

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÅSA LARSSON

“İBLİSLERİN PRENSİ,”
DİYE FİSİLDADI KADIN.
“ŞEYTAN. İÇERİ GİRMEMEYE
ÇALIŞIYOR.”

KRİSTAL KİLİSE

GERİLİM

PEGASUS

**“...Tanrı'nın egemenliğine tek gözle girmen,
iki gözle ateşin sönmediği cehenneme atılmandan iyidir.”**

Viktor Strandgård, bir kaza sonucu ölmüş fakat kısa bir süre sonra tekrar hayata dönmüştür. Ölümüne yakın bir deneyim yaşamasıyla büyük bir üne kavuşan Viktor kendini dine adamıştır. Binlerce kişi onun yaşadıklarını mucize olarak görüp kilise cemaatine katılmış, yazdığı kitap onlarca dile çevrilip milyonlarca satmıştır. Fakat bir gece Viktor, İsveç'in kuzeyindeki bu küçük şehrin kilisesinde vahşice öldürülür. Herkes tarafından sevilen bu adamın cesedini Sanna Strandgård bulur. Sanna, kurbanın kız kardeşi ve aynı zamanda da cinayetin baş şüphelisidir.

Vakayı genç komiser Sven-Erik Stålnacke, hamilelik izninde olan komiser Anna-Maria Mella'dan destek alarak çözmeye çalışmaktadır. Yapılacak ilk iş Viktor'un kız kardeşini bulmaktır. Sanna ise bir zamanlar arkadaşı olan vergi avukatı Rebecka Martinsson'u arayıp yardım isteyecektir çünkü cinayeti işlemediğini söyleyip saklanmıştı.

Rebecka, güvenmekte kararsız olduğu Sanna'ya ve küçük çocuklarına göz kulak olmaya çalışacak, bir zamanlar âşık olduğu adamın katilinin peşine düşecek ve geçmişte terk etmek zorunda kaldığı şehrin karanlık, soğuk ve ölüm kokan atmosferinin içine yeniden dalacaktır.

İnsan psikolojisinin dönüşümüne dair akıllarda yer edecek, zekice kurgulanmış bir roman.

**“Soğuk ve taze bir soluk... Lisbeth Salander hayranlarını
heyecanlandıracak kadar tehlikenin sınırlarında gezinen bir hikâye.”**

Boyd Tonkin

“Kan sıçramış karda ürküten bir yürüyüş gibi.”

Jim Kelly

“Labirent gibi bir kurgu, muhteşem bir anlatım.”

Independent

“Tırnak yedirten, şüphe dolu bir gizem.”

Sunday Telegraph

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-418-4

9 786052 994184

Kapak görselleri:
Dikenli hac © Arcangel / Carlos Caetano
Arka plan ve kan © Shutterstock

KRISTAL KİLİSE

Pegasus Yayınları: 1880
Bestseller Roman: 791

KRİSTAL KİLİSE
ÅSA LARSSON
Özgün Adı: Solstorm

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Yusuf Tan
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Kapak Tasarım: Yunus Bora Ülke
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2018
ISBN: 978-605-299-418-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Åsa Larsson, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ahlander Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

ÅSA LARSSON

KRİSTAL KİLİSE

İngilizcesinden çeviren:

Özüm Erdil

PEGASUS YAYINLARI

*Parlayan kırmızı yapraklı, mavi yapraklı, beyaz yapraklı bir hiddet
ağacı misali*

*alnımın gerisinde büyüyor! Rüzgârda
titreyen bir ağaç, hâlâ.*

*Ve ben senin evini yerle bir edeceğim ve hiçbir şey bana yabancı gelmeyecek,
insanın doğası bile*

*İçeriden dışarıyı zorlayan bir ağaç gibi ve
kabuğunu parçalıyor*

*Ormanın ve karanlığın derinliklerinde bir fener gibi
ışıldıyor*

Gran Sonnevi

Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oldu

Viktor Strandgârd öldüğünde, aslında bu ilk kez başına gelmiyordu. Kudretimizin Kaynağı adlı kilisede sırtüstü yatmış çatıdaki devasa pencereye doğru bakıyordu. Sanki onunla karanlık kış göğü arasında hiçbir engel yok gibiydi.

Bundan daha fazla yaklaşılamaz, diye düşündü. Dünyanın bir ucundaki dağın tepesinde duran kiliseye geldiğinizde, gökyüzü size o kadar yaklaşıyordu ki elinizi kaldırıp ona dokunabiliyordunuz.

Kuzey Işıkları, gecenin karanlığında bükülerek dönüyordu. Yıldızlar ve gezegenler, gök kubbenin bir ucundan öbür ucuna doğru sakince seyreden bu mucizevi yanardöner ışığa yol açmak zorunda kalmışlardı.

Viktor Strandgârd ışığın hareketini gözleriyle takip ediyordu.

Denizin altındaki yalnız bir balina gibi şarkı söyleyebiliyor mudur acaba, diye düşündü.

Sanki düşüncelerini hissetmiş gibi ışıklar bir an durdu. Sonsuz yolculuğuna ara verdi. Soğuk kış gözleriyle Viktor Strandgârd'ı dikkatle izledi. Çünkü işin doğrusu, Viktor uzun, düz saçlarını bir hale gibi saran koyu renk kan ile orada yatarken bir dinî heykel kadar güzel görünüyordu. Artık bacaklarını hissetmiyordu. Uyku bastırmıştı. Hiç acı duymuyordu.

İlginçtir ki orada ejderhanın gözlerine bakarak yatarken düşündüğü şey bir önceki ölümüydü. Kışın sonlarında, bisikletle kıyıdan aşağıya inip Adolf Hedinsvägen ve Hjalmar Lundbohmsvägen kavşağına geldiği gündü. Gitarı arkasında, mutlu ve günahlarından arınmıştı. Umutsuzca frene basmaya çalışırken bisikletinin tekerlerinin nasıl engellenemez bir şekilde kaydığını hatırladı. Sağdan gelen kırmızı Fiat Uno'daki kadını gördüğünü, birbirlerine nasıl baktıklarını ve gözlerindeki fark ediş anını hatırladı; işte şimdi oluyordu, buzun üzerinde ölüme kayıyordu.

Hayalinde canlandırdığı bu görüntü ile Viktor Strandgård hayatında ikinci kez ölüyordu. Ayak sesleri yaklaşıyor ama o, bu sesleri duymuyordu. Gözleri bıçağın parıltısını yeniden görmek zorunda değildi artık. Bedeni kilisenin zemininde boş bir midye kabuğu gibi uzanıyordu; onlarca kez bıçak darbesi almıştı. Ve ejderha, umursamadan gök kubbeye doğru yolculuğuna devam ediyordu.

17 Şubat, Pazartesi

Rebecka Martinsson bedenine saplanan korku ile ani bir nefes alarak uyandı. Her yer karanlıktı. Yarı uyanık yarı uyur vaziyette, dairede birinin olduğuna dair çok güçlü bir hisse kapıldı. Hareketsiz kalıp etrafı dinledi fakat duyduğu tek şey korkmuş bir tavşaninki kadar göğsünü delercesine atan kalbinin sesiydi. Eliyle komodinde duran saati aradı ve üzerindeki küçük aydınlatma tuşunu buldu. Dörde çeyrek vardı. Daha yatalı dört saat olmuştu ve ikinci kez uyanıyordu.

İş yüzünden, diye düşündü. Çok çalışıyorum. Bu yüzden geceleri düşüncelerim tekerleğin üzerindeki bir fare gibi dönüp duruyor.

Başı ve boynunun arkası ağrıyordu. Gece uykuda dişlerini sıkmış olmalıydı. En iyisi kalkmaktı. Kuş tüyü yorganını üzerinden attı ve mutfığa gitti. Ayakları onu ışığa ihtiyaç duymadan gideceği yere götürüyordu. Kahve makinesini çalıştırdı ve radyoyu açtı. Art arda çalan Bellman'ın şarkıları eşliğinde su, kahve makinesinin filtresinden yavaşça süzülürken Rebecka düşünüyordu.

Uzun saçları kendiliğinden kuruyabilirdi. Giyinirken kahvesini içti. Hafta sonu hafta boyunca giyeceği kıyafetlerini ütölemiş ve onları gardırobuna asmıştı. Bugün pazartesiydi. Pazartesi askısında lacivert renkli Marella marka takım vardı. Evvelsi gün giydiği külotlu çorabı kokladı; idare ederdi. Bilek kısımları biraz bollaşmıştı ama çorabı iyice gerip bol kısmı ayağının altına sıkıştırırsa hiçbir

şey belli olmazdı. Tek yapması gereken gün boyunca ayakkabılarını çıkarmamaktı. Bu onun için sorun olmazdı çünkü iç çamaşır ve külotlu çorap yalnızca soyunurken izleniyorsanız önem taşırdı. İç çamaşırını daha iyi günler görmüştü fakat artık rengi solmaya başlamıştı.

Bir saat sonra ofisteki bilgisayarının karşısında oturuyordu. Kelimeler aynen berrak bir ırmak gibi zihninden kollarına akıyor ve parmak uçlarından çıkıp klavyenin üzerinde uçuşuyordu. İş zihnini rahatlatıyordu. Sanki sabahın bütün tatsızlığı geçip gitmişti.

Çok garip, diye düşündü. Bütün diğer genç avukatlar gibi ben de işin beni mutsuz ettiğinden şikâyet ediyorum ama nedense çalışırken huzurlu ve hatta bazen neredeyse mutlu hissediyorum. Asıl çalışmadığım zamanlarda huzursuz oluyorum.

Sokaktan gelen ışık uzun, parmaklıklılı pencerelerden kendini hafifçe gösteriyordu. Geçen tek tük arabanın sesini ayırt etmek halen mümkündü ama kısa süre içinde trafik sesinden başka bir şey duyulmayacaktı. Rebecca sandalyesine yaslandı ve “yazdır” tuşuna bastı. Karanlık koridordaki yazıcı uyanıp günün ilk görevini gerçekleştirmeye başladı. Kısa süre sonra resepsiyona açılan kapının çarpma sesi duyuldu. Rebecca derin bir nefes aldı ve saate baktı. Altıya on vardı. Huzuru ve sükûtu son bulmuştu.

Kimin geldiğini duymamıştı. Koridor zeminindeki kalın halı, ayak sesini yutuyordu ama çok geçmeden odasının kapısı açıldı.

“Müsait misin?” gelen, Maria Taube’tu. İki elinde tuttuğu kahve fincanlarını dengede tutmaya çalışarak kapıyı kalçasıyla ittirip açtı. Rebecca’nın dosyasını sağ kolunun altına sıkıştırmıştı.

İkisi de özellikle vergi hukukundan sorumlu olan yeni avukatlardı. Meijer & Ditzinger için çalışıyorlardı. Ofisleri Birger Jarlsgatan Caddesi’nin üzerindeki yüzyılın başından kalma çok güzel bir binanın üst katındaydı. Koridorlar antika sayılabilecek İran halılarıyla kaplıydı ve her köşede gösterişli ama biraz yıpranmış deri kanepelerle koltuklar vardı. Her nesne yaşanmışlık, ihtişam,

para ve rekabet hissi yayıyordu. Müşterileri olması gerektiği kadar güven ve hürmet duygusu ile sarmalıyordu.

“Öldüğünde, ölümden sonra hayat olmamasını umacak kadar yorgun olmalısın,” dedi Maria ve elindeki fincanlardan birini Rebecka’nın masasının üzerine bıraktı. “Ama bu tabii ki senin için geçerli değil, Maggie Thatcher. Bu sabah ofise kaçta geldin? Yoksa eve hiç gitmedin mi?”

Pazar akşamı ikisi de ofistelerdi ama Maria daha önce çıkmıştı.

“Daha yeni geldim,” diye geçiştirdi Rebecka ve dosyasını aldı.

Maria müşteriler için ayrılan koltuğa oturdu, aşırı pahalı deri ayakkabılarını fırlattı ve bacaklarını kalçasının altına kıvırdı.

“Hava berbat,” dedi Maria.

Rebecka şaşkınlıkla dışarı baktı. Buzlu yağmur damlaları pence-reye hızla çarpıyordu. Yağdığını fark etmemişti. İşe gelirken yağmur yağıyor muydu, hatırlayamadı. Hatta işe yürüyerek mi yoksa metro ile mi geldiğini de anımsamıyordu. Trampet çalar gibi ses çıkaran ve camdan aşağı süzülen yağmur damlalarına bakarken dalıp gitti.

Stockholm kışı, diye düşündü. Dışarıya çıktığında beyninin donması normal. Ama memleketinde durum farklıydı. Mavi renkte parıldayan kış şafağı ve ayağının altında ezilen kar taneleri olurdu. Ya da baharın başında, büyükannenin Kurravaara’daki evinden Jiekajärvi’deki kır evine kadar uzanan nehrin kenarında kayak yapardın. Yol üzerindeki ilk temiz alanda, bir çam ağacının altına oturur dinlenirdin. Ağacın gövdesi güneşin altında bakır gibi parlardı. Kar birikintileri, yorgun bir şekilde inler ve sıcak temas ettiğinde göçerdi. Sırt çantanda kahve, portakal ve sandviç olurdu.

Maria’nın sesiyle irkildi. Düşünceleri birbirine girmişti ve kafasını toplamaya çalışırken meslektaşının şaşkın bakışları ile karşılaştı.

“Alo! Haberleri dinlemek ister misin diye sordum.”

“Evet, tabii ki.”

Rebecka sandalyesine yaslandı ve pencere kenarındaki radyoya uzandı.

Tanrım, çok zayıf, diye düşündü Maria, meslektaşının ceke-tinin altından görünen kaburgasına bakarak. Bu kaburgalarda bir ezgi bile çalınırdı.

Rebecka radyoyu açtı ve iki meslektaş kahve fincanlarını iki elleriyle sararak başlarını dua eder gibi aşağıya eğip haberleri dinlemeye koyuldular.

Maria gözlerini kırıştırdı. Sanki yorgun düşmüş gözlerini bir şey kaşındırıyor gibiydi. Bugün, ilçe mahkemesine sunmak için Stenman davasıyla ilgili temyiz talebini tamamlamak zorundaydı. İşi geciktirecek olursa Mâns onun canına okurdu. Diyaframında bir yanma hissetti. Öğle yemeğine kadar daha fazla kahve içmek yok. Burada, bu büyüleyici ofiste, cehennemin dibine batasınca görgü kurallarına uyarak kaledeki bir prenses gibi gece gündüz, akşamları ve hafta sonları da dâhil olmak üzere oturdun, dışarıda ise sarhoş iş ortakların bluzundan içeri baktı ve hayat seni umursamadan akıp gitti. Ağlasan mı ayaklansan mı bilemiyordun ama karar verene kadar tek yapabildiğin evde televizyonun karşısına geçip yatıştırıcı titreşim ekranın karşısında kendinden geçmekti.

Saat 6, sabah haberleri başlıkları şu şekilde: Otuz yaşlarındaki tanınmış bir dini figür, bu sabah erken saatlerde Kiruna'daki Kudretimizin Kaynağı Kilisesi'nde ölü bulundu. Kiruna polisi şu an için cinayet hakkında net bir açıklama yapamıyor ama henüz kimsenin tutuklanmadığı ve cinayet aletinin bulunamadığı biliniyor... Sosyal Hizmetler tarafından yapılan bir açıklamaya göre, yapılan yeni bir araştırma, gitgide daha çok sayıda cemaatin sorumluluklarını yerine getirmediğini ortaya koyuyor...

Rebecka sandalyesini o kadar hızlı döndürdü ki elini pencere pervazına çarptı. Bir hışımla radyoyu kapattı ve aynı anda elindeki kahveyi dizine döktü.

“Viktor,” diye haykırdı. “Bu, o olmalı.”

Maria şaşkınlıkla ona baktı.

“Viktor Strandgård mı? Cennet Çocuk? Onu tanıyor muydun?”

Rebecka, Maria’nın bakışlarından kaçmaya çalıştı. Boş bir ifadeyle eteğindeki kahve lekesine baktı. Dudakları kapandı.

“Tabii ki onu tanıyordum. Ama Kiruna’ya yıllardır gitmiyorum. Artık orayla pek bağım kalmadı.”

Maria sandalyesinden kalktı, Rebecka’nın yanına gitti ve arkadaşının yumruk olmuş elindeki kahve fincanını zorlukla çekip aldı.

“Onu tanıyıp tanımaman benim için çok önemli değil ama otuz saniye içinde bayılacaksın. Bembeyazsın. Eğil ve başını dizlerinin arasına koy.”

Rebecka bir çocuk gibi kendine söyleneni yaptı. Maria banyoya gidip Rebecka’nın takımından kahve lekesini çıkarmak için kâğıt havlu aldı. Geri döndüğünde Rebecka arkasına yaslanmış oturuyordu.

“İyi misin?” diye sordu Maria.

Dalgın bir şekilde “Evet,” diye cevap verdi Rebecka. Maria kâğıt havluyla eteğindeki lekeyi silmeye çalışırken çaresizce onu izliyordu. “Onu tanıyordum,” dedi.

“Anladım, seni yalan makinesine sokacak değilim,” dedi Maria başını kaldırmadan. “Üzgün müsün?”

“Bilmiyorum. Korktum sanırım.”

Maria lekeyle debelenişini bitirdi.

“Neden korktun?”

“Bilmiyorum. Birinin beni...”

Rebecka cümlesini tamamlayamadan telefon sesiyle olduğu yerde sıçradı ve telefona baktı ama açmadı. Üçüncü çalışından sonra Maria telefonu cevapladı. Karşıdaki kişinin kendisini duymaması için eliyle ahizeyi kapattı ve fısıldadı:

“Telefon sana, sanırım Kiruna’dan çünkü telefonun diğer ucunda bir Moomintroll var.”

3

Telefon çaldığında, Komiser Anna-Maria Mella çoktan uyanmıştı. Ayın soğuk beyaz ışığı tüm odayı sarmıştı. Pencerenin dışındaki huş ağaçları, kıvrılan dallarıyla duvarın üzerinde mavi renkli gölgeler oluşturunuyordu. Çalar çalmaz telefonu açtı.

“Ben Sven-Erik, uyanık mıydın?”

“Evet, ama hâlâ yataktayım. Ne oldu?”

Robert’ın iç çektiğini ve gözlerini bir an için açtığını fark etti. Uyanmış mıydı? Hayır, nefesi yeniden düzene girmişti. Güzel.

“Kudretimizin Kaynağı Kilisesi’nde şüpheli bir cinayet,” dedi Sven-Erik.

“Yani? Cuma gününden beri masabaşı görevindeyim, unuttun sanırım.”

“Biliyorum,” Sven-Erik’in sesi endişeli geliyordu, “ama lanet olsun, Anna-Maria, bu çok başka bir durum. Gelip bir göz atabilirsin. Adli tıbbın işi birazdan bitecek, sonra içeri girebiliriz. Viktor Strandgård yerde yatıyor ve burası âdeta bir mezbahaya dönüşmüş. Televizyon kanallarının kameralarıyla kiliseye akın etmesine ve etrafın bir sirke dönüşmesine yalnızca bir saat var.”

“Yirmi dakikaya oradayım.”

Bu çok ilginç, diye düşündü Anna-Maria. Sven-Erik yardım istemek için beni arıyor. Gerçekten çok değişti.

Sven-Erik bir şey söylemese de Anna-Maria telefonu kapatmadan önce onun bir oh çekişini işitti.

Yanında uyuyan Robert'a döndü ve yüzüne baktı. Yanağını eline yaslamıştı ve kırmızı dudakları hafif aralıktı. Dağınık bıyığında ve şakağında beliren birkaç beyaz teli karşı konulamaz derecede seksi buluyordu. Robert ise banyo aynasından gittikçe açılan alnına bakar ve endişelenirdi.

“Çöl gitgide genişliyor,” diyordu kederli bir şekilde.

Onu dudaklarından öptü. Karnı ona yaklaşmasını engelliyordu ama yine de yakalamayı başardı. Hem de iki kez.

“Seni seviyorum,” dedi Robert uykusunun arasında. Anna-Maria'yı kendine çekmek için elini yorganın altına soktu ama o çoktan yatağın ucunda oturuyordu. Birden tuvaletinin geldiğini hissetti. Mesanesi sürekli şişikti. Gece iki kez tualete kalkmıştı.

On beş dakika sonra Anna-Maria, Kudretimizin Kaynağı Kilisesi'nin aşağısındaki araba parkına bıraktığı Ford Escort marka arabasından iniyordu. Dışarıda hâlâ çok keskin bir soğuk vardı. Soğuk hava yanaklarını sıkıp ısıtıyor gibiydi. Ağzından nefes aldığı anda, boğazı ve ciğerleri acıyordu. Burnundan nefes aldığı anda ise burnundaki kıllar donuyordu. Atkısıyla ağzını kapattı ve saatine baktı. En fazla yarım saat dayanırdı; daha fazla kalırsa arabanın çalışması mümkün değildi. Burası en az dört yüz arabalık yeri olan büyük bir park alanıydı. Açık kırmızı Escort'u, Sven-Erik'in Volvo 740'ının yanında küçük ve değersiz görünüyordu. Sven-Erik'in arabasının yanına bir radyo aracı park etmişti. Bunlar dışında en fazla bir düzine araba vardı ve tamamıyla karla kaplanmışlardı. Adli tıp çoktan gitmiş olmalıydı. Sandstensberget'in üzerindeki kiliseye giden dar yolu tırmanmaya başladı. Huş ağaçları kırağı ile kaplanmıştı. Tepenin hemen üzerindeki ihtişamlı Kristal Kilise gökyüzüne doğru yükseliyordu ve etrafı yıldızla ve gezegenlerle sarmalanmıştı. Sanki ışıktandırılmış dev bir buz küpü gibi, Kuzey Işıkları'yla parılıyordu.

Hepsi gösteriş, diye düşündü Anna-Maria yukarıya çıkmaya çalışırken. Bu insanlar para içinde yüzüyorlar; nakit paralarının bir kısmını Çocukları Kurtarın Vakfı'na vermeleri gerekiyor. Ama

sanırım koca bir kilisede ilahiler söylemek, Afrika'da kuyu açmaktan daha eğlenceli.

Kilise kapısının dışında bekleyen iş arkadaşları Sven-Erik Stålnacke, Komiser Muavini Tommy Rantakyrö ve Komiser Fred Olsson'u uzaktan görebiliyordu. Her zamanki gibi dışarı beresiz çıkan Sven-Erik, ellerini yün kabanının sıcak ceplerine koymuş, hafifçe arkaya eğilmiş ve hareketsiz duruyordu. Ondan daha genç olan Muavin ve Komiser ise heyecanlı köpek yavruları gibi zıplıyorlardı. Anna-Maria onları duyamıyordu ama Rantakyrö ve Olsson'un heyecanlı sohbetlerinin buhar baloncuklar halinde ağızlarından çıkışını görebiliyordu. Onu görür görmez yavru köpekler gibi sevinçle mırıldanmaya başladılar.

"Selam," diye tiz bir sesle konuştu Rantakyrö, "nasıl gidiyor?"

"İyi," diye neşeyle karşılık verdi Anna-Maria.

"Yakın zamanda ilk önce karnına selam vereceğiz. Seni ancak on beş dakika sonra görebileceğiz," dedi Fred Olsson.

Anna-Maria güldü.

Sven-Erik'in ciddi bakışlarıyla karşılaştı. Pos bıyığının üzerinde küçük buz saçakları oluşmuştu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi. "Umarım kahvaltı yapmışsındır çünkü içeride göreceklein kesinlikle iştahını kesebilir. Girelim mi?"

"Sizi beklememizi ister misiniz?" dedi Fred Olsson. Ayağını karın üzerinde ileri geri savuruyor, bir Anna-Maria'ya bir Sven-Erik'e bakıyordu. Anna-Maria'nın yokluğunda yerini Sven-Erik almıştı, yani teknik olarak şu anda sorumluluk ondaydı. Ama şimdi Anna-Maria da burada olduğu için kimin söz sahibi olacağına karar vermek güçtü.

Anna-Maria sessiz kaldı ve Sven-Erik'e baktı. Sadece ona eşlik etmek için oradaydı.

"Buralarda olmanız iyi olur," dedi Sven-Erik. "Ceset kaldırılmadan önce alakasız birisi içeri girmesin. Ama üşüdüyseniz içeride bekleyin."

“Yok artık, biz dışarıda bekleriz, sadece merak ettiğim için sordum,” dedi Fred Olsson.

“Sorun yok.” Tommy Rantakyrö mavi dudaklarıyla sırıttı. “Erkek dediğin üşümez.”

Sven-Erik, Anna-Maria’nın arkasından kiliseye girdi ve ağır kapıyı arkalarından kapattı. Alacakaranlığa gömülmüş vestiyeri yavaşça geçtiler. Dışarıdaki soğuk hava içerideki sıcak hava ile cereyan yapıp boş askılıkları hareketlendiriyor ve akordu bozuk bir orkestra çanı gibi tıkırdatıyordu. Çift kanatlı kapı kilisenin merkezine açıldı. Sven-Erik içeri girince içgüdüsel bir şekilde fısıldayarak konuşmaya başladı.

“Saat üç gibi Viktor Strandgård’ın kız kardeşi merkezi aradı. Onu burada ölü halde bulmuş ve rahibin odasındaki telefonu kullanmış.”

“O nerede? Karakolda mı?”

“Şey, hayır. Nerede olduğunu henüz bilmiyoruz. Birinin gidip ona bakması için talimat verdim ama Tommy ve Freddy kiliseye ilk vardıklarında kimseyi bulamadılar.”

“Teknikerler ne dedi?”

“Bakın ama dokunmayın.”

Ceset ana koridorda yatıyordu. Anna-Maria mesafesini korudu.

“Lanet olsun,” diye haykırdı.

“Sana söylemiştim,” dedi hemen arkasında duran Sven-Erik.

Anna-Maria ceketinin iç cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı. Bir an tereddüt etti. Genellikle not almak yerine kayıt yapardı. Ama bu, onun davası değildi. Belki de sessizliğini korumalı ve Sven-Erik’in işine karışmamalıydı.

Bu kadar ince düşünme, dedi kendi kendine ve meslektaşıyla göz göze bile gelmeden kayıt cihazını açtı.

“Saat 5.35,” dedi mikrofona. “Şubatın on altısı, hayır on yedisi. Şu anda Kudretimizin Kaynağı Kilisesi’ndeyim ve Cennet Çocuk olarak tanınan Viktor Strandgård’a ait olan cesede bakıyorum. Kurban ana koridorun ortasında yatıyor. Cesedi tamamen yarılmış olmalı çünkü çok ağır kokuyor ve altındaki halı sıırılsıklam.

Bu ıslaklık muhtemelen kan ama kesin konuşmak zor çünkü halı da kırmızı renkte. Kıyafetler de kana bulanmış fakat karnındaki yarık net görülüyor. Yine de bağırsakların bir kısmının dışarı çıktığını söyleyebilirim ama bu bilgi henüz uzman biri tarafından teyit edilmedi. Üzerinde kot pantolon ve kazak var. Ayakkabılarının altı ve bu kısma denk gelen halı kuru. Gözleri oyulmuş...”

Anna-Maria aniden sustu ve kayıt cihazını kapattı. Cesedin etrafını dolanıp yüzüne doğru eğildi. Neredeyse güzel bir ceset olduğunu söyleyecekti ama Sven-Erik’in karşısında düşüncelerini dile getirirken dikkat etmesi gerekiyordu. Kurbanın yüzü ona Kral Oedipus’u hatırlattı. Bu oyunun kaydını okulda izlemişti. O zamanlar Kral Oedipus’un kendi gözlerini oyduğu sahne onu çok etkilememişti ama şimdi o anı tüm netliğiyle hatırlıyordu. Yine tuvaleti gelmişti. Arabayı da unutmaması gerekiyordu. Artık gitse iyi olurdu. Yeniden kayıt cihazını başlattı.

“Gözleri oyulmuş ve uzun saçları kanla kaplanmış. Başının arkasında yara olmalı. Boynunun sağında bir kesik var ama kanama yok ve elleri yok...”

Anna-Maria sorgulayan gözlerle Sven-Erik’e döndü. Eliyle koltukları işaret ediyordu. Zorlukla eğildi ve koltukların arasından zemine baktı.

“Evet, gördüm, ellerinden biri üç metre uzaklıkta, koltukların altında duruyor. Peki diğeri nerede?”

Sven-Erik omzunu silkti.

“Koltuklardan hiçbiri devrilmemiş,” diye devam etti Anna-Maria. “Boğuşma belirtisi yok; sen ne düşünüyorsun, Sven-Erik?”

“Olmaz,” diye cevap verdi Sven-Erik. Kayıt cihazına konuşmaktan hoşlanmıyordu.

“Fotoğrafları kim çekti?”

“Simon Larsson.”

Güzel, diye geçirdi aklından. Demek ki fotoğraflar iyi olacak.

“Bunlar dışında kilise gayet temiz,” diye sürdürdü kaydı. “Buraya ilk kez geliyorum. Yapımında cam tuğla kullanılmayan

duvarlarla oluşturulan bölmeler boyunca buzlu camlı lambalar var. Yüksekliği ne kadardır? On metreden fazla olmalı. Çatıda büyük pencereler var. Mavi koltuklar ip gibi hizalanmış. Buraya kaç kişi sığar? İki bin mi?”

“Bir de vaiz kürsüsü var,” dedi Sven-Erik.

Etrafta gezindi ve her santimi elektrikli süpürgeyi gezdirir gibi gözleriyle taradı.

Anna-Maria döndü ve arkasında dev gibi yükselen vaiz kürsüsüne baktı. Kilise orgunun metal boruları en tepeye kadar uzanıyor ve çatıdaki pencerelerde kendi yansımalarıyla birleşiyordu. Çok etkileyici bir manzaraydı.

“Ekleyecek çok bir şey yok,” dedi Anna-Maria tereddütle. Sanki zihninin derinliklerinden bir fikir belirecek ve o konuşurken hecelerinin arasından bir boşluk bulup çıkacak gibiydi. “Burada bir şey var... tüm bunlara bakarken hayal kırıklığına uğramama neden olan bir şey. Bu cesedin şu ana dek gördüğüm her şeyden daha kötü durumda olmasının yanı sıra...”

“Hey, siz ikiniz! Savcı hazretleri tepeden yukarı çıkıyor.”

Tommy Rantakyro kapı aralığından başını uzatıp bağırmıştı.

“Onu hangi Allah’ın cezası çağırdı?” diye sordu Sven-Erik ama Tommy çoktan gözden kaybolmuştu.

Anna-Maria dönüp ona baktı. Dört yıl önce takım lideri olduğunda, Sven-Erik neredeyse ilk altı ay boyunca onunla hiç konuşmamıştı. İsteddiği işi o kapıldığı için çok bozulmuştu. Fakat artık onun komutasında olmaya alıştığı için çok ileri gitmek istemiyordu. Anna-Maria onunla daha sonra bir moral konuşması yapmaya karar verdi. Ama şimdi tek başına idare etmek zorundaydı. Carl von Post bir hışımla kapıdan girdiğinde Anna-Maria, Sven-Erik’e cesaret verici bir bakış attı.

“Burada ne haltlar dönüyor böyle?” diye gürledi von Post.

Kürk şapkasını hızla çıkardı ve eli alışkanlıkla kıvrıcık saçlarına gitti. Ayaklarını sertçe yere vurdu. Araba parkından kiliseye kadarki kısa mesafe Church’s marka şık ayakkabılarının buz tut-

masına yetmişti. Anna-Maria ve Sven-Erik'e doğru bir adım attı ama yerde yatan cesedi görünce geri sıçradı.

"Lanet olsun," diye haykırdı ve telaşla ayakkabılarına bakıp kirlenip kirlenmediklerini kontrol etti.

"Neden kimse beni aramadı?" diye sordu Sven-Erik'e dönerek. "Şu andan itibaren soruşturmayı ben devralıyorum ve eğer arkamdan iş çevirmeye devam edersen savcı ile ciddi bir konuşma yapmayı göze almış olursun."

"Kimse senin arkandan iş çevirmiyor. Ne olduğunu bilmiyorduk, hâlâ da bir şey bildiğimiz yok," diye cesurca karşılık verdi Sven-Erik.

"Saçmalık!" diye öfke ile parladı Savcı. "Senin burada ne işin var?"

Bu sözler, sessizce Viktor Strandgård'ın yaralanmış kollarını inceleyen Anna-Maria'ya yöneltilmişti.

"Onu ben aradım," diye açıkladı Sven-Erik.

"Anlıyorum," diyerek dişlerini sıktı von Post. "Yani onu aradın ama beni aramadın."

Sven-Erik hiçbir şey söylemedi. Carl von Post, Anna-Maria'ya baktı. Anna-Maria sakın bir şekilde bakışlarına karşılık verdi.

Carl von Post dişlerini öylesine kuvvetli sıktı ki çenesini acıttı. Oldum olası bu cüce polisi sevmemişti. Nedense soruşturma ekibindeki bütün erkek meslektaşlarının ipini elinde tutuyormuş gibi görünüyordu ve von Post neden böyle olduğunu bilmiyordu. Peki ya görüntüsü? Ayakkabısı olmadan en fazla bir metre elli santimdi ve vücudunun belki de yarısını kaplayan kocaman, at gibi bir suratı vardı. Şimdi ise devasa büyüklükteki karnıyla sirkte bir ucube gösterisine çıkabilirdi. Grotesk bir küp gibi, uzunluğu ve genişliği aynıydı. Bu, terk edilmiş küçük Lapon köylerinde nesiller boyunca yapılan akraba evliliklerinin kaçınılmaz bir sonucuydu.

Sanki ağzından çıkacak ağır sözleri kovalarcasına elini havada salladı ve yeni bir konu açtı.

“Sen nasılsın Anna-Maria?” diye sordu kibar ve sempatik bir gülümsemeyle.

“İyiyim,” dedi Anna-Maria tepkisizce. “Sen?”

“Muhtemelen yaklaşık bir saat sonra basın her yanımızı saracak. Kızılca kıyamet kopacak, bu yüzden cinayet ve kurban hakkında tüm bildiklerinizi anlatın; benim tek bildiğim ünlü bir dinî lider olduğu.”

Carl von Post mavi koltuklardan birine oturdu ve eldivenlerini çıkardı.

“Sven-Erik sana anlatsın,” dedi Anna-Maria net ama soğuk olmayan bir tavırla. “Doğuma kadar masabaşı görevinde olmam gerekiyor. Sven-Erik ile geldim çünkü benden rica etti ve iki çift göz her zaman bir çift gözden... yani, biliyorsun işte. Ve şimdi çişimi yapmam gerekiyor. Müsaadenizle.”

Anna-Maria tuvalete giderken von Post’un yüzündeki kederli gülümsemeyi memnuniyetle karşıladı. Muhtemelen “çiş” kelimesi kulaklarını tırmalamıştı. Von Post’un eşinin, sırf onun narin kulakları rahatsız olmasın diye, çişini yaparken sıvıyı çok nazik bir şekilde porselene akıttığına iddiaya girebilirdi. Lanet olası herif.

“Yani, burada olanları kendin de görebilirsin,” dedi Sven-Erik, Anna-Maria ayrıldıktan sonra. “Biz de bundan fazlasını bilmiyoruz. Birileri onu öldürmüş. Ve görünen o ki bu işi de özensiz yapmamışlar. Ölen adam Viktor Strandgård ya da tanındığı lakabıyla Cennet Çocuk. Bu kalabalık kilise topluluğunun göz bebeği. Dokuz yıl önce feci bir trafik kazası geçirmiş ve hastanede ölmüş. Kalbi tamamen durmuş ama onu yeniden hayata döndürmüşler. Kendine geldikten sonra ameliyat sırasında olanları, bilincini yerine getirmek için yaptıkları şeyleri, doktorun gözlüğünü düşürmesi gibi bütün detayları hatırlayıp onlara anlatmış. Sonra da cennete gittiğini söylemiş. Meleklerle ve İsa ile tanışmış. Her neyse, ilk önce ameliyata giren hemşirelerden biri, sonra ona araba ile çarpan kadın, ardından da bütün Kiruna vaaz için bir araya gelmiş. En büyük üç bağımsız kilise birleşip yeni bir kilise kurmuşlar, Kudretimizin Kaynağı. Bu

cemaat gitgide büyüdü ve geçtiğimiz yıllarda da bu kiliseyi inşa ettiler, kendi okullarını ve bakımevlerini açtılar ve katılım oranı çok yüksek vaazlar vermeye başladılar. İçeri tonlarca para akmaya başladı. Tüm dünyadan akın akın insan geliyor. Viktor Strandgård ise bu kilisenin tam zamanlı çalışanı –çalışanıydı demek daha doğru olur– ve çoksatanlarda zirveye çıkan bir de kitabı var...”

“Himlen Tur och Retur, *Cennete Gidip Geldim*.”

“Aynen. O, cemaatin altın kupasıydı. Bütün gazetelere çıktı, hatta *Expressen* ve *Aftonbladet*’e bile. Yani bu olayın büyük yankı uyandırması kaçınılmaz. Tabii TV kameraları da burada olacaktır.”

“Kesinlikle,” dedi von Post ve sabırsızlıkla ayağa kalktı. “Kim-senin basına bilgi sızdırmasını istemiyorum. Medya ile ben muhatap olacağım, sizden de bana sürekli olarak rapor vermenizi istiyorum; sorgu sırasında ya da sonrasında olan her şeyi. Anlaşıldı mı? Her şey bana iletilecek. Gazeteciler soru sormaya başladıklarında, onlara bugün öğle vaktinde kilisenin merdivenlerinde bir basın toplantısı düzenleyeceğimi söyleyin. Şimdi ne yapacaksınız?”

“Kız kardeşi ile iletişime geçmemiz gerekiyor. Cesedi o buldu. Sonra da üç papazla görüşeceğiz. Adli tıp uzmanı Luleå’dan yola çıktı, her an burada olabilir.”

“Güzel. On bir buçukta, ölüm sebebini ve buna yol açan eylemlerin güvenilir bir tasvirini rapor olarak istiyorum, yani o saatte telefonun yanında olsun. Şimdilik bu kadar. Eğer burada işin bittiyse biraz tek başıma etrafı gezinmek istiyorum.”

“Hadi ama,” dedi Anna-Maria. “Gergin kar küreme kamyonu şoförlerini sorguya çekmekten daha iyidir eminim.”

Ford Escort’u çalışmadığı için Sven-Erik Stålnacke onu eve bırakıyordu.

Bu iyi oldu, diye düşündü Anna-Maria, Sven-Erik’in işten yılmaması için cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

“Sorun, piç kurusu von Puşt,” diye cevap verdi Sven-Erik yüzünü ekşiterek.

“Onunla bir iş yapmaya kalkıştığım anda her gün eve gitme vakti gelene kadar sanki boşa konuşuyormuşum ve yalandan iş yapıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Artık onu düşünme. Onun yerine Viktor Strandgård’a konsantre ol. Onu öldüren zırdeli dışarıda bir yerde ve sen onu bulacaksın. Bırak fiyakacı bunak bağırıp çağırsın, gazetecilerle konuşsun. Hepimiz asıl işi kimin yaptığını biliyoruz.”

“Nasıl onu düşünmeyeyim? Beni sürekli bir akbaba gibi izliyor.”

“Biliyorum.”

Anna-Maria pencereden dışarı baktı. Evler caddenin karanlığına gömülmüştü. Yalnızca birkaç ışık yanıyordu. Hâlâ etrafta asılı tek tük turuncu kâğıttan yapılma Advent yıldızı vardı. Bu yıl kimse yanarak ölmemişti. Kavgalar ve alışlagelmiş miktarda sefalet vardı ama her zamankinden farklı değildi. Anna-Maria midesinin bulandığını hissetti. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Bir saattir ayakta ve hiçbir şey yememişti. Sven-Erik’in söylediklerini dinlemediğini

fark etti ve onu yakalamak için hafızasını başa sardı. Ona von Post ile çalışmayı nasıl başardığını sormuştu.

“Aslında hiç bu kadar yakın çalışmamız gerekmedi,” dedi Anna-Maria.

“Bak, gerçekten senin de yardımınla bunun üstesinden gelebilirim, Anna-Maria. Bu davada çalışan herkese inanılmaz bir baskı uygulanacak, başımızdaki kabadayı ise cabası. Tam da bu zamanda meslektaşımın desteğine çok ihtiyacım var.”

“Bu kulağa şantaj gibi geliyor,” diyerek gülmekten kendini alamadı Anna-Maria.

“Ne gerekiyorsa yaparım. Şantaj, tehdit. Her halükârda biraz pratik yapmak sana da iyi gelecektir. En azından kız kardeşini bulduğumuzda sen de yanımda olup onunla konuşabilirsin. En azından başlamama yardım et.”

“Tamam, onu bulduğun zaman beni ara.”

Sven-Erik direksiyona doğru eğildi ve karanlık gökyüzüne baktı.

“Şu aya bak,” dedi gülümseyerek. “Şimdi dışarıda bir yerde tilki avlıyor olmalıydım.”

Meijer & Ditzinger'in ofisinde Rebecka Martinsson telefonu Maria Taube'un elinden aldı.

Maria bir Moomintroll demişti. Ama sadece bir tane Moomintroll vardı. Küçük ve kalkık burunlu bir surat birden gözünün önünde beliriverdi.

“Rebecka Martinsson.”

“Ben Sanna. Haberleri duydun mu bilmiyorum ama Viktor öldü.”

“Evet, biraz önce duydum. Üzgünüm.”

Hiç düşünmeden masanın üzerinden bir kalem aldı ve sarı bir not kâğıdının üzerine “Hayır de! HAYIR!” diye yazdı.

Telefonun diğer ucundaki Sanna Strandgârd derin bir nefes aldı.

“Uzun zamandır konuşmadığımızı biliyorum ama sen hâlâ benim en yakın arkadaşımısın. Kimi arayacağımı bilemedim. Viktor’u kilisede ben buldum ve... seni meşgul ediyor muyum?”

Meşgul mü, diye düşündü Rebecka ve sıcak bir termometredeki cıva gibi sersemlediğini hissetti. Bu nasıl bir soru böyle? Sanna gerçekten de bu soruya cevap vermenin mümkün olduğunu düşünüyor muydu?

“Tabii ki böyle bir şeye ayıracak zamanım var,” diye cevap verdi kibarlıkla. Eliyle gözlerini kapattı. “Onu senin bulduğunu mu söyledin?”

“Korkunçtu,” Sanna’nın sesi sakın ve telaşsızdı. “Kiliseye gittiğimde sabah saat üçtü. Akşam yemeği için bana gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Unuttuğunu düşündüm. Kilisede yalnızken ve dua

ederken nasıl olduğunu biliyorsun, saatin kaç olduğunu ve nerede olduğunu unutuyor. Ona sürekli 'Ancak gençken ve çocukların yokken böyle bir Hristiyan olabilirsin. Ben ise ne zaman fırsatını bulursam değerlendirmek ve tuvalette otururken dua etmek zorundayım,' derdim."

Bir süre sessiz kaldı. Rebecka, Sanna'nın sanki Viktor hâlâ hayattaymış gibi konuştuğunu fark edip etmediğini merak etti.

"Ama sonra gece yarısı uyandım," dedi Sanna, "ve içimi kötü bir his kapladı."

Durdu ve bir mezmur mırıldandı. Rab Çobanımdır.

Rebecka gözlerini karşısındaki ekrana yapıştırdığı nota dikti. Ama nottaki harfler yerlerinden oynayıp Viktor Strandgård'ın kanla kaplı melek yüzünü oluşturdular.

Sanna Strandgård yeniden konuşmaya başladı. Sesi ince bir eylül buzu gibiydi. Rebecka bu ses tonunu tanıyordu. Soğuk karanlık sular parlayan yüzeyin altında girdap yaparak dönüyordu.

"Ellerini kesmişler. Gözleri de, şey, her şey çok garip. Onu döndürdüğümde başının arkası tamamıyla... sanırım çıldıracağım. Polis de beni arıyor. Bu sabah erkenden evimize geldiler ama kızlara bir fare kadar sessiz olmalarını söyledim ve kapıyı açmadık. Polis muhtemelen benim kendi kardeşimi öldürdüğüme inanıyor. Sonra kızları alıp çıktım. Aklımı kaçırmaktan korkuyorum. Ama en kötüsüne hâlâ gelmedim."

"Başka ne oldu?"

"Onu bulduğumda Sara da benimleydi. Lova da yanımdaydı ama kilisenin dışında, kızaklı arabada uyuyordu. Sara ise şokta. Konuşmuyor. Onunla iletişim kurmaya çalışıyorum ama sadece oturuyor, pencereden dışarı bakıyor ve saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor."

Rebecka midesinin düğümlendiğini hissetti.

"Tanrı aşkına, Sanna. Yardım alman gerekiyor. Psikolojik destek hattını ara ve acil olduğunu söyle. Senin de kızların da şu anda desteğe ihtiyacınız var. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ama..."

“Yapamam, yapamayacağımı biliyorsun,” diye inledi Sanna. “Annem ve babam delirdiğimi düşünecekler ve kızları benden almaya çalışacaklar. Onları tanıyorsun. Kilise de psikologlara ve hastanelere tamamen karşı. Asla anlayışla karşılamayacaklardır. Polisle konuşmaya cesaret edemedim, her şeyi daha da kötüye götürecekler. Belki bir muhabirdir diye telefonlara da bakamıyorum. Uyanış ilk başladığında her şey yeterince zordu, herkes arayıp Viktor’un halüsinasyon gördüğünü ve deli olduğunu söylüyordu.”

“Bu şekilde kaçamayacağını da biliyorsun, değil mi?”

“Bununla baş edemem, bununla baş edemem,” dedi Sanna sanki kendi kendine konuşuyor gibi. “Seni arayıp rahatsız ettiğim için üzgünüm, Rebecka. Sen işine dön.”

Rebecka küfürler savurdu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Oraya geleceğim,” dedi, “polisin seni sorgulamasına müsaade etmelisin. Oraya gelip senin yanında olacağım, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı Sanna.

“Araba kullanabilecek durumda mısınız? Büyükanнемin Kur-ravaara’daki evine gidebilir misin?”

“Birinden beni bırakmasını isteyebilirim.”

“Güzel. Orada kış boyunca kimsecikler olmaz. Sara’yı ve Lova’yı da al. Anahtarın nerede olduğunu biliyorsun. Sobayı yak. Bu öğlen orada olacağım. O zamana kadar oraya gidebilir misin?”

Rebecka ahizeyi yerine bıraktıktan sonra telefona bakakaldı. Boş ve sersemlemiş hissediyordu.

“İnanamıyorum,” dedi bitkin bir şekilde. “Bana sormasına bile gerek kalmadı.”

Saatine baktı. Sonra gözlerini kapattı, başını yukarı kaldırarak burnundan nefes aldı ve omuzlarını düşürerek ağzından nefes verdi. Maria, Rebecka’nın bunu yapışına birçok kez şahit olmuştu. Özel-

likle önemli toplantılardan ve görüşmelerden önce. Ya da gecenin bir saatinde işi zamanında yetiştirmeye çalışırken.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Maria.

“Bunun üzerine düşünmek istediğimi sanmıyorum.”

Rebecka başını salladı ve Maria’nın endişeli bakışlarından kaçınmak için pencereden dışarı baktı. Dudaklarını içeriden kuvvetlice ısırdı. Yağmur durmuştu.

“Beni dinle, çocuk, bu kadar çok çalışmaman gerekiyor,” dedi Maria nazikçe. “Bazen işleri oluruna bırakıp biraz çılgılık atmak en iyisidir.”

Rebecka ellerini kucağında kavuşturdu.

İşleri oluruna bırakmak, diye düşündü. Ya sürekli olarak dibe battığını fark edersen? Ya çılgılığını durduramazsan? Bir bakmışsın ki elli yaşındasın. Miden ilaçlarla dolmuş. Akıl hastanesine tıkılmışsın. Kafadaki çılgılık hiç susmuyor.

“Arayan Viktor Strandgård’ın kız kardeşiydi,” dedi, kendinin de şaşırdığı bir sakinlikle. “Anlaşılan o ki kilisede Viktor’u o bulmuş. O ve iki kızının yardıma ihtiyacı olduğu aşikâr, bu yüzden birkaç günlüğüne oraya gitmek için izin alacağım. Bilgisayarımı da yanımda götürür, oradan çalışmaya devam ederim.”

“Şu Viktor Strandgård orada önemli biri miydi?” diye sordu Maria.

Rebecka başını salladı.

“Ölüme çok yakın bir deneyim yaşadı, sonra da Kiruna’da bir nevi dine yönelimde bir patlama oldu.”

“Hatırlıyorum,” dedi Maria. “Akşam gazetesine çıkmıştı. Cennete gittiğini ve orada eğer düşersen canının yanmadığını anlatmıştı; zemin bir şekilde seni kucaklıyormuş. Bunun kulağa çok hoş geldiğini düşünmüştüm.”

“Evet,” diye devam etti Rebecka, “ve Tanrı’nın Kiruna’daki Hristiyanlık adına muhteşem planları olduğunu insanlara duyurmak için bu dünyevi hayata geri gönderildiğini söylemişti. Harika bir uyanış geliyordu ve kuzeyden tüm dünyaya yayılması bekleniyordu.

Harikalar ve mucizeler ancak kiliseler birleşir ve inanırlarsa gerçekleşebilirdi.”

“Neye inanırlarsa?”

“Tanrı’nın gücüne. Tasavvura. Sonunda tüm bunlara inananlar yeni bir kilise cemaati oluşturmak için toplandılar, Kudretimizin Kaynağı. Sonra bakır rengindeki Kiruna’nın tamamı din adına bir araya geldi. Viktor çok sayıda dile tercüme edilen bir kitap yazdı. Okulu bıraktı ve vaaz vermeye başladı. Yeni bir kilise kurdular, Kristal Kilise; bunun insanlara her kış Jukkasjärvi’de inşa ettikleri buz kilisesini ve buz heykellerini hatırlatması bekleniyordu. Hepsinin ötesinde amaç, içi gerçekten kapkaranlık olan Kiruna kilisesini mümkün olduğunca anımsatmamaktı.”

“Peki ya sen? Sen de bunların bir parçası mıydın?”

“Ben zaten Viktor’un kazasından önce Misyon kilisesine üyedim. Yani başından beri oradaydım.”

“Ya şimdi?” diye sordu Maria.

“Şimdi dinsizim,” dedi Rebecka neşesiz bir gülümsemeyle. “Papazlar ve kilisenin ileri gelenleri kiliseyi bırakmamı istediler.”

“Ama neden?”

“Uzun hikâye, belki başka bir zaman anlatırım.”

“Tamam,” dedi Maria tereddütle. “Ani bir kararla izne çıkacağını söylediğinde Mâns nasıl bir tepki verecek sence?”

“Hiç. Sadece beni öldürecek, organlarımı parçalayacak ve bedenimle Nybroviken’deki balıkları besleyecek. Geldiği anda onunla konuşmam lazım ama önce Kiruna’daki polisi arayıp Sanna’yı sorgulamamalarını isteyeceğim. Bununla baş edemez.”

Savcı Carl von Post, Kristal Kilise'nin kapısında durdu ve Viktor Strandgård'ın cesedini toplayan ekibe baktı. Adli tıp uzmanı Lars Pohjanen her zamanki gibi sigarasını körüklüyor ve otopsi teknikeri Anna Granlund ile ellerinde sedye olan iki iriyarı adama emirler yağdırıyordu.

“Saçını dolayın ki fermuara takılmasın. Plastiği üzerine tamamen örtün ve cesedi kaldırırken bağırsaklarını içeride tutmaya çalışın. Anna, kesik el için bir torba getirebilir misin?”

Bir cinayet, diye düşündü von Post. Hem de adice işlenmiş bir cinayet. Bir hafta kafayı çektikten sonra bir alkoliğin yanlışlıkla yaşlı bir kadını öldürmesi gibi acınası bir hikâye değil. Korkunç bir cinayet. Daha da kötüsü, tanınmış birisi vahşice katledilmiş.

Ve bu dava tamamen onundu. Tek yapması gereken bütün kontrolü eline almak, tüm dünyanın dikkatini üzerine toplamak ve şöhreti yakalamaktı. Bu şekilde mağarasından çıkabilirdi. Burada kalmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı ama nitelikleri ancak Gällivare'de bir mahkemede kendine yer edinmeye yetmişti. Sonra savcının ofisinde bir iş buldu. Stockholm'de onlarca işe başvurdu ama başarısız oldu. Ve birden yıllar geçip gitti.

Muntazam bir şekilde kapatılmış gri ceset torbası ile sedyeyi taşıyan adamlara yol açmak için bir adım yana kaydı. Adli tıp uzmanı Lars Pohjanen arkadan topallayarak geldi. Omuzları soğuktan biraz kasılmıştı ve yere bakıyordu. Hâlâ ağzının bir köşesinde sigarası duruyordu. Saçını genellikle kafasının parlak ve

dazlak kısmına yapıştırırdı, şimdi ise başıboş bir şekilde kulağının üzerine düşüyordu. Anna Granlund da hemen onun arkasındaydı. İçinde Viktor Strandgård'ın eli olan torbayı taşıyordu. Von Post'u görünce dudaklarını büzdü. Von Post yollarını kesti.

“Yani?” dedi baskıcı bir tavırla.

Pohjanen afalladı.

“Şu an için ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu von Post sabırsızca.

Pohjanen sigarasını başparmağı ve işaret parmağının arasına aldı ve sigara ince dudaklarından ayrılmadan önce derin bir nefes çekti.

“Henüz otopsi yapmadım,” diye cevap verdi ağır ağır.

Carl von Post nabzının yükseldiğini hissedebiliyordu. Onu engelleyen ya da işini savsaklayan kişilere alttan almamaya kararlıydı.

“Yine de bir fikir edinmişsiniz? Sürekli olarak rapor ve detaylı bilgi istiyorum.”

Bu raporların ne kadar hızlı verilmesi gerektiğini gösterircesine parmaklarını şıklattı.

Anna Granlund, von Post'un parmaklarına baktı ve birebir aynı hareketi kendi köpeklerine yaptığı aklına geldi.

Pohjanen sessizliğini koruyor ve yere bakmayı sürdürüyordu. Hızlı sayılabilecek nefesinin sesi ancak ağzına sigara götürdüğünde ve büyük bir konsantrasyonla sigarayı içine çektiğinde duruluyordu. Carl von Post, Anna Granlund'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

İstediğin kadar bak, diye düşündü. Bir yıl önce Noel partisinde çok farklı bakıyordun ama. Tanrı aşkına, etrafım moronlarla çevrili. Pohjanen ameliyatından ve hastalık iznine çıkmadan önceki halinden bile kötü görünüyordu.

“Yani?” dedi biraz daha üzerine giderek. Doktorun yeteri kadar sessiz kaldığını düşündü.

Lars Pohjanen başını kaldırdı ve Savcı'nın kalkık kaşlarıyla karşılaştı.

“Şu an için söyleyebileceğim,” dedi fısıldamadan birazcık daha yüksek olan kulak tırmalayıcı ses tonuyla, “öncelikle ölü olduğu ve ölümüne dış bir etkenin sebep olduğudur. Bu kadar. Şimdi geçmemize izin verir misin, evlat?”

Savcı, yanlarından geçerlerken Anna Granlund’un yüzünde bastırmaya çalıştığı gülümsemesini fark etti.

“Otopsi raporu ne zaman elime ulaşır?” dedi von Post, onları kapıya doğru takip ederken.

“Bitirdiğimiz zaman,” diye cevap verdi Pohjanen ve kilise kapısını Savcı’nın yüzüne kapattı.

Von Post sağ elini kaldırdı ve döner kapıyı yakaladı. Aynı anda sol eliyle cebine ulaşmaya çalışıyordu çünkü telefonu titremeye başladı.

Polis santralindeki kız arıyordu.

“Viktor Strandgård’in kız kardeşinin yerini bildiğini iddia eden ve sorgulama için randevu talebinde bulunan Rebecka Martinsson adında biri var. Tommy Rantakyro ve Fred Olsson kız kardeşi aramaya çıkmışlardı, bu yüzden kadını onlara mı size mi bağlayacağımı bilemedim.”

“Tam olarak yapman gerekeni yaptın; bana bağla.”

Von Post aramanın bağlanmasını beklerken kilise koridorunu gözüyle süzdü. Mimarın aklında çok net bir imge olduğu aşikârdı: kırmızı, uzun dokuma halı kilisenin koro koltuklarına kadar giden uzun ve dar orta kısmını kaplıyordu ve iki yanda da arkalarında dalgalı hatları olan mavi koltuklar diziliydi. Akla hemen İncil’deki Kızıldeniz’in ikiye ayrılma hikâyesini getiriyordu. Koridorda yürümeye başladı.

“Merhaba,” dedi telefondaki kadın.

Von Post ismi ve rütbesiyle karşılık verdi. Rebecka devam etti.

“Ben Rebecka Martinsson. Sanna Strandgård adına arıyorum, cinayet ile ilgili onunla konuşmak istediğinizi biliyorum.”

“Evet, onu nerede bulabileceğimizi biliyorsunuz.”

“Şey, pek sayılmaz,” diye devam etti kibar ve neredeyse fazla düzgün bir dille. “Sanna Strandgård ona sorguda eşlik etmemi istediği için ve şu anda Stockholm’de olmamdan dolayı soruşturmayı yürüten kişiyle konuşup bu akşam mı yoksa yarın öğlen mi görüşmemizin daha uygun olduğunu öğrenmek istedim.”

“Hayır.”

“Pardon?”

“Hayır,” dedi von Post, tepkisini saklama gereksinimi duymadan. “Bu akşam ya da yarın sabah uygun değil. Bu durumu tam olarak idrak edebildiniz mi bilmiyorum, Rebecka her neyse, ama şu anda tamamen benim sorumluluğumda olan bir cinayet soruşturması var ve derhal Sanna Strandgård ile görüşmek istiyorum. Bence arkadaşınıza saklanmamasını tavsiye etseniz iyi olur çünkü onun için hiç gecikmeden tutuklama emri çıkarıp polisler tarafından arandığını duyurabilirim. Size gelince, görev başındaki polise mukavemet diye bir suç var. Eğer sabıkanız varsa da soluğu cezaevinde alabilirsiniz. Şimdi bana Sanna Strandgård’ın nerede olduğunu söyleyin.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra genç kadının sesi yeniden duyuldu. Olabildiğince yavaş konuşuyordu ve belli ki kontrolünü korumaya çalışıyordu.

“Sanırım beni yanlış anladınız. Sizden Sanna Strandgård ile daha sonra görüşme yapmanız için izin istemek adına aramıyorum. Polisle tamamen işbirliği yapmaya gönüllü olduğunu ve en erken bu akşam görüşme yapabileceğini bildiriyorum. Sanna Strandgård ve ben arkadaş değiliz. Ben Meijer & Ditzinger’e kayıtlı bir avukatım, bu isme aşına mısınız bilmiyorum...”

“Şey, aslında benim doğum yerim...”

“Ve ben olsam tehdit etmeden önce iki kez düşünürdüm.” Von Post’un yorum yapmasına müsaade etmeden devam etti. “Sanna Strandgård’ın nerede olduğunu size söylemem için yaptığınız her göz korkutma çabası görevi suistimale giriyor ve sırf görüşme için

temsilcisinin gelmesini bekliyor diye gerçek bir şüpheli olmamasına rağmen polise onun adına arama emri vererseniz, Adalet Bakanlığı'ndan size en kısa zamanda bir tebligat geleceğini garanti ederim."

Von Post cevap veremeden Rebecka Martinsson devam etti. Sesi birden yumuşamıştı.

"Meijer & Ditzinger zorluk yaratmak istemiyor. Aslında savcılıkla çok iyi bir iş ilişkimiz vardır; en azından Stockholm bölgesinde. Sanna Strandgård'ın anlaştığımız gibi görüşme için orada olacağını garanti etmeme müsaade edersiniz umarım. Öyleyse, bu akşam saat sekizde karakolda diyelim."

Telefonu kapattı.

"Kahretsin," diye haykırdı Carl von Post. Kana ve ne olduğunu düşünmek istemediği yapışkan bir şeye bastığını fark etti.

Kapıya gidene kadar ayakkabılarını halıya sürttü ve biraz midesi bulandı. Bu kibirli fahişeyle akşam geldiğinde ilgilenecekti. Şimdi basın toplantısına hazırlanması gerekiyordu. Eliyle yüzünü ovuşturdu. Tıraş olması gerekiyordu. Üç gün içinde medyanın karşısına hafif kirli sakalla çıkabilirdi. Tüm dünyaya katili yakalamak için kendini harap eden bitkin bir adam portresi çizerdi. Ama bugün tıraşlı, hafif dağınık saçlı olması gerekiyordu. Onu çok seveceklerdi. Kendilerine hâkim olamayacaklardı.

Meijer & Ditzinger bünyesinde bir avukat ve ortaklardan biri olan Måns Wenngren sandalyesine yaslandı ve yüzünde ekşi bir ifadeyle Rebecka Martinsson'a baktı. Onun tavrı sinirini bozuyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş, gardını almış görünmüyordu. Aksine dondurma kuyruğunda bekliyormuş gibi iki eli de yanda sallanıyordu. Durumunu açıklamıştı ve bir cevap bekliyordu. İfade­siz bakışları duvardaki erotik Japon gravürüne kilitlenmişti. Genç bir adam, öylesine genç ki uzun ve gür saçları vardı. Bir hayat kadınının önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Her ikisinin de cinsel organları görünüyordu. Diğer kadınlar neredeyse iki yüz yaşında olan bu resme bakmaktan kaçınırlardı. Måns Wenngren bu kadınların gözlerinin içgüdüsel olarak resme kaydığını görürdü, aynen meraklı köpeklerin havayı koklamaları gibi. Ama asla uzun süre koklamazlardı. Gözlerini anında başka yöne çevirir ya da kendilerini odada başka bir yere bakmaya zorlardı.

“Kaç gün istiyorsun?” diye sordu. “Ailevi meseleler için iki gün ücretli izin var, bu yeterli olur mu?”

“Hayır,” diye cevap verdi Rebecka Martinsson. “Ve söz konusu olan benim ailem değil, eski bir aile dostu diyebiliriz.”

Måns Wenngren, Rebecka'nın ses tonundan yalan söylediği izlenimine kapılıyordu.

“Ne yazık ki ne kadar süreceğini net bir şekilde söylemem mümkün değil,” dedi Rebecka sakınca gözlerine bakarak. “Kullanmadığım fazlasıyla iznim var ve...”

Devam etmedi.

“Ve ne?” diye devam etti patronu. “Umarım bana fazla mesai muhabbeti yapmayacaksın, Rebecka çünkü beni hayal kırıklığına uğratırsın. Bunu daha önce de söyledim, bir kez daha söyleyeceğim, eğer mesai saatlerinde işinin üstesinden gelemiyorsan kesinlikle istifa etmelisin. Her türlü fazla mesai gönüllü ve ücretsizdir. Veyahut gelmediğin günleri yıllık izninden düşebilirim.”

Son cümleyi uzlaşmacı bir gülümsemeyle ekledi ama Rebecka'nın yüzünde hiçbir yumuşama görmeyince eleştirel tavrına hemen geri döndü.

Rebecka cevap vermeden önce sessizce patronuna baktı. Önündeki gazeteyi okumaya başlamıştı ama bunu daha çok karşısındakine konuşmanın bittiği mesajını vermek için meşgulmüş gibi davranmak adına yapıyordu. Günün işleri düzenli bir yığın halinde masada duruyordu. Georg Jensen'den birkaç parça eşya masanın kenarında dikkat çekecek şekilde dizilmişti. Hiç fotoğraf yoktu. Rebecka onun evli ve iki yetişkin oğlunun olduğunu biliyordu. Ama hepsi bu kadardı. Onlardan asla bahsetmemişti. Başkalarının bahsettiğini de duymamıştı. Ofiste her şey çok yavaş yayılırdı. Büyük ortaklar dedikodu yapmayı severlerdi, doğru ama alt kademeliklerle değil, yalnızca kendi aralarında yapacak kadar akıllıydılar. Sekreterler ise herhangi bir sırrı açığa vuramayacak kadar ürkektirler. Ama arada sırada partinin birinde biri içkiyi biraz fazla kaçırır, söylememesi gereken bir şeyi söyleyiverirdi ve siz de gitgide çoğu kimsenin haberdar olmadığı şeyleri öğrenmiş olurdunuz. Mâns'ın çok içtiğini biliyordu ama bu, yoldan geçen birinin bile fark edebileceği bir şeydi. Aslında siyah kıvrıcık saçları ve mavi Sibiryâ kurdu gözleriyle oldukça hoş görünüyordu. Ama gitgide cazibesini kaybettiği de bir gerçektir. Gözlerinin altı torbalanmıştı ve fazla kiloları vardı. Ceza ya da vergi davalarında hâlâ bölgenin en iyilerinden biriydi. Ve para kazandırdığı sürece iş arkadaşları da sakince içmesine ses etmiyorlardı. Önemli olan paraydı. Muhtemelen firmanın bir çalışanının alkolü bırakmasını sağlamak çok masraflı olurdu. Rehabilitasyon

kliniği ve hastalık ödeneği maliyetli şeylerdi. Hepsinin ötesinde bir de çalışanın eksilmesinden firmanın kaybedeceği gelir vardı. Büyük ihtimalle onun durumu da diğer birçok kişi ile aynıydı. İçki içtiğinizde mahvolan ilk şey özel hayatınız olurdu.

Yine de geçen senenin Noel partisini düşündüğünde, Rebecka hâlâ utanç duyuyordu. Mâns akşam boyunca bütün kadın avukatlarla dans etmiş ve onlara kur yapmıştı. Partinin sonuna doğru ise Rebecka'nın yanına gelmişti. Sersemlemiş, sarhoş ve zavallı bir haldeydi. Elini Rebecka'nın boynunun arkasına koymuş, onu evine ya da ofisine davet eden boş bir çabayla son bulan anlamsız bir konuşma yapmıştı. Bu olaydan sonra Rebecka en azından onun gözünde nasıl biri olduğuna dair net bir fikir edinmişti. Son çare. Herkesi denedikten sonra ve bilincini tamamen kaybetmeye ramak kala şans verdiği kişi. O zamandan beri de Mâns ve Rebecka birbirine soğuk davranıyordu. Rebecka ile asla başkalarıyla yaptığı gibi gülüşmüyor ya da sohbet etmiyordu. Rebecka ise onunla genellikle elektronik posta aracılığıyla ya da masasında olmadığı zamanlarda notlar bırakarak iletişim kuruyordu. Rebecka bu sene Noel partisine katılmamıştı.

“Öyleyse ben tatilde olacağım,” dedi Rebecka hiç gülümsemeden. “Ve bilgisayarımı alıp oradan çalışacağım.”

“İyi, benim için değişen bir şey yok,” dedi Mâns pişmanlıkla. “Sonuçta fazladan işi senin iş arkadaşların yapacak. Wickman’s’ı da bir başkasına vereceğim.”

Rebecka yumruğunu sıkmamak için kendini zor tuttu. Piç. Onu cezalandırıyordu. Wickman’s onun müşterisiydi. Bu işi büyüten, onlarla harika bir ilişki kuran Rebecka’ydı. Ve vergi borçları değerlendirmesi biter bitmez, bu küçük şirketin ailenin daha genç üyelerine kanuni devrini de başlatacaklardı. Ayrıca Rebecka’yı da seviyorlardı.

“Nasıl uygun görüyorsanız öyle yapın,” diye cevap verdi Rebecka hafifçe omzunu silkerek. Bakışlarını İran halısının saçakla-

rına çevirdi. “Eğer bir şey olursa bana elektronik posta adresimden ulaşabilirsiniz.”

Mâns Wenngren bir an için Rebecka’ya doğru gidip, onu saçından yakalayıp başını geriye doğru çekerek gözlerine bakmasını sağlamak istedi. Ya da ona bir tokat atmak.

Rebecka odadan ayrılmak için arkasını döndü.

“Oraya nasıl gideceksin?” diye sordu Mâns, odayı terk etmeden. “Kiruna’ya uçuş var mı, yoksa Umeå’dan Ren geyiği kızıağı ile mi gideceksin?”

“Uçuş var,” diye cevap verdi Rebecka tepkisiz bir şekilde.

Soruyu tamamıyla ciddiye almış gibi davranıyordu.

Komiser Anna-Maria Mella sandalyesine yaslandı ve önünde yılgılı duran belgelere ilgisizce baktı. Can sıkıcı ve eski. Daha fazla ilerleyememiş soruşturmalar. Çözülmemiş davalar: yıllar öncesinde gerçekleşmiş mağaza soygunları, çalınmış arabalar. Kendine en yakın olan dosyayı aldı. Aile içi şiddet, ağır bir olay ama kadın sonra şikâyetini geri çekip merdivenden düştüğünü iddia etmiş.

Bu çok korkunç, diye düşündü Anna-Maria hastanede çekilen fotoğrafları anımsayınca.

Başka bir dosya seçti. Sanayi bölgesinin aşağısındaki bir firmadan çalınan tekerlekler. Birinin tel örgüyü kesip tekerlekleri Toyota Hilux'una yüklediğini gören bir şahit vardı ama her nasıl olduysa aynı şahit bir sonraki sorguda tek bir şey bile hatırlamıyordu. Tehdit edildiği gün gibi aşikârdı.

Anna-Maria içini çekti. İşe yaramaz birkaç lastiğin çalınması söz konusu ve tanık korumaya para ayırmaya gerek yoktu. Bilgisayara "Toyota Hilux" yazdı ve sahibinin adını not etti. Aşağılık birkaç suçlu, her istediğini alan zorbarlar. Bu adamla gelecekte başka bir olayda yeniden karşılaşması çok olasıydı. Onu defalarca sorguya çekmişti. Fiilî saldırı ve ruhsatsız silah kullanmaktan suçlu bulunmuştu. Şüpheli olarak da defalarca kayda geçmişti.

Kendini gel, dedi iç sesi. Dosyaları karıştırarak ve veri tabanında gezinerek burada vaktini ziyan ediyorsun.

Araba tekerleği hırsızlığı dosyasını yan tarafa koydu. Bu davada bir sonuca varamayacaklardı. Davacı da davasını geri çekmiş olabi-

lirdi. Kapının ötesinde, kahve makinesindeki pet bardağın berbat hazır kahve ile doluşunun sesini duyabiliyordu. Bir an için onun Sven-Erik olmasını ve Viktor Strandgård hakkında haber getirmiş olmasını umdu. Ama sonra ayak sesleri koridorda kayboldu; başka birisi olmalıydı.

“Aklından bile geçirme,” dedi kısık sesle ve yığından bir dosya daha aldı.

Bakışlarını aniden dosyadan ayırdı ve amaçsızca masanın üzerini süzmeye başladı. Soğuk çay fincanına üzgün üzgün baktı. Kahveyi düşünmek bile şu anda midesini bulandırıyordu. Ama çay seven biri olduğu da söylenemezdi. Çay fincanı bir köşede durur ve soğurdu. Kola da gaz yapıyordu.

Telefon çalınca uzanıp ahizeyi kaldırdı. Sven-Erik olduğunu düşünmüştü ama arayan adli tıp uzmanı Lars Pohjanen'di.

“Otopsi raporunu tamamladım,” dedi kulak tırmalayıcı kahve makinesine benzeyen sesiyle. “Uğramak ister misin?”

“Şey, bu davadan Sven-Erik sorumlu,” dedi Anna-Maria tereddütle. “Ve von-Post.”

Pohjanen rahatsız olmuş gibiydi.

“Tüm kasabada Sven-Erik'i aramak gibi bir niyetim yok ve savcı hazretleri de raporu kendi başına okuyabilir. Öyleyse toparlanıp Luleå'ya geri dönüyorum.”

“Tamam dur, lanet olsun, geliyorum,” dedi Anna-Maria ve karşı tarafta telefonun kapandığını işitti.

Umarım yaşlı hergele dediğimi duymuştur, diye düşündü deri botlarını giyerken. Muhtemelen ben hastaneye ulaşana kadar gitmiş olacak.

Lars Pohjanen'i hastanenin güvenlik görevlilerinin sigara odasında buldu. Yetmişlerden kalma yeşil, sağlam bir koltuğa yığılmıştı.

Gözleri kapalıydı ve uyanık olduğu ya da hayatta olduğu izlenimini veren tek şey elinde yanan sigarasıydı.

“Eee,” dedi gözlerini açmadan, “merhum Viktor Strandgård ile ilgini çekmiyor mu? Oysaki bunun tam senlik bir dava olduğunu düşünmüştüm, Mella.”

“Doğuma kadar evrak işlerine bakıyorum,” dedi kapıdan. “Ama gitmeden ve başkalarından önce seninle konuşsam iyi olur.”

Lars Pohjanen sonradan öksürüğe dönüşen boğuk bir kahkaha attı, gözlerini açtı ve keskin mavi bakışlarını Anna-Maria’ya dikti.

“Bu gece onu rüyada göreceksin, Mella. Hadi gel de konuşalım, yoksa şüphelileri doğum izninde bebek arabasıyla sorgulamak zorunda kalacaksın. Başlayalım mı?”

Abartılı bir jest ile onu otopsi odasına davet etti.

Otopsinin yapıldığı oda çok düzenliydi. Temiz bir taş zemin, üç paslanmaz çelik masa, lavabonun altında boyutlarına göre dizilmiş kırmızı plastik kutular ve Anna Granlund’un sürekli olarak temiz el havlusu bıraktığı iki lavabo. Diseksiyon masası bol suyla yıkanmış ve kurutulmuştu. Yıkama odasında bulaşık makinesi çalışıyordu. Ölümü anımsatan tek şey uzun bir sıra halinde dizilmiş, üzerinde numara yazılı saydam plastik kavanozların içindeki gri ya da açık kahverengi beyin veya iç organ parçalarıydı. Daha sonra üzerlerinde test yapabilmek için formalin ile muhafaza ediliyorlardı. Bir de tabii Viktor Strandgård’ın cesedi vardı. Masalardan birinde sırtüstü yatıyordu. Kafasının arkası bir kulağından diğerine kadar kesilmişti. Kafa derisi kafatasını açığa çıkaracak şekilde alınına kadar yüzülmüştü. Karnında kaba dikişlerle tutturulmuş iki uzun yarık vardı. Bu yarıklardan biri otopsi teknikeri tarafından iç organlarını görmek için açılmıştı. Bedeninde çok sayıda kısa kesik vardı; Anna-Maria bu tarz izleri önceden de görmüştü. Bıçak izleri. Ceset temizdi, dikilmiş ve yıkanmıştı. Floresan ışıklarının altında

solgun görünüyordu. Zayıf bedeninin soğuk çelik masada çıplak bir şekilde yatması Anna-Maria'yı rahatsız etmişti. Anna-Maria yün montunu üzerinden çıkarmamıştı.

Lars Pohjanen yeşil bir ameliyat önlüğü giydi, ayaklarına bir zamanlar beyaz olduğunun zorlukla anlaşıldığı eskimiş terliklerini ve eline de ince lastik eldivenlerini geçirdi.

“Çocuklar nasıl?” diye sordu.

“Jenny ve Peter gayet iyiler. Marcus ise aşk acısı çekiyor ve tek yaptığı kulaklığını takıp yatağına uzanmak ve kulak çınlaması hastalığına çanak tutmak.”

“Zavallı şey,” dedi Pohjanen şefkatle ve Viktor Strandgård'a döndü.

Anna-Maria, Marcus'tan mı yoksa Viktor Strandgård'dan mı bahsettiğini anlamadı.

“Müsaadenle,” dedi ve kayıt cihazını cebinden çıkardı. “Böylece diğerleri de sonra dinleyebilir.”

Pohjanen onaylarcasına omzunu silkti. Anna-Maria kayda başladı.

“Kronolojik olarak,” dedi Pohjanen, “ilk olarak bir aletle başının arkasına vurulmuş. Sen ve ben onu döndürmek için pek uygun değiliz ama buradan kısmen görebilirsin.”

Bir bilgisayar görüntüsü çıkardı ve röntgen ışığına tutturdu. Anna-Maria sessizce görüntüleri inceledi ve bebeğinin siyah beyaz ultrason fotoğraflarını düşündü.

“Kafatasındaki kesigi ve kalın dış zardaki kanamayı burada görebilirsin. Hemen şurada.”

Doktor parmağıyla karanlık bir bölgeyi işaret etti.

“Eğer yalnızca kafasına aldığı darbe ile sınırlı kalsaymış onu kurtarmak mümkün olabilirmiş ama fazlası da var.

“Katil büyük ihtimalle sağ elini kullanıyor,” diye devam etti Pohjanen. “Kafasına aldığı darbeden sonra karnına ve göğsüne iki bıçak darbesi almış.”

Viktor Strandgård'ın bedenindeki iki kesigi gösterdi.

“Kafaya yapılan darbeden katilin boyunu kestirmek olanaksız ve ne yazık ki bıçak yaralarından da bir ipucu edinemiyoruz. Saldırı yukarıdan yapılmış, yani tahminimce Viktor Strandgård yaralandığı sırada dizlerinin üzerindeymiş. Ya öyle ya da katil bir basketbolcu kadar uzun boylu. Ama ilk darbeyi başına aldığını söyleyebilirim. Bom.”

Doktor darbeyi göstermek için kendi dazlak başına vurdu.

“Darbeden dolayı dizlerinin üzerine düşmüş –dizlerinde sıyrık ya da kan oturması yok ama halı çok yumuşaktı– ve sonra katil onu iki kez bıçaklamış. Bu yüzden de bıçağın giriş yönü yukarıdan. Yani boyu hakkında çıkarım yapmak imkânsız.”

“Öyleyse başına aldığı darbe ve iki bıçak yarası yüzünden mi ölmüş?” diye sordu Anna-Maria.

“Evet,” diye devam etti Pohjanen öksürüğünü engellemeye çalışarak. “Göğüs kafesine aldığı bu bıçak yarası soldaki yedinci kaburgayı kırmış, perikardiyumu açmış...”

“Peri...”

“Kalp zarı, sağ karıncık, kalp karıncığı. Bu, kalpte ve sağ akciğerde kanamaya neden olur. İkinci bıçak darbesi ise karaciğeri kesmiş ve karın boşluğunda ve karın zarında kanama başlatmış.”

“Hemen ölmüş mü?”

Pohjanen omzunu silkti.

“Peki ya diğer yaraları?” diye sordu Anna-Maria.

“Onlar öldükten sonra olmuş. Gövdesindeki ve belindeki yaralar keskin bir nesneyle yapılmış. Bu darbeleri önden ve öldükten hemen sonra almış. O sırada Viktor Strandgård’ın sırtüstü yattığını tahmin ediyorum. Tabii bir de midesini açan bu derin yarık var.”

Cesedin midesindeki, kaba dikişlerle tutturulmuş olan kırmızımsı mavi yaraya işaret etti.

“Ya gözleri?” diye sordu Anna-Maria, Viktor Strandgård’ın yüzündeki oyuklara bakarak.

“Şuna bak,” dedi Pohjanen başka bir röntgeni göstererek. “Tam şuraya! Kafatası kemiğinden göz çukuruna giden şu kesiği görüyor

musun? Ve şurayı! İlk önce fark edemedim ama sonra göz çukuru-
runu yıkadım ve kafatasına baktım. Göz çukurlarının kenarından
kafatasına giren bir nesnenin izleri var. Katil gözlerine bıçak sokup
çevirmiş. Yani gözlerini oymuş diyebilirsin.”

“Ne halt etmeye çalışıyormuş?” diye haykırdı Anna-Maria.
“Ve elleri?”

“Onları da öldükten sonra kesmiş. Bir tanesi hâlâ cinayet ma-
halindeydi.”

“Parmak izi var mı?”

“Belki kol bileklerinde olabilir ama bu Linköping’deki adli
laboratuvarda çözülecek. Yine de benim çok umudum yok. Bileklerin
çok sıkı tutulduğunu gösteren birkaç bariz iz var ama görebildiğim
kadarıyla parmak izi yok. Bence Linköping elleri kesen kişinin
eldiven taktığını söyleyecek.”

Anna-Maria cesaretinin kırıldığını hissetti. Katili yakalamak ko-
nusunda çok büyük bir arzu duydu. Bu soruşturmanın birkaç yıl
içinde arşive kaldırılmasına katlanamayacağını hissetti. Pohjanen
haklıydı. Muhtemelen bu gece rüyasında Viktor Strandgård’ı gö-
recekti.

“Ne tarz bir bıçak kullanmış?” diye sordu.

“Büyükçe bir av bıçağı. Mutfak bıçağı olamayacak kadar geniş.
Çift taraflı değil.”

“Peki ya başının arkasına darbe aldığı kör nesne?”

“Her şey olabilir,” dedi Pohjanen. “Bir kürek, büyük bir taş...”

“Sence de ilk önce arkadan darbe alıp sonra önden bıçaklanması
garip değil mi?” diye sordu Anna-Maria.

“Dedektif olan sensin,” dedi Lars Pohjanen.

“Belki birden fazla kişi vardır,” diye sesli düşündü Anna-Maria.
“Başka detay var mı?”

“Şu an için yok. Uyuşturucu yok. Alkol yok. Ve günlerdir hiçbir şey yememiş.”

“Ne? Günlerdir mi?”

Anna-Maria her iki saatte bir yemek yeme gereksinimi duyuyordu.

“Susuz kalmamış. Bir mide mikrobi ya da anoreksi gibi bir şey de yok. Ama sadece sıvı almış gibi görünüyor. Laboratuvar midesinde başka ne olduğunu söyleyebilir. Kayıt cihazını durdurabilirsin.”

Ön otopsi raporunun bir kopyasını uzattı. Anna-Maria kaydı durdurdu.

“Tahminlerden hoşlanmam,” dedi Pohjanen boğazını temizleyerek. “En azından kayıt anında değil.”

Anna-Maria’nın çoktan cebine koyduğu kayıt cihazını işaret etti.

“Ama bileklerindeki kesikler çok muntazam,” diye devam etti.

“Bir avcı arıyorsunuz, Mella.”

“Demek buradasınız,” diye bir ses geldi koridordan.

Sven-Erik Stålnacke kapıdaydı.

“Evet,” dedi Anna-Maria ve meslektaşının arkasından iş çeviriyormuş gibi görüldüğü için utandı. “Pohjanen aradı, gitmek üzere olduğunu söyledi ve...”

Sustu, kendini açıklamak ve mazeretler uydurmak zorunda kaldığı için sinirliydi.

“Sorun değil,” dedi Sven-Erik neşeyle. “Bana her şeyi arabada anlatabilirsin. Papazlarla ilgili sorunlarımız var. Her yerde seni arıyordum. Sonunda santralden seni arayan Sonja’ya ulaştım. Artık gitmemiz gerekiyor.”

Anna-Maria sorgular biçimde Pohjanen’e baktı; o da işlerinin bittiğini ima edercesine aynı anda omzunu silkip kaşlarını kaldırdı.

“Görüyorum ki Luleå, Färjestad tarafından ağır bir yenilgiye uğratılmış.” Sven-Erik giderayak doktora laf attı ve Anna-Maria’yı çekti.

“Devam et, başıma kak,” diye içini çekti Lars Pohjanen, sigara paketine ulaşmaya çalışarak.

Kiruna uçağı hıncahınç doluydu. Köpek kızağına binmek ve geceyi Jukkasjärvi'deki buz otelde Ren geyiği postunun üzerinde geçirmek için yola çıkan çok sayıda turist kendilerine yer açmak için avuçlarını bedava meyve ve gazeteyle doldurmuş evine dönmekte olan iş adamlarıyla itişiyorlardı.

Rebecka koltuğuna gömüldü ve emniyet kemerini taktı. Uğultu, üst taraftaki göstergeler yanıp sönünce duyulan yapay ses ve motorların horultusu Rebecka'yı deliksiz bir uykuya sürükledi. Yol boyunca gözlerini açmadı.

Rüyasında bir Norveç böğürtleni bataklığında koşuyordu. Sıcak bir ağustos günüydü. Güneşin sıcaklığı bataklıkta nemi artırıyor. Ter ve böcek kovucu sıvı alnından gözlerine damlıyordu. Gözleri yanıyordu ve yaşlarla dolmuştu. Haşereler siyah bir bulut halinde burun deliklerine ve kulaklarına girmeye çalışıyorlardı. Artık göremiyordu. Biri onu takip ediyordu. Hemen arkasındaydı. Rüyalarında her seferinde olduğu gibi bacakları vücut ağırlığını kaldıramıyordu. Hiç güçleri kalmamıştı ve bataklık da çamurla kaplıydı. Bacakları turba yosununa gömülmeye başladı ve biri ya da bir şey onun peşindeydi. Artık ayaklarını kaldıramıyordu. Bataklığa gömülüyordu. Annesine seslenmek istedi ama sesi çıkmadı. Sonra omzunda bir el hissetti.

“Özür dilerim, sizi korkuttum mu?”

Rebecka gözlerini açtı ve uçuş görevlisinin ona doğru eğilmiş olduğunu gördü. Kadın belirsizce gülümsedi ve elini Rebecka'nın omzundan çekti.

“Kiruna’ya iniş yapmaya hazırlanıyoruz, koltuğunuzu düzleştirmenizi rica ediyorum.”

Rebecka elini hemen ağzına götürdü. Salyası akmış mıydı? Ya da daha da kötüsü çığlık atmış mıydı? Yanında oturan kişiye bakmaya cesaret edemedi ama kafasını çevirip pencerenin ardındaki karanlığa baktı. Oradaydı. Kiruna. Bir kuyunun dibindeki bir mücevher gibi parlıyordu. Işıkları dağların karanlığı ile sarılmıştı. Midesine ve kalbine yumruk yemiş gibi hissetti.

Yirmi dakika sonra kiralık bir Audi’nin içinde Kurravaara’ya doğru gidiyordu. Kasaba Kiruna’nın on beş kilometre dışındaydı. Çocukken genellikle Kiruna’dan kasabaya kadar ittirmeli kızağı ile gidiyordu. Bu, onu mutlu eden bir anıydı. Özellikle de kış sonunda, yol kalın ve parlak bir buz kütlesiyle mükemmel bir şekilde kaplandığında ve henüz kimse onu kum, tuz ya da çakılla bozmadığı zamanlarda.

Ay, çevresindeki karla kaplı ormanı aydınlatıyordu. Yolun kenarındaki kar yığınları bir çerçeve oluşturuyordu.

Bu hiç doğru değil, diye düşündü, tüm bunları benden almalara izin vermemeliydim. Geri dönmeden o lanet olası ittirmeli kızağı alacağım ve şansımı deneyeceğim.

Nerede hata yaptım, diye düşündü araba ormanda ilerlerken. Eğer zamanı geri alabilseydim, o ilk yaza mı dönerdim? Yoksa daha da mı öncesine gitmem gerekirdi? Eğer öyleyse o bahara dönmeliydim. Thomas Söderberg ile tanıştığım bahara. Hjalmar Lundbohm Okulu’nda sınıfıma geldiği güne. O gün bambaşka davranmam gerekirdi. Aklından geçenleri görebilmeli ve o kadar saf olmamalıydim. Sınıftaki diğer çocuklar kesinlikle benden daha zeki olmalılardı. Onların aklını neden çelmemişti?

"Herkes merhaba, size Thomas Söderberg'i takdim edeyim. Misyon kilisesinin yeni papazı. Onu bağımsız kiliseleri temsil etmesi adına ben davet ettim."

Konuşan Margareta Fransson, dini çalışmalar eğitmeni.

Sürekli gülümsüyor, diye düşünüyor Rebecka, neden böyle yapıyor ki? Bu, neşeli bir gülümseme değil, sadece teslimiyetçi ve uzlaşmacı. Bir de bütün kıyafetlerini üçüncü dünya ülkelerindeki sorunlara odaklanan bir kadın kolektifi tarafından yapılan ürünleri satan Yardım Eli adındaki bir butikten satın alıyor.

"İsveç Kilisesi'nde papaz olan Evert Aronsson ve Katolik Kilisesi'nden gelen Andreas Gault ile zaten tanışmıştınız," diye devam ediyor Margareta Fransson.

"Bence bir Budist ya da Müslümanla falan da tanışmamız gerekiyor," diyor Nina Eriksson. "Neden varsa yoksa Hristiyanlarla tanışıyoruz?"

Nina Eriksson sınıf sözcüsü ve tam bir işgüzar. Yüksek sesli ve net bir şekilde sesi sınıfta yankılanıyor. Birçok kişi onun önerisini destekliyor ve onaylarcasına homurdanıyorlar.

"Kiruna'da çok fazla seçeneğimiz yok," diye yarım ağızla af diliyor Margareta Fransson.

Sonra sözü Thomas Söderberg'e bırakıyor.

Kabul etmek gerekir ki hoş bir adam. Koyu kahverengi kıvrıkcık saçları ve siyah uzun kirpikleri var. Gülüyor, şakalar yapıyor ama zaman zaman tamamen ciddiyete bürünüyor. Bir rahip —ya da onun deyimiyle papaz— olmak için çok genç. Ayrıca üzerinde kot pantolon ve gömlek var. Tahtaya bir şey çiziyor. Bir köprü resmi. İsa'nın onlar için hayatından vazgeçiş ile ilgili. Tanrı'ya giden bir köprü kurdu. Ve Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki tek oğlundan bile vazgeçti. Aynı anda yirmi dört kişiye birden konuşuyor olmasına karşın sınıfa samimi bir şekilde "sen" diye hitap ediyor. Onların hayatı seçmesini istiyor. Evet demelerini. Ve sonunda ona yöneltilen bütün soruları cevaplandırıyor. Bazı

sorularda bir süre sessiz kalıyor. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Sanki bu sorular ona ilk kez sorulmuş gibi davranıyor. Sanki onu düşündürüyorlarmış gibi. Fakat çok sonradan Rebecca onun bu soruları daha önce de defalarca duyduğunu anlıyor. Cevapların çok önceden hazır olduğunu. Tek amacın, soruyu soran kişiye kendini özel hissettirmek olduğunu gözünden kaçmıyor.

Ziyaretini onları Gällivare'deki misyon kilisesi yaz kampına davet ederek sonlandırıyor; üç haftalık bir iş ve İncil üstüne çalışmalar, karşılığında ödeme yapılmayacak ama yol ve konaklama ücretsiz.

"Cesur olun," diyerek sınıfı teşvik ediyor. "Gerçekten ne anlama geldiğini keşfetmeden Hristiyanlığın sizin için uygun olmadığına emin olamazsınız."

Rebecca, konuşurken direkt kendisine baktığını düşünüyor. O da direkt Thomas Söderberg'in gözlerine bakıyor. Ve yangını hissedebiliyor.

Kar temizleme aracı büyükannesinin kır evine kadar yolları açmıştı. Üst katta ışık yanıyordu. Rebecca bavulunu ve alışveriş torbasını bagajdan çıkardı. Yol üzerinde bir markete uğrayıp alışveriş yapmıştı. Belki ihtiyaçları olmayacaktı ama belli de olmazdı. Arabayı kilitledi.

Artık böyle biriyim, diye düşündü. Her şeyi kilitleyen biri. "Merhaba!" diye seslendi içeri girince.

Cevap gelmedi ama muhtemelen Sanna ve çocuklar üst kat-taki merdiven boşluğuna açılan kapıyı kapatmışlar, bu nedenle onu duymuyorlardı.

Elindekileri yere bıraktı ve ışıkları açmadan üst kata doğru ilerledi. Eski binaların karakteristik kokusu etrafa yayılmıştı: muşamba, rutubet ve küf. Mobilyalar yorgun düşmüş bir grup hayalet

gibi duruyorlardı. Karanlıkta duvara yaslanmış ve büyükannenin elleriyle diktiği keten çarşafarla kaplanmışlardı.

Üst kata çıkarken düşmemek için temkinli hareket ediyordu; botlarının tabanındaki erimiş kar onları kayganlaştırıyordu.

“Merhaba,” diye bağırdı merdivenlerden ama yine cevap yoktu.

Rebecka üst kata giden kapıyı açtı ve karanlık, dar koridorda ilerledi. Botlarını çıkarmak için eğildiğinde siyah bir şey suratına doğru uçarak geldi. Çığlık attı ve sırtüstü yere serildi. İki neşeli havlama sesi gelince, siyah şeyin sevimli bir küçük köpek olduğunu fark etti. Pembe diliyle Rebecka’nın yüzünü tanımaya çabalıyordu. İki kez daha havladıktan sonra Rebecka’yı yalamaya devam etti.

“Virku, buraya gel!”

Dört yaşlarında bir kız çocuğu kapıda belirdi. Köpek Rebecka’nın karnının üzerinde bir dönüş yaptı, neşeyle küçük kıza gidip onun suratını yaladı ve sıçrayarak Rebecka’ya geri döndü. Rebecka bu arada ayağa kalkmayı başarmıştı. Köpek dikkatini alışveriş poşetine yönlendirmeyi tercih etti.

“Sen Lova olmalısın,” dedi Rebecka. Ayağıyla köpeği alışveriş poşetinden uzaklaştırmaya çalışarak koridorun ışığını yaktı.

Işık kızın üzerine vurdu. Bir battaniyeye sarınmıştı. Rebecka evin soğuk olduğunu fark etti.

“Kimsiniz?” diye sordu Lova.

“Ben Rebecka,” dedi kısaca. “Hadi mutfığa gidelim.”

Kapıda durdu, mutfığa doğru baktı ve donakaldı. Sandalyeler ters çevrilmişti. Büyükannenin pala kilimi mutfak masasının altında haşat olmuştu. Virku, muhtemelen mobilyaları örtmek için kullanılmış çarşaf yığınının içine koştu. Homurdandı ve neşeyle yığına sürtünmeye başladı. Odaya yoğun bir çamaşır suyu ve sabun kokusu hâkimdi. Rebecka daha yakından baktığında zemindeki sabun izlerini görebiliyordu.

“Bu da ne!” diye söylendi. “Neler oluyor burada? Annen ve ablan neredeler?”

Lova duvar girintisinin ardındaki kanepeyi işaret etti. Yaklaşık on bir yaşındaki bir kız üzerinde belki de Sanna'nın olan uzun, gri koyun derisi bir ceket ile oturuyordu. Okuduğu dergiden başını kaldırıp kısık gözleriyle onlara baktı. Dudakları ince bir çizgi gibiydi. Rebecka içinin eridiğini hissetti.

Sara, diye düşündü. Ne kadar büyümüş. Ve Sanna'ya ne kadar da benziyor. Aynı sarı saçlar ama onunkiler Viktor'un kiler gibi düz.

“Merhaba,” dedi Rebecka. “Lova neler yapıyor acaba? Sanna nerede?”

Sara, kız kardeşi ve annesine göz kulak olmak zorunda olmadığı anlatmak istercesine omzunu silkti.

“Annem küstü,” dedi Lova, Rebecka'nın bluzunun kolunu çektiştirerek. “Akli uçu. Orada yatıyor.”

Yatak odasının kapısını işaret etti.

“Sen kimsin?” diye sordu Sara şüpheyile.

“Ben Rebecka ve burası da benim evim. Yani benim sayılır.”

Lova'ya döndü. “Akli uçu’ derken ne demek istiyorsun?”

“Akli uçunca konuşmaz ve bize bakmaz,” diye açıkladı Lova ve yeniden Rebecka'nın düğmelerini çektiştirmeye başladı.

“Aman Tanrım,” diye iç çekti Rebecka. Montunu çıkardı ve koridordaki bir kancanın üzerine astı.

Ev gerçekten buz gibiydi. Sobayı yakmalıydı.

“Anneni tanıyorum,” dedi Rebecka sandalyeleri çevirirken. “Büyükanmem ve büyükbabam hayattalarken burada yaşarlardı. Saçına da sabun sürdün mü?”

Lova'nın yapış yapış olmuş saçlarına baktı. Köpek yere oturdu ve arka tarafına uzanarak yalamaya çalıştı. Rebecka çömeldi ve aynen büyükanmesinin evdeki köpeklerini çağırıldığı şekilde onu yanına çağırıldı.

“Buraya kızım!”

Köpek hızla yanına geldi ve Rebecka'nın ağzını yalamaya çalışarak ona olan itaatkârlığını göstermek istedi. Onun bir spitz melezi olduğunu o anda fark etti. Uzun siyah kürkü dar, zarif başının et-

rafını sarıyordu. Gözleri siyahtı ve neşeyle parıldıyorlardı. Rebecka elini tüylerinde gezdirdi ve burnuna götürdü. Fenol kokuyordu.

“Güzel köpek,” dedi Sara’ya. “Senin mi?”

Sara cevap vermedi.

“Üçte ikisi Sara’nın ve üçte biri benim,” dedi Lova ezberden cevap verir gibi.

“Sanna ile konuşmak istiyorum,” dedi Rebecka ve ayağa kalktı.

Lova elini tuttu ve onu diğer odaya götürdü. Üst kat yalnızca mutfaktan, kanepenin olduğu bölmeden ve yatak odasından oluşuyordu. Burası eskiden çocuk odasıydı. Büyükanne ve büyükbaba mutfaktaki kanepede yatarlardı. Sanna yataklardan birinde, dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmiş vaziyette uzanıyordu. Yüzü duvara dönüktü. Üzerinde yalnızca bir tişört ve çiçek desenli, pamuklu bir külot vardı. Uzun, sarı, ince telli saçları yastığa yayılmıştı.

“Merhaba, Sanna,” dedi Rebecka temkinli bir şekilde.

Yatakta uzanan kadın cevap vermedi ama Rebecka nefes aldığı görebiliyordu.

Lova katlı bir halde yatağın ucunda duran battaniyeyi aldı ve annesinin üzerini örttü.

“Kafası uçmuş,” diye fısıldadı.

“Anlıyorum,” dedi Rebecka dişlerini sıkarak.

İşaret parmağıyla Sanna’yı sırtından kuvvetlice dürttü.

“Benimle gel,” dedi Rebecka ve Lova’yı mutfığa götürdü.

Virku, yatakta hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatan sahibinin tehlikede olmadığını anlayınca onları takip etti.

“Bir şey yedin mi?” diye sordu Rebecka.

“Hayır,” diye cevap verdi Lova.

“Biz, sen daha çok küçükken tanışmıştık,” dedi Sara’ya.

“Ben küçük değilim,” diye bağırdı Lova. “Ben dört yaşındayım!”

“Şimdi, sizinle şöyle yapacağız,” dedi Rebecka kararlı bir şekilde, “Mutfığı toparlayacağız. Ben yemek yapacağım, sonra sobada su ısıtacağız ve Lova’yı ve Virku’yu yıkayacağız.”

“Yeni bir giysiye de ihtiyacım var,” dedi Lova. “Bak!”

Üzerindeki battaniyeyi açtı ve sabuna bulanmış tişörtünü gösterdi. “Ve yeni bir giysi bulacağız,” diye bitkinlikle iç çekti Rebecka.

Bir saat sonra Lova ve Sara oturmuş sosis ve patates püresi yiyorlardı. Lova, Rebecka’nın kuzenlerinden birinin kot pantolonunu ve üzerinde çizgi film karakterleri olan solmuş kırmızı bir tişörtünü giyiyordu. Virku ayaklarının dibinde oturmuş sabırla kendi payını bekliyordu. Sobadaki odunlar çatırdamaya ve kıvılcım saçmaya başladı.

Rebecka saate baktı. Çoktan yedi olmuştu. Sanna ile karakola gitmeleri gerekiyordu. Stresten midesine kramp girdiğini hissetti.

Sara, Lova’nın tişörtünü kokladı.

“İğrenç kokuyorsun.”

“Hayır, kokmuyor,” dedi Rebecka. “Bu giysiler biraz değişik kokuyorlar çünkü çok uzun süredir katlı halde çekmecede duruyorlar. Ama kendi kıyafetleri çok daha kötü durumda olduğu için bunlarla idare edeceğiz. Kalan sosisini Virku’ya ver.”

Kızları mutfakta bıraktı ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

“Sanna.”

Sanna hareketsizdi. Aynen bıraktığı gibi, başı duvara dönük şekilde yatıyordu.

Rebecka yatağın yanına gitti ve kollarını kavuşturup bekledi.

“Beni duyabildiğini biliyorum,” dedi sert bir tavırla. “Ben değiştim, Sanna. Artık daha acımasız ve sabırsızım. Yanında oturup saçını okşamaya ve ne derdin olduğunu sormaya hiç niyetim yok. Artık kalk ve üzerine bir şeyler giy. Yoksa kızlarını Sosyal Hizmetler’e götürüp artık onlara bakamayacak durumda olduğunu söyleyeceğim. Sonra da bir sonraki uçakla Stockholm’e döneceğim.”

Hâlâ cevap yoktu. Tek bir hareket bile göremiyordu.

“Tamam,” dedi Rebecka bir süre sonra.

Sabırının tükendiğini göstermek istercesine derin bir nefes aldı. Sonra arkasını döndü ve mutfak kapısına doğru ilerledi.

Buraya kadarmış, diye düşündü. Polisi arayacağım ve onun nerede olduğunu söyleyeceğim. Onlar onu evden çıkarabilirler.

Elini kapı koluna koyduğu anda Sanna'nın kalkıp oturduğunu işitti.

“Rebecka,” dedi yalnızca.

Rebecka bir an tereddüt etti. Sonra döndü ve kapıya yaslandı. Yeniden kollarını kavuşturdu. Aynen bir anne gibiydi: Şimdi bu işi tamamen halledelim.

Sanna da üst dudağını ısırarak ve gözlerini ovuşturan küçük bir kızdı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Ben dünyanın en kötü annesiyim ve kötü bir arkadaşım. Benden nefret ediyor musun?”

“Yalnızca üç dakika içinde üzerini giyinip bir şeyler atıştırmak için buraya geliyorsun,” diye emretti Rebecka ve odayı hızla terk etti.

Sven-Erik Stålnacke Acil Servis'in önüne park etmişti. Ceketinin cebinde arabanın anahtarını bulmaya çalışırken Anna-Maria arabanın kapısına yaslandı. Hava nefesinizi kesecek kadar soğukken derin nefes almak kolay değildi ama denemek ve biraz rahatlamak zorundaydı. Otopsi odasından arabaya kadar yaptıkları kısa yürüyüşün sonunda midesi bir kar topu kadar sertleşmişti.

"Kudretimizin Kaynağı Kilisesi'nin üç rahibi var," dedi Sven-Erik öteki cebini karıştırırken. "Polis sorgulaması için uygun olduklarını bildirdiler. Ama yalnızca bir saat ayırıyorlar. Ve bireysel sorgulanmayı da kabul etmiyorlar; bizimle üçü birlikte görüşecekler. İşbirliği yapmak istediklerini söylüyorlar ama..."

"Ama böyle bir niyetleri yok," diye tamamladı Anna-Maria.

"Böyle bir durumda sen ne halt ediyorsun?" diye merakla sordu Sven-Erik. "Sertleşiyor musun?"

"Hayır, çünkü o zaman bütün cemaat dev bir istiridye gibi kapanır. Asıl merak etmen gereken neden bizimle tek tek konuşmaya hazır olmadıkları."

"Hiçbir fikrim yok. İçlerinden biri bununla ilgili bir açıklama yaptı. Gunnar Isaksson sanırım. Ama ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yok. Belki onlarla buluşunca sorarsın. Lanet olsun, Anna-Maria, sabah ilk iş onları yataklarından aldirtmalıydım."

"Hayır," diye cevap verdi Anna-Maria. "Sen yapman gerekeni yaptın."

Kuzey Işıkları'nın beyaz ve yeşil huzmeleri gökyüzünde hâlâ girdap yaparak dönüyorlardı.

“Bu gerçekten inanılmaz,” dedi Anna-Maria başını geriye atarak. “Bütün kış böyleydi. Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?”

“Hayır, ama bu o güneş fırtınalarından,” diye cevap verdi Sven-Erik. “Büyüleyici görünüyor ama kansere yol açtığını ortaya çıkarmaları an meselesi. Muhtemelen kendimizi radyasyondan korumak için şemsiyeyle gezmemiz gerekiyor.”

“İşte bu tam senlik bir hareket olurdu,” diyerek güldü Anna-Maria.

Arabaya bindiler.

“Bu arada,” diye devam etti Sven-Erik, “Pohjanen nasılmış?”

“Bilmiyorum, sormak için pek doğru bir zaman değildi.”

“Hayır, tabii.”

Pohjanen'a kendi de sorabilirdi, diye düşündü Anna-Maria sinirlenerek.

Sven-Erik arabayı kilisenin aşağısına park etti ve tepeyi tırmanmaya başladılar. Yolun kenarındaki kar yığınları kaybolmuştu. İnsanların ve köpeklerin ayak izleri kilisenin etrafındaki karın üzerinde birbiriyle kesişen izler oluşturmuştu. Viktor Strandgård'ın katilinin cinayetten sonra silahını kilisenin dışına atmış ya da bir kar yığına gömmüş olması umuduyla bütün bölge aranmıştı. Ama hiçbir şey bulunamamıştı.

“Ya silahı bulamazsak,” dedi Sven-Erik. Anna-Maria'nın nefesinin kesildiğini görünce yavaşladı. “Bugünlerde resmî bir delil olmadan birini cinayetten suçlamak mümkün mü?”

“Herkesin Olof Palme'yi öldürdüğüne inandığı adama ne olduğunu hatırlasana,” diye iç çekti Anna-Maria.

Sven-Erik kederle gülümsedi.

“Sağ ol, çok yardımcı oldun.”

“Kız kardeşi bulabildiniz mi?”

“Hayır, ama von Post bu akşam saat sekizde sorgulanmak üzere geleceğini söyledi. Ne olacak göreceğiz.”

Anna-Maria Mella ve Sven-Erik Stålnacke Kudretimizin Kaynağı Kilisesi'ne öğleden sonra beşi on geçe girdiler. Üç papaz yan yana dizilmiş halde kilisenin hemen ön tarafında oturuyorlardı. Yüzleri mihraba dönüktü. Kilisede üç kişi daha vardı. Orta yaşlı bir kadın halıların üzerinde homurdanan elektrik süpürgesiyle beceriksizce yerleri süpürüyordu. Anna-Maria, onun eski moda taytı ve neredeyse dizlerine kadar inen solgun leylak rengi örgü hırkası ile çok zayıf görüldüğünü düşündü. Kadın arada elektrik süpürgesini kapatmak ve hortumun çekemeyeceği büyüklükteki çöpleri toplamak için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalıyordu. Orta yaşlı başka bir kadın daha vardı. O, şık eteğinin, ütülü gömleğinin ve takımını tamamlayan ceketinin içinde çok daha zarif görünüyordu. Sıra halindeki koltukları bir bir geziyor ve üzerlerine bir kâğıt bırakıyordu. Üçüncü kişi ise genç bir adamdı. Kendi kendine konuşarak amaçsızca etrafta dolanıyor gibi görünüyordu. Elinde İncil vardı. Her bir sıranın önünde duruyor ve elini öne doğru uzatarak ona doğru kederle konuşur gibi yapıyor ama ses çıkarmıyordu. Ya da aniden durup İncil'i tavana doğru kaldırıyor ve Sven-Erik ve Anna-Maria'nın tek bir kelimesini bile anlamadığı sözcükler söyleyerek anlamsız sesler çıkarıyordu. Yanından geçerlerken onlara küçümser gözlerle baktı. Kan lekeli halı hâlâ koridorda duruyordu ama yanındaki koltukları kenara çekmişlerdi, böylece insanlar cesedin olduğu yere basmak zorunda kalmadan oradan geçebiliyorlardı.

“Kutsal Üçlü burada demek,” dedi Sven-Erik. Papazlar onları karşılamak için ciddiyetle ayağa kalktıklarında ortamı biraz olsun yumuşatmak istemişti.

Biri bile gülümsemedi.

Yerlerine oturduklarında, Anna-Maria daha sonra kimin ne dediğini daha iyi hatırlayabilmek için not defterine kısa tanımlarla papazların isimlerini not aldı. Kayıt cihazı söz konusu bile değildi. Bu şekilde dahi onları konuşturmak yeterince zor olacak gibi görünüyordu.

“Thomas Söderberg,” diye not aldı, koyu renkli, şık, moda-ya uygun gözlükler, kırklı yaşlarda. Vesa Larsson, kırklı yaşlarda, takım elbise giymeyen ve kravat takmayan tek kişi. Flanel gömlek ve deri yelek. Gunnar Isaksson. Tık naz, sakallı. Ellili yaşlarda.”

El sıkışmalarını düşündü. Thomas Söderberg elini sıkıca sıkmış, gözlerinin içine bakmış ve bir süre böyle kalmıştı. Karşısındakine güven vermeye alışkındı. Eğer polis söylediği bir şeye inanmadığını belirtse ne tepki verirdi acaba, diye düşündü. Üzerindeki takım pahalı görünüyordu.

Vesa Larsson’un el sıkışması zayıftı. El sıkışmaya alışkın değildi. Ellerini birbirlerine uzattıklarında, el sıkışmasının ardından başını hafifçe eğerek selam vermeyi yeğledi. Başını da çoktan Sven-Erik’e çevirmişti.

Gunnar Isaksson neredeyse elini eziyordu. Ve bu, erkeklerde zaman zaman görülebilen kontrolsüz güce pek benzemiyordu.

Sadece zayıf görünmekten korkuyor, diye düşündü Anna-Maria.

“Başlamadan önce neden birlikte sorgulanmak istediğinizi öğrenebilir miyim?” diyerek açılışı yaptı Anna-Maria.

“Bu olanlar çok korkunç,” dedi Vesa Larsson, kısa bir sessizlikten sonra, “ama gelecek günlerde kilisenin kenetlenmesi gerektiğine inanıyoruz. Bu da büyük ölçüde bize, bu üç rahibe bağlı. Aramızı bozmak isteyen güçlü düşmanlarımız var ve onlara olabildiğince az açık vermek istiyoruz.”

“Anlıyorum,” dedi Sven-Erik, hiçbir şey anlamadığını açığa çıkaran bir ses tonuyla.

Anna-Maria dudaklarını öne doğru büzüp bıyığını burnunun altından aynı bir fırça gibi çıkaran Sven-Erik’e baktı.

Vesa Larsson deri yeleğinin üzerindeki düğme ile oynayarak Thomas Söderberg'e baktı. Thomas Söderberg ona bakmıyordu ama az önce söylediklerini onaylarcasına düşünceli bir şekilde başını salladı.

Hah, diye düşündü Anna-Maria, Papaz Söderberg, Vesa'nın cevabını onaylıyor. Bu düzende iplerin kimin elinde olduğunu anlamak hiç de zor değil.

"Bu kilisenin asıl oluşumunu anlatabilir misiniz?" diye sordu Anna-Maria.

"En başta Tanrı var," diye yüksek sesle ve güçlü bir inançla cevap verdi Gunnar Isaksson, yukarıyı işaret ederek. "Kilisenin üç rahibi var, bunlar biziz ve beş kıdemli üyelerimiz var. Eğer buna bir şirket gibi bakacak olursak, Tanrı şirket sahibi, biz üçümüz müdür ve kıdemliler de yönetim kurulu olurdu."

"Bizimle Viktor Strandgård hakkında konuşmak istediğinizi sanıyordum," diye araya girdi Thomas Söderberg.

"Ona da geleceğiz, ona da geleceğiz," diye neredeyse mırılda-narak onayladı Sven-Erik.

Elinde İncil ile dolanan adam bir koltuğun yanında durdu. Yüksek sesle ve ellerini boş koltuğun üzerinde dolandırarak dua ediyordu. Sven-Erik'in kafası karışmış görünüyordu.

"Acaba?.." dedi eliyle adamı işaret ederek.

"Bu akşamki vaaz için dua ediyor," diye açıkladı Thomas Söderberg. "Alışkın olmadığınızda yabancı diller kulağa biraz garip gelebilir ama sizi temin ederim ki bu bir çeşit büyü değil."

"Kilisenin tinsel dünyaya hazırlıklı olması önemli," diye açıkladı Papaz Gunnar Isaksson, kalın ve bakımlı sakalını sıvazlayarak.

"Anlıyorum," dedi Sven-Erik ve çaresizce Anna-Maria'ya baktı.

Bıyığı yüzüne neredeyse doksan derecelik bir açı oluşturuyordu.

"Bize Viktor Strandgård'ı anlatın," dedi Anna-Maria. "Nasıl biriydi? Onun hakkında ne düşünürdünüz, Papaz Larsson?"

Papaz Vesa Larsson paniklemiş görünüyordu. Cevap vermeden önce yutkundu.

“Kendini buraya adamıştı. Alçak gönüllüydü. Kilisede herkes tarafından sevilirdi. Kendini tam anlamıyla Tanrı’ya teslim etmişti. O, nasıl söylesem, cemaatteki yüksek konumuna rağmen en basit işlerde bile hizmet etmekten kaçınmazdı. Kilise temizlik vardiyasındaydı, bu nedenle onu sık sık koltukların tozunu alırken görmemiz mümkündü. Vaazlarımız için posterler hazırlardı...”

“Çocuklara bakardı,” diye ekledi Gunnar Isaksson. “Tanrı’nın emirlerine tamamen odaklanabilmeleri için çok küçük çocuğu olan ailelere sunulan bir hizmet.”

“Mesela, dün,” diye devam etti Vesa Larsson. “Vaazdan sonra kahve için bize katılmak yerine koltukları dizmek için burada kaldı. Kilisemizde uzun sıra olmamasının kötü tarafı da bu işte, eğer onları yerli yerine koymazsanız ortalık berbat görünüyor.”

“Zor bir iş olmalı,” dedi Anna-Maria. “Burada çok fazla koltuk var. Yardım etmek için kimse ona katılmadı mı?”

“Hayır, yalnız kalmak istediğini söyledi,” dedi Vesa Larsson. “Ne yazık ki içeride biri olduğu zaman asla kapıyı kilitlemeyiz. Bu yüzden delinin biri girip...”

Sustu ve başını salladı.

“Viktor Strandgård çok hoşgörülü biriymiş,” dedi Anna-Maria.

“Evet, öyle de diyebilirsiniz.” Thomas Söderberg kederle gülmüseddi.

“Hiç düşmanı var mıydı, biliyor musunuz? Ya da ters düştüğü biri?” diye sordu Sven-Erik.

“Hayır, hiç,” diye cevap verdi Vesa Larsson.

“Endişeli görünüyor muydu? Tedirgin miydi?” diye devam etti Sven-Erik.

“Hayır,” diye cevap verdi Vesa Larsson yeniden.

“Kilise için tam olarak ne yapıyordu? Tam zamanlı çalışıyordu, değil mi?” diye sordu Sven-Erik.

“Tanrı’ya hizmet ediyordu,” diye gururla cevap verdi Gunnar Isaksson, “Tanrı” kelimesini özellikle vurgulayarak.

“Ve Tanrı’ya hizmet ederek kiliseye para kazandırıyordu,” diye yorumladı Anna-Maria ölçülü bir tonla. “Kitabından elde edilen gelirlere ne oldu? Bundan sonra kazanılan gelirlere ne olacak?”

Gunnar Isaksson ve Vesa Larsson meslektaşları Thomas Söderberg’e döndüler.

“Tüm bunların cinayet soruşturmanızla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum?” diye sorgulayıcı ama dostane bir tonla cevap verdi Thomas Söderberg.

“Lütfen yalnızca sorulara cevap verin,” diye nezaketle ama yüzünde bu konu üzerinde tartışmaya mahal vermeyecek bir ifadeyle uyardı Sven-Erik.

“Viktor Strandgård kitabının tüm telif haklarını uzun zaman önce kiliseye devretti. Ölümünden sonra da tüm gelirler kiliseye gelmeye devam edecek. Yani hiçbir şey değişmeyecek.”

“Kitap kaç adet satıldı?” diye sordu Anna-Maria.

“Çeviri basımlarıyla birlikte bir milyondan fazla,” diye yanıtladı Papaz Söderberg, tavrı soğuktu. “Ama hâlâ bunun ne alakası...”

“Başka bir şey sattınız mı?” diye sordu Sven-Erik. “Posterler ya da benzer bir şey?”

“Burası bir kilise, Viktor Strandgård’ın hayran kulübü değil,” dedi Thomas Söderberg sert bir tonla. “Onun fotoğraflarını satmıyoruz ama başka kaynaklardan, örneğin video satışlarından belli miktarda gelir elde ediliyor.”

“Ne tarz videolar?”

Anna-Maria oturuş pozisyonunu değiştirdi. Tuvalete gitmesi gerekiyordu.

“Üçümüzün, Viktor Strandgård’ın ya da misafir vaizlerin verdiği vaazları kaydediyorduk. Ayrıca toplantıları ve törenleri de kaydediyoruz,” diye cevap verdi Papaz Söderberg. Gözlüklerini çıkardı ve pantolonunun cebinden bir mendil aldı.

“Törenlerinizi kayıt mı ediyordunuz?” diye sordu Anna-Maria, koltukta yeniden yer değiştirerek.

“Evet,” diye cevap verdi Vesa Larsson çünkü Thomas Söderberg gözlüklerini temizlemekle meşguldü.

“Dün de burada bir tören vardı,” dedi Anna-Maria, “ve Viktor Strandgård da oradaydı. Bunun da kaydı yapıldı mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Papaz Larsson.

“Güzel, o kaydı istiyoruz,” dedi Sven-Erik kesin bir tavırla. “Eğer bugün bir tören yapılacaksa onun da kaydını istiyoruz. Hatta son bir ayın bütün kayıtlarını alsak iyi olur – sen ne dersin, Anna-Maria?”

“Katılıyorum,” diye cevap verdi kısaca.

Elektrik süpürgesinin sesi kesilince hepsi o tarafa baktılar. Temizlik yapan kadın makineyi durdurmuş, şık giyimli kadının yanına gitmişti. Fısıldayarak konuşuyor ve papazlara doğru bakıyorlardı. Genç adam ise koltuklardan birine oturmuş elindeki İncil’e göz gezdiriyordu. Dudakları sürekli hareket halindeydi. Şık giyimli kadın, papazlarla polis arasındaki konuşmanın durakladığını fark etti ve fırsattan istifade ederek yanlarına geldi.

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi kibarca. Kimse ona müdahale etmeyince papazlara dönerek konuşmasını sürdürdü. “Bu akşamki törenden önce, şeyi ne yapmamız gerekiyor...”

Sustu ve sağ eliyle Viktor Strandgård’ın yattığı yerdeki kan lekesini işaret etti.

“Zemin cilalanmadığı için izi tamamen yok edebileceğimi sanmıyorum... Belki de kilimi sarıp kaldırmalı ve yenisini alana kadar buraya başka bir şey koymalıyız.”

“İyi olur,” diye yanıtladı Papaz Gunnar Isaksson.

“Ann-Gull, tatlım, olduğu gibi bırakın,” diye araya girdi Papaz Söderberg. Fark ettirmeden Gunnar Isaksson’a bakış attı. “Hepsiyle birazdan ilgileneceğim. Şimdilik böyle kalsın. Polisin işi az sonra bitecektir diye tahmin ediyorum?”

Son cümlesini Anna-Maria ve Sven-Erik’e söylemişti. Onlardan cevap gelmeyince, Thomas Söderberg yanındaki kadına an itibarıyla sohbetlerinin bittiğini belli eder şekilde gülümsedi. Kadın, gönüllü

bir besleme gibi bir anda kayboldu ve diğer kadının yanına döndü. Kısa süre içinde elektrik süpürgesinin sesi yeniden duyuldu.

Papazlar ve dedektifler konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı.

Tipik, diye düşündü Anna-Maria kızgınlıkla. Bakımsız ahşap zemin, kalın, el örgüsü halı, sıra yerine koltuklar çok sevimli görünüyor ama burayı temiz tutmak feci derecede zor olmalı. Tanrı adına ücretsiz temizlik yapan çok sayıda itaatkâr kadınları olduğu için onları tebrik etmek gerekir.

“Size ayırabileceğimiz kısıtlı vaktimiz var,” dedi Thomas Söderberg.

Sesindeki ılımlılık gitmişti.

“Bu akşam bir törenimiz var ve eminim ki bunun ne kadar hazırlık gerektirdiğini tahmin edebiliyorsunuzdur,” diye devam etti yanıt gelmeyince.

“Peki,” diye düşünceli bir tavırla devam etti Sven-Erik, sanki bolca vakitleri varmış gibi, “Viktor Strandgård’ın hiç düşmanı olmasa da eminim ki arkadaşları vardır. Ona en yakın kişi kimdi?”

“Tanrı,” diye gururla cevap verdi Papaz Isaksson.

“Tabii ki ailesi, annesi ve babası,” dedi Thomas Söderberg, meslektaşının yorumunu duymazlıktan gelerek. “Viktor’un babası, Olof Strandgård, Hristiyan Demokratlar’ın başkanı ve yerel meclis üyesi. Kilisenin yerel mecliste hatırı sayılır sayıda temsilcisi var, özellikle de Kiruna’da orta sınıflar arasındaki en büyük parti olan Hristiyan Demokratlar arasında. Cemaat üzerindeki etkimiz istikrarlı bir şekilde büyüyor ve gelecek seçimde oy çoğunluğunu almayı umut ediyoruz. Aynı zamanda polisin, seçmenler arasında kurduğumuz güvene zarar verecek bir şey yapmayacağına da inanıyoruz. Bir de Viktor’un kız kardeşi, Sanna Strandgård var tabii – onunla konuştunuz mu?”

“Hayır, henüz değil,” diye yanıtladı Sven-Erik.

“Konuşacağınız zaman dikkatli olun, çok kırılgan bir insandır,” dedi Papaz Söderberg.

“Tabii yakınları arasına kendimi katmalıyım,” diye devam etti.

“Onun günah çıkardığı papaz siz miydiniz?” diye sordu Sven-Erik.

“Yani...” dedi Thomas Söderberg, yeniden gülümsüyordu, “biz böyle demiyoruz. Ben onun manevi hayatının yol göstericisiyim diyebiliriz.”

“Ölmeden önce Viktor Strandgård’ın bir şeyleri ifşa etme, gün ışığına çıkarma gibi bir niyeti olup olmadığını biliyor musunuz?” diye sordu Anna-Maria. “Kendiyle ilgili? Ya da kilise ile ilgili?”

“Hayır,” diye yanıtladı Thomas Söderberg, bir an duraksadıktan sonra. “Ne olabilir ki?”

“Kusura bakmayın,” diyerek ayağa kalktı Anna-Maria. “Ama tuvaletinizi kullanmam gerekiyor.”

Erkekleri orada bırakıp kilisenin arka tarafındaki tuvalete gitti. Çişini yaptı, sonra bir süre beyaz çinili duvara bakarak oturdu. Kafasında bir düşünce dönüp duruyordu. Polislerle çalıştığı yıllar boyunca gerginlik belirtilerini fark etmek konusunda kendini çok geliştirmişti. Terlemeden baş dönmesine kadar birçok işareti görebiliyordu. İnsanlar genellikle polisle konuşurken tedirgin olurlardı. Ama bu gerginliği saklamaya çalıştıklarında durum asıl o zaman ilginçleşirdi.

Ve belirli bir gerginlik belirtisi vardı ki onu fark etmek için yalnızca tek bir şansınız olurdu. Yalnızca bir kere gerçekleşirdi. Ve az önce onu duymuştu. Viktor Strandgård’ın bir şeyleri ifşa etme niyeti olup olmadığını sorduğu anda. Papazlardan biri, kim olduğunu tam olarak hatırlamıyordu, derin bir nefes almıştı. Sadece bir kez. Derin bir nefes.

“Lanet olsun,” dedi yüksek sesle ve kilisede gizlice küfretmenin bu kadar iyi hissettirmesine şaşırdı.

Bu, hiçbir anlama gelmiyor da olabilirdi. Yalnızca bir nefesti. Yine de bir şeylerin döndüğü aşikârdı. Bir şeylerin dönmediği büyük bir organizasyon bulmak imkânsız gibi bir şeydi. Bu, polisler için bile geçerliydi. Bu grup da süttten çıkma ak kaşık değildi.

“Ama bu onları katil yapmaz,” diyerek kendi ile yaptığı tartışmasını bir yandan sifonu çekerken devam ettirdi Anna-Maria.

Ama başka tutarsızlıklar da vardı. Örneğin, eğer Viktor Strandgård’ın “manevi yol göstericisi” ise ve dolayısıyla onu en yakından tanınması gereken kişi Thomas Söderberg ise, neden onu tedirgin eden bir şey olmadığını söyleyen kişi Vesa Larsson olmuştu?

Sven-Erik ve Anna-Maria kiliseden çıkıp otoparka doğru yürürlerken, içeriği süpüren kadın peşlerinden geldi. Ayağında yalnızca çorap ve terlik vardı. Onları yakalamak için yarı koşuyor, yarı buz üzerinde kayıyordu.

“Onun düşmanı olup olmadığını sorduğunuzu duydum,” dedi nefes nefese.

“Evet?” diye sordu Sven-Erik.

“Vardı,” dedi Sven-Erik’in kolunu mengene gibi kavrayarak. “Artık öldüğü için bu düşman daha da güçlenecek. Ben bile düşman tarafından kuşatıldığımı hissedebiliyorum.”

Sven-Erik’i bıraktı ve nafile bir çabayla keskin soğuktan kendini korumak için kollarını kendine doladı. Ceket ya da mont giymemişti. Buzun üzerinde dengesini korumak için hafif dizlerini büktü. Azıcık bile geriye gitse terlikleri kaymaya başlıyordu.

“Kuşatılmak mı?” diye sordu Anna-Maria.

“İblisler tarafından,” dedi kadın. “Beni yeniden sigaraya başlamaya zorluyorlar. Eskiden tütün iblisi beni ele geçirmişti ama Viktor Strandgård onu yakaladı ve beni özgür bıraktı.”

Anna-Maria tamamen tükenmiş bir halde ona baktı. Şu anda bir deliyle baş edebilecek durumda değildi.

“Not alıyoruz bunu,” dedi kısaca ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Sven-Erik olduğu yerde kaldı ve kabanının iç cebinden not defterini çıkardı.

“Viktor’u öldüren oydu,” dedi kadın.

“Kim?” diye sordu Sven-Erik.

“İblislerin prensi,” diye fısıldadı kadın. “Şeytan. İçeri girmeye çalışıyor.”

Sven-Erik not defterini yeniden cebine koydu ve kadının soğuktan donan elini tuttu.

“Teşekkürler,” dedi. “Şimdi içeri girmelisiniz, böylece soğuktan donmaktan kurtulursunuz.”

“Sadece sizi bilgilendirmek istedim,” diye seslendi kadın arkalarından.

Kilisenin içinde papazlar derin bir tartışma içindeydi.

“Bu şekilde yapamayız!” diye hararetli bir şekilde bağırdı Gunnar Isaksson. Siyah kan lekesinin etrafında yürüyen ve sanki Viktor Strandgård bir ringin ortasında ölmüş gibi koltukları kenara iten Thomas Söderberg’i takip ediyordu.

“Evet, yapabiliriz,” dedi Thomas Söderberg sakinliğini koruyarak. Şık giyimli kadına dönerek konuşmayı sürdürdü:

“Halıyı koridordan kaldırın. Kan lekesini olduğu gibi bırakın. Çıkıp üç tane gül alın ve onları yere koyun. Kilisenin tamamen yeniden düzenlenmesini istiyorum. Ben onun öldüğü yerin hemen arkasında durup oradan vaaz verebilirim. Koltukların daire şeklinde dizilmesini istiyorum.”

“Cemaat her yanını dolduracak,” diye cırladı Gunnar Isaksson. “İnsanların oturup senin sırtını izlemelerini mi bekliyorsun?”

Thomas Söderberg bodur adama doğru ilerledi ve ellerini omzuna koydu.

Seni bok herif. Sen bir arenada, tiyatroda, hatta bir pazarda bile konuşma yapabilecek meziyete sahip değilsin. Herkesin karşısında oturmasını işler zorlaşırsa ardına saklanacağın bir kürsün olmasını istersin. Ama yetersizliklerinin beni engellemesine müsaade etmeyeceğim, dedi içinden.

“Ne söylediğimizi hatırla, kardeşim,” dedi Thomas Söderberg. “Şimdi birbirimize sıkıca tutunmalıyız. Sana söz veriyorum, bu işe yarayacak. İnsanlar ağlayacak, Tanrı’nın adını haykırarak ve biz –Tanrı– bu akşam zafer kazanacağız. Eşine cesedin yattığı yere koymak için bir çiçek getirmesini söyle.”

Atmosfer inanılmaz olacak, diye düşündü Thomas Söderberg.

Çiçek getirip onları yere bırakacak daha fazla insan toplaması gerektiğini aklına yazdı. Aynen Olof Palme’nin öldürüldüğü yer gibi olacaktı.

Papaz Vesa Larsson hâlâ polisle konuştuğu yerde, öne doğru eğilmiş halde oturuyordu. Bu tartışmaya dâhil olmuyordu. Elleriyle yüzünü kapatmıştı. Muhtemelen ağlıyordu, yüzünü görmek çok mümkün değildi.

Rebecka ve Sanna şehre doğru yola koyulmuşlardı. Arabanın farıyla aydınlanan kar yüklü gri çam ağaçlarını hızla geçip gidiyorlardı. Rahatsız edici sessizlik ortamı geriyordu. Sanki tavan ve kapılar gitgide üzerlerine geliyor ve onları sıkıştırıyor gibiydi. Her geçen dakika nefes almak biraz daha zorlaşıyordu. Arabayı Rebecka kullanıyordu. Gözleri hız göstergesi ve yol arasında gidip geliyordu.

Sanna yanağını soğuk pencereye dayamış, saçını sıkıca parmağına doluyordu.

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?” diye sordu bir süre sonra.

“Bu tarz yollarda araba kullanmaya alışkın değilim,” dedi Rebecka. “Hem konuşup hem kullanmak zor geliyor.”

Bunun gün gibi aşikâr bir yalan olduğunun farkındaydı. Ama önemsemedi. Belki de böyle olmasını istiyordu. Saatine baktı. Sekize çeyrek vardı.

Bir şey söyleme, dedi kendi kendine. Sanna’yı kurtardın. Şimdi onu kıyıya çıkarman gerekiyor.

“Sence kızlar iyi olacak mı?” diye sordu.

“Olmaları gerekiyor,” diye cevap verdi Sanna, oturduğu yerde dikleşerek. “İşimiz çok uzun sürmeyecek, değil mi? Kimseden yardım istemeye cesaret edemedim; yerimi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur.”

“Neden?”

“Gazetecilerden korkuyorum. Onların nasıl insanlar olabildiklerini biliyorum. Sonra bir de annem ve babam var... neyse, başka şeylerden bahsedelim.”

“Viktor’dan bahsetmek ister misin? Olanlardan?”

“Hayır. Nasılsa kısa süre sonra polise anlatacağım. Senden bahsedelim, bu beni sakinleştirir. Nasıl gidiyor? Gerçekten de son görüşmemizden bu yana yedi yıl oldu mu?”

“Hı hı,” diye cevap verdi Rebecka. “Ama telefonda o garip görüşmeyi yaptık.”

“Kurravaara’da hâlâ bir evin olduğuna inanamıyorum.”

“Affe amca ve Inga-Lill hissemi satın almak istemiyorlar. Bence biraz öfkeliiler çünkü bugüne dek evin işleriyle onlar ilgilendi. Ama diğer taraftan, bundan keyif alanlar da yalnızca onlar. Ben gerçekten satmaktan yanayım. Onlara ya da bir başkasına, benim için değişen bir şey yok.”

Ağzından çıkanların doğru olup olmadığını düşündü. Gerçekten de büyükannesinin evinden ya da Jiekajärvi’deki kır evinden hiç keyif almıyor muydu? Sırf hiç gitmediği için önemsemiyor olabilir miydi? Medeniyetten uzakta, vahşi hayatın içinde, bataklığın ve ormanın ötesinde, ona ait olan bir kır evinin varlığını düşünmek bile kendi başına keyif vermiyor muydu?

“Sen, nasıl söylesem, çok akli başında görünüyorsun,” dedi Sanna. “Ve kendinden çok emin. Tabii ki her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür ama şimdi bir televizyon dizisinden fırlamış gibisin. Saçın da harika görünüyor. Benimkiler uzayıp gürleşebildikleri kadar gürleşiyorlar, sonra kendim kesiyorum.”

Sanna söylediği şeyi onaylarcasına elini kalın, solgun buklelerinde gezdirdi.

Biliyorum, Sanna, diye sinirle düşündü Rebecka. Buradaki en güzel kız olduğunu biliyorum. Hem de kuaföre ve kıyafetlere beş kuruş bile harcamadan.

“Biraz konuşsan olmaz mı?” diye sızlandı Sanna. “Gerçekten kendimi berbat hissediyorum ama özür diledim. Sadece çok korkuyorum. Ellerime baksana, buz gibiler.”

Bir elini eldiveninden çıkardı ve ona uzandı.

Delirmiş, diye düşündü Rebecka öfkeyle. Ellerini direksiyona kenetlemişti. Gerçekten de delirmiş.

Elimi hisset, Rebecka, titriyorum. Gerçekten çok soğuk. Seni çok seviyorum, Rebecka. Eğer erkek olsaydın, sana âşık olurdum, biliyor musun?

“Köpeğiniz çok tatlı,” dedi Rebecka, sakinliğini korumaya çalışarak.

Sanna elini geri çekti.

“Evet,” dedi. “Virku. Kızlar çok seviyor. Tanıdığımız Sami bir delikanlıdan aldık. Babası ona doğru düzgün bakmıyordu. Özellikle de alkollü olduğu zamanlar. Ama bütün bunlar bile onu harap edememiş. Virku çok mutlu bir köpek, çok da uysal. Sara’yı da çok seviyor, fark ettin mi? Sürekli başını onun dizine koyuyor. Gerçekten çok mutlular çünkü son bir yıldır evcil hayvanlar konusunda çok şanssızlık yaşadık.”

“Ya?”

“Şey... ‘şanssızlık’ doğru kelime oldu mu bilmiyorum. Bazen çok sorumsuz olabiliyorlar. Neden böyleler anlayamıyorum. Geçen ilkbaharda Sara kafesin kapısını tam kapatmadığı için tavşanımız kaçtı. Ama suçun kendisinde olduğunu kabullenmedi. Sonra bir kedimiz oldu. Sonbaharda ortadan kayboldu. Tabii bunun Sara ile bir ilgisi yok. Kediler dışarıda yaşamayı seviyorlar. Muhtemelen bir şeyin peşinden gitti. Çöl farelerimiz de kayboldu. Nereye gittiklerini düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen duvarlarda, yerin altında yaşıyorlar ve yavaş yavaş evi kemiriyorlar. Ama Sara ve Lova, asıl onlar beni delirtiyor. Lova kendini ve Virku’yu baştan aşağıya sabun ve deterjana buluyor. Sara ise yalnızca oturup televizyon izliyor ve hiç sorumluluk almıyor. Artık baş edemiyorum.

Lova sürekli bir kargaşa yaratıyor. Her neyse, hadi daha iç açıcı bir şeyden konuşalım.”

“Kuzey Işıkları’na bak,” dedi Rebecka, direksiyondan öne doğru eğilip gökyüzüne bakarak.

“Bu kış harikaydı. Güneşte fırtınalar olduğu için böyle oluyor, eminim bu yüzden. Bunu görünce buraya dönmek istemiyor musun?”

“Hayır, belki de... of, bilmiyorum!”

Rebecka güldü.

Kristal Kilise uzaktan görünüyordu. Cadde ışıklarının üzerinden gökyüzüne uzanan bir uzay gemisine benziyordu. Köy yolu şehir yoluna dönerken evler gitgide sıklaştı.

“Orada mutlu musun?” diye sordu Sanna.

“Neredeyse hiç durmadan çalışıyorum,” diye yanıtladı.

“Peki, insanlar nasıl?”

“Bilmiyorum. Eğer sorduğun buysa, onlarda bir bağ kuramıyorum. Sanki sürekli yüzeysel ilişkiler yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kadeh kaldırırken ya da beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim derken veya yazarken nasıl davranman gerektiğini öğreniyorsun ama kim olduğunu gizleyemiyorsun. Bu yüzden kendini sürekli yabancı gibi hissediyorsun. Bir de sosyete, yani parası olan kişilere karşı bir kırgınlık duyuyorsun. Onlar sevseler de sevmeseler de herkese karşı aynı kibarlıkla davranıyorlar. En azından burada insanların senin için ne düşündüğünü anlayabiliyorsun.”

“Anlayabiliyor musun?”

Sustular ve kendi düşüncelerine daldılar. Kilise avlusunu geçip büfesi olan bir garaja yaklaştılar.

“İçecek bir şeyler alalım mı?” diye sordu Rebecka.

Sanna başını salladı ve Rebecka arabayı park etti. Hiçbir şey demeden arabada oturdular. İkisi de dışarı çıkıp bir şeyler almak için bir hamle yapmadı. Birbirlerine de bakmıyorlardı.

“Buradan hiç taşınmamalıydın,” dedi Sanna üzüntüyle.

“Neden taşındığımı biliyorsun,” dedi Rebecka. Sanna yüzünü görmesin diye başını çevirdi.

“Viktor’un gerçekten sevdiği tek kişi sendin, bunu biliyor muydun?” diye söyleyiverdi. “Seni unutabildiğini hiç sanmıyorum. Eğer burada kalsaydın...”

Rebecka aniden döndü. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Titriyordu ve dudaklarından dökülen kelimeler bölük pörçük ve anlaşılmazdı. Ama yine de konuştu. Kendine engel olamadı.

“Orada dur,” diye haykırdı. “Kapa çeneni ve bu konu bir daha hiç açılmasın.”

Şişman bir labrador köpeğini gezdiren bir kadın, Rebecka’nın çılgınlığını duyunca olduğu yerde kalakaldı ve merakla arabanın içine bakındı.

“Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok,” diye devam etti Rebecka sesini alçaltmadan. “Viktor beni hiçbir zaman sevmeyi, benimle hiç ilgilenmedi. Bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Devam etmeyişimiz konusunda en ufak bir sorumluluk bile almaya niyetim yok. Öldürülmesi konusunda da. Eğer böyle düşünüyorsan kafayı yemiş olmalısın. Lütfen kendi paralel evreninde takılmaya devam et ama beni içine çekmeye sakın çalışma.”

Sustu ve pencereye yumruk attı. Sonra başını ellerinin arasına aldı. Köpekli kadın tedirgin görünüyordu. Geri adım attı ve gözden kayboldu.

Tanrı aşkına. Sakinleşmem gerekiyor, diye düşündü Rebecka. Bu şekilde araba kullanamam. Arabayı bir yerlere çarpacağım.

“Öyle söylemek istemedim,” diye sızlandı Sanna. “Seni hiçbir şey için suçlamadım. Eğer suçlanacak biri varsa, o da benim.”

“Ne için? Viktor’un cinayeti için mi?”

Rebecka bir an için duruldu ve kulak kabarttı.

“Her şey için,” diye mırıldandı Sanna. “Taşınmaya zorlandığın için. Her şey için!”

“Yeter artık!” diye patladı Rebecka. Titremesini kesen ve bacaklarını kaskatı eden yeni bir öfkeyle dolmuştu. “Burada oturup senin sırtını sıvazlayarak hiçbir şeyin senin hatan olmadığını söyle-

meyeceğim. Bunu zaten yüzlerce kez yaptım. Ben, bir yetişkindim. Kendi seçimimi yaptım ve sonuçlarına kendim katlandım.”

“Evet,” dedi Sanna itaatkâr bir şekilde.

Rebecka arabayı çalıştırdı ve Malmvågen’e doğru yola koyuldu. Onlara doğru gelen bir araç öfkeyle kornaya basınca, Sanna elleriyle ağzını kapattı. Hjalmar Lundbohmsvågen’den madenin önündeki maden şirketinin ofis binasının parıldadığını görebiliyorlardı. Rebecka bunların artık gözüne o kadar da büyük görünmemesine şaşırdı. Kasabada yaşadığı zamanlarda bu ofis binası gözüne devasa görünürdü. Çinili ön cephesi ve siyah çelik bir iskelet gibi göğe uzanan saat kulesi ile belediye sarayını geçtiler.

Dediklerim doğru, diye düşündü Rebecka. Bana asla âşık olmadı. Yine de herkesin böyle düşünmesini anlayabiliyorum. Biz onların böyle düşünmelerini istedik, Viktor ve ben. Her şey o ilk yaz başladı. Gällivare’de, Thomas Söderberg ile gittiğimiz yaz kilisesinde.

Sonunda yaz kilisesine katılan toplamda on bir genç var. Üç hafta boyunca birlikte yaşayacak, çalışacak ve İncil okuyacaklar. Gruptan Papaz Thomas Söderberg ve eşi, Maja sorumlu. Maja hamile. Uzun, parlak saçları var ve makyaj yapmıyor. Her zaman çok tatlı ve neşeli görünüyor. Ama bazen Rebecka onun bir köşeye çekilip yumruğunu sırtının alt kısmına bastırıldığını görüyor. Bazen de Thomas'ın onu kollarına alıp şöyle söylediğini işitiyor:

“Sensiz idare edebiliriz. Biraz uzan ve dinlen.”

Genellikle ona bir rahatlama ve şükran hissi ile bakıyor. Sonuçta papazın maaşsız eşi olmak zor iş.

Maja'nın kız kardeşi, Magdalena da orada, onlara yardımcı oluyor. Neşeli bir fare gibi, her şeyi bir çırpıda hallediyor. Gitar çalabiliyor ve onlara ilahiler öğretiyor.

Viktor ve Sanna da bu on bir kişinin içinde. Herkes onları hemen fark ediyor. Birbirlerine çok benziyorlar. İkisinin de uzun, sarı saçları var. Sanna'nın saçları kıvrırcık. Küçük burnu ve koca gözleri ona bebeksi bir ifade katıyor.

Seksen yaşında bile çocuk gibi görünecek, diye düşünüyor Rebecka ve bakmamak için kendini zor tutuyor.

Sanna, gençler arasında kendini Hristiyanlığa adanmış tek kişi. Yalnızca on yedi yaşında ve yanında küçük bir çocuk var. Sara, henüz üç aylık.

“İsa ve benim aramda heyecan verici, sevgi dolu bir ilişki var,” diyor Sanna yalancı bir gülümsemeyle.

Sanna ve Thomas Söderberg farklı inançlara sahipler. Thomas inancını pek çok farklı şekilde gösteriyor.

“İnanç’ kelimesi,” diyor, “güvenmek kelimesiyle aynı anlama gelir. Eğer ‘Sana inanıyorum, Rebecka,’ dersem benim beklentilerimi karşılayacağına güvendiğimi söylemiş olurum.”

“Bilmiyorum,” diye karşı çıkıyor Sanna. “Bence inanmak, yalnızca inanmaktır. Bilmemektir. Bazen şüphelerinin olmasıdır. Ama yine de Tanrı ile ilişkini geliştirmektir. Onun ormandaki fısıltısını duymaya çalışmaktır.”

Viktor öne doğru eğilip ablasının saçlarını karıştırıyor.

“Bu fısıldama ve uğuldama senin kafanın içinde, Sanna,” deyip gülüyor.

Viktor inanmıyor. O, tartışmaktan hoşlanıyor. Genellikle saçını başının üzerinde bağlıyor. Ten rengi öylesine açık ki neredeyse solgun bir maviye dönüyor. Diğer kızlar ona bakıyor ama o kısa süre içinde onları kendinden uzak tutmanın bir yolunu buluyor. Rebecka ile bir oyun oynuyor.

Rebecka aptal değil. Kısa sürede Viktor’un bakışlarının altında bir anlam olmadığını ve saçı ya da elleri okşandığında karşılık vermesine izin verilmediğini fark ediyor. Hareketsiz oturup Viktor’un karşılıksız sevdasının hedefiymiş gibi davranmayı öğreniyor. Ama o da karşılığında bir şeyler alıyor. Viktor’un hayranlığı, onun grubun diğer kızları arasındaki konumunu yükseltiyor. Onları saf dışı bırakıyor ve bu da saygı görmesini sağlıyor.

İncil çalışmaları boyunca Thomas ve diğer katılımcılar arasında başlangıçta fikir ayrılıkları yaşanıyor. Gençler anlamıyor. Eşcinsellik neden günah? Hristiyanlık nasıl olur da doğru olan tek inanç olabilir? Örneğin, tüm Müslümanlara ne

olacak –hepsi cehenneme mi gidecek? Evlenmeden önce ilişkiye girmenin nesi yanlış?

Thomas dinliyor ve soruları yanıtlıyor. Seçmek zorundasınız, diye açıklıyor. Ya İncil'in tümüne inanırsınız ya da belirli parçalarını seçer onlara inanırsınız ama bu nasıl bir inanç olur ki? Sıkıcı ve korkak, aynen böyle olur.

Sakin yaz akşamlarında gölün kenarındaki iskelede oturuyorlar, kollarına ve bacaklarına konan sivrisinekleri öldürüyorlar. Tartışıyorlar ve düşünüyorlar. Sanna, kendi Tanrı'sıyla güvende olduğunu düşünüyor. Rebecca, kendini şiddetli bir sağanak yağışın ortasında kalmış gibi hissediyor.

"Çağrıldığın için öyle hissediyorsun," diyor Sanna. "O, seni istiyor. Eğer şimdi evet demezsen, hayatın boyunca kaybolabilirsin. Kararını erteleyemezsin çünkü böyle bir arzuya bir daha hiç sahip olamayabilirsin."

Üç hafta dolduğunda, katılımcılardan ikisi dışında herkes kendini Tanrı'ya adıyor. Yeni kurtarılan bu kişilerin arasında Rebecca ve Viktor da var.

Yaz kilisesi sona doğru yaklaşırken, "Peki, sen ve Viktor ne olacaksınız?" diye soruyor Thomas, Rebecca'ya. "İkinizin arasında ne var?"

Rebecca ile yerel pazara süt almaya gidiyorlar. Rebecca, sıcak ve tozlu asfaltın muhteşem kokusunu içine çekiyor. Thomas onunla birlikte geldiği için mutlu. Çoğunlukla onu başkalarıyla paylaşmak zorunda kalıyor.

"Bilmiyorum," diyor Rebecca tereddütle. Doğruyu söylemeye karar veriyor. "O, ilgileniyor olabilir ama benim şu anda hayatımda Tanrı'dan başka bir şeye vakit ayırmam mümkün değil. Bir süre tamamen ona teslim olmak istiyorum."

KRİSTAL KİLİSE

Yürürken huş ağacından ince bir dal koparıyor. Hassas, yeşil yapraklar yaz kokuyor. Ağzına bir yaprak alıp çiğniyor.

Thomas da bir yaprak koparıp ağzına atıyor. Gülümsüyor.

“Sen hassas bir kızsın, Rebecca. Tanrı’nın senin için planları olduğunu biliyorum. Tanrı’ya âşık olduğun an, muhteşem bir andır. Tamamen tadını çıkarman çok güzel.”

Önce uzaktan, sonra ise yanı başından Sanna’nın sesini duydu. Sanna’nın eli kolunun üzerinde duruyordu.

“Bak,” dedi Sanna. “Ah, olamaz.”

Karakola varmışlardı. Rebecca arabayı park etmişti. Başta Sanna’nın neye baktığını anlayamadı. Sonra, mikrofonuyla arabaya doğru koşan gazeteciyi gördü. Gazetecinin arkasında bir adam vardı. Kamerayı onlara doğru siyah bir silah gibi doğrulttu.

Kristal Kilise’de, Papaz Gunnar Isaksson’un eşi Karin, gözleri Yarı kapalı oturmuş, dua eder gibi görünüyordu. Akşamki törene daha bir saat vardı. Ön taraftaki sahnede kilise korosu prova yapıyordu. Otuz genç erkek ve kadın. Siyah pantolon giiyorlardı. Üzerlerinde, önünde “Neşe” yazan, sarı ve turuncu desenlerin öne çıktığı leylak rengi kazaklar vardı.

Bir zamanlar bu kiliseye öylesine âşıktı ki neredeyse canını yakıyordu. Kutsal ses yankılanırdı. Aynen şimdiki gibi. Tavana doğru yükselen ve sadece bas seslerin erişebileceği bir derinliğe erişen uzun notalar. Hafif bir ışık. Devasa cam pencerelerin ardında kutup gecesı. Karanlığın ve soğğun içinde Tanrı’nın kudretinin küçük bir göstergesi.

Elektro ve bas gitaristler enstrümanlarını akort ediyorlardı. Işık teknisyeni sahnedeki spotları yaktıkça tekdüze bir pat sesi çıkıyordu. Sesle ilgilenen çocuklar çalışmamakta inat eden bir mikrofona uğraşıyorlardı. Konuşuyorlardı ama mikrofondan hiç ses çıkmıyordu. Sonra aniden tiz bir ısıklık sesi çıkardı.

Kolları kaşınıyordu. Bu sabah kaşıntısı azmış ve kızarmıştı. Sedef hastalığı olmasından şüphelendi. Gunnar fark edene kadar sorun yoktu. Onun karışmasını istemiyordu.

Kilisedeki mobilyaları yeniden düzenlemişlerdi. Koltuklar, Viktor’un yattığı yerin etrafına yerleştirilmişti. Aynen bir arena gibi görünüyordu. Ön sırada oturan kocasına baktı. Kalın boynu, beyaz gömleğinin yakasına sığmıyordu. Yanında Thomas Söder-

berg oturuyor ve akşamki vaaza konsantre olmaya çalışıyordu. Karin, Gunnar'ın İncil'e bakmak için kendini nasıl zorladığını fark etti. Diğerlerinin dikkatini dağıtmamaya kararlı bir şekilde kendini unutup mırıldanmaya başlamak için çaba sarf ediyordu. Sağ elini kaldırdı ve büyük hamlelerle havada resimler çizmeye başladı.

Noel'den sonra kilo vermeye karar vermişti. Bugün öğlen yemeğini es geçmişti. Karin mutfak masasında oturmuş çatalına spagetti dolarken, Gunnar ise lavabonun önünde üç tane armut yemişti. Geniş sırtını bulaşıklığa doğru eğmiş, ağzını şapırdatarak armutları yalayıp yutmuştu. Armut suyunun lavaboya damladığında çıkardığı ses işitiliyordu. Sol eliyle ise kravatını karnına doğru bastırıyordu.

Karin saate baktı. Gunnar, on beş dakika sonra Thomas Söderberg'in yanından ayrılıp arabasına binecek ve gizlice hamburger yemeye, şehre gidecekti. Sonra da ağzında yeşil naneli sakızla geri dönecekti.

Umursayana yalan söyle, ben umursamıyorum, diye düşündü Karin.

Başlarda farklı bir adamdı. Karin'in öğretmen olarak çalıştığı Berga Okulu'nda geçici olarak hademelik yapıyordu. Karin üniversite mezunuydu ve Gunnar bunun harika bir şey olduğunu düşündü. Bariz bir şekilde kur yapıyordu. Karin boş dersi olduğunda bir bahane uydurup personel odasına gidiyordu. Sürekli gülüyor, eğleniyor ve kötü espriler yapıyorlardı. Tüm bunların yanında, Karin'in içindeki güvensizlik kayboluyordu. Arkadaşları güzel yorumlar yapıyorlardı. Saçını kestirdiğinde ya da yeni bir bluz aldığında, Gunnar'ın nasıl keyifle ellerini çırpıldığını anlatıyorlardı. Onun çocuklarla parkta oynayışını izliyordu. Çocuklar onu seviyordu. Kibar bir hademeydi. O zamanlar kitap okumuyor olması da Karin'i rahatsız etmiyordu.

Gunnar, Thomas Söderberg ve Vesa Larsson'un etkisi altında kalınca kendini kanıtlama isteği belirlemeye başladı.

Karin de onunla vaftiz kilisesine gitmeye başladı. O zamanlar burası yok olmaya yüz tutmuş bir kiliseydi. Hayır, daha doğrusu yok olmaya mahkûm bir kiliseydi. Cemaat üyeleri sanki mezar-

larına doğru giderken oraya uğramış gibi görünüyordlardı. Signe Persson'un, ince telli, beyaz, düzgün görünen beyazlamış saçları vardı. Üzerinde kahverengi lekeler olan pembe kafa derisi parıltıyordu. Arvid Kall, bir zamanlar LKAB maden şirketinde yük boşaltma işçisiydi. Şimdi bir kilise sırasında uyuklar vaziyette koca ellerini kucağında dinlendiriyordu.

Doğal olarak bir papaza maaş ödeyecek paraları yoktu; kiliseyi ısıtmak için bile güçlkle para buluyorlardı. Gunnar Isaksson, kiliseyi tek kişilik bir şirketmiş gibi çekip çeviriyordu. Ellerinden geldiğince kiliseyi onarıp bakımını yaptılar. Yapamadıkları içinse iç çekmekle yetindiler. Örneğin vestiyerdeki rutubet, şişmiş ceset gibi kabaran duvar, soyulan duvar kâğıdı. Cemaat üyelerinin sırayla vaaz vermesi bekleniyordu. Törenler iki haftada bir pazar günleri düzenleniyordu. Başka hiç kimse gönüllü olmadığı için duruma Gunnar Isaksson müdahale etmişti.

Vaazlarında bir düzen yoktu. Çocukluğundan beri bildiği bağımsız kilisenin sınırlarında rastgele bir oraya bir buraya gider gelirdi. Yine de rutin hemen hemen aynıydı. Örneğin, "Tanrı'nın ruhu bir güvercin gibi indi," "İşte, her şeyi yeniliyorum" ve "Verdiğim suyu içenler" gibi bilindik şeylere değinmek zorundaydı. Bu yolculuk, istisnasız her seferinde orada oturan ve uzun zaman önce kurtarılmış müşterek ruhlara uyanışçı bir çağrı yaparak sonlanırdı.

Şehirdeki diğer kiliselerde de durumun pek farklı olmaması bir nevi teselli oluyordu. Tanrı'nın Kiruna'daki tapınağı; ağır bir havanın sürekli hâkim olduğu harap bir kulübe.

Gunnar ayağa kalktı ve çıkışa doğru ilerledi. Viktor Strandgård'ın bedeninin bulunduğu yerden geçerken saygıyla yavaşladı. Çiçekler ve kartlar çoktan koyulmuştu. Karin'e gülümsedi ve göz kırptı. Bu, tuvalete gideceğini ya da vestiyerde biriyle ayaküstü sohbet edip döneceğini gösteren bir işaretti.

Gunnar aptal bir adam değildi. Hem de hiç değildi. Bugün olduğu yere kolay gelmemişti. O, Thomas Söderberg ve Vesa Larsson ile kilisenin en tepesindeydi. Hem de papazlık üzerine hiçbir resmî

eğitim almasına rağmen. Doğasında insan tavlama da yoktu. Bu kesinlikle bir kabiliyet işiydi.

Karısı, Gunnar'ın ona misyon kilisesinin yeni papazları olduğu haberini verdiğini hatırlıyordu. Üstelik genç ve evlilerdi.

Bir ya da iki hafta sonra, Thomas Söderberg vaftiz kilisesindeki bir dinî törene gelmişti. İkinci sırada oturup Gunnar'ın tören boyunca söylediklerini başıyla onaylamıştı. Yüzünde cesaret verici bir tebessüm ve ciddiyet vardı. Eşi, Maja, yanında bir öğrenci gibi oturuyordu.

Sonrasında kahveye kaldılar. Dışarıda gri kış karanlığı hâkimdi. Bulutlar karla doluydu. Gün daha tam anlamıyla başlayamadan bitiyordu.

Maja, Arvid Kall'ın kulağına yüksek sesle ve tane tane bir şeyler söylüyordu. Edit Svonni'ye şekerli kurabiyelerinin tarifini sordu.

Thomas Söderberg ve Gunnar, kilisenin diğer iki eski müdavimi ile hararetli bir sohbeta dalmışlardı. İyi prova edilmiş, uyumlu bir dans gibi ciddiyetle başlarını sallıyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Bir kardeşlik bağı kurmuşlardı.

Güneylilerin kaçınılmaz sorusu da nasibini almıştı: Burası hakkında ne düşünüyorsun? Karanlık ve soğuk? Hepsi aynı cevabı veriyordu: kesinlikle çok seviyorlardı. Çamuru ve yağmuru kesinlikle özlemiyorlardı. Bir sonraki Noel'i de Kiruna'da geçireceklerdi.

Böyle böyle geçiyordu zaman. Sabrın sınırlarını zorlayan bir yere sürüldüklerini hissetmiyorlardı. Dondurucu rüzgârdan ya da ruhunuza işleyen karanlıktan sızlanmıyor, şikâyet etmiyorlardı. Verilen cevaplar, cemaati tatmin ediyordu.

“İyi insanlar. O çocuğun kafası fikirlerle dolu,” dedi Gunnar, onlar gidince.

Bu, ondan on yaş küçük olan Thomas Söderberg'den “o çocuk” diye ilk ve son bahsediydi.

İki hafta sonra Karin kasabada Thomas Söderberg ile karşılaştı. Karin bebek arabasını kar fırtınasında yürütmeye çalışıyordu. Andreas iki buçuk aylıktı ve yalnızca bebek arabasında uyuyordu.

Arabayı Kiruna sokaklarında bir ileri bir geri iterken iki yaşındaki Anna'yı da huysuz bir sepet gibi yanında taşıyordu. Elleri ve ayakları donmuştu.

Berbat hissediyordu. Tükenmişti. Her an patlayabilir ve kendini kaybedebilirdi. Gunnar'dan nefret ediyordu. Anna onu çileden çıkarıyordu. Sürekli ağlamak istiyordu.

Thomas arkasından geldi. Sol elini Karin'in sol koluna koydu. Onun hızına yetişmeye çalıştı. Bir an için onunla aynı seviyeye geldiğinde koluyla onu sarmış gibi oldu. Bu bir anlık sarılma çok uzun gibi geldi. Karin başını çevirdiğinde gülümsüyordu. Sanki onu çok eskiden beri tanıyormuş gibi selamladı. Anna'ya selam verdi ama Anna, Karin'in bacağına tutunup cevap vermeyi reddetti. Sıcak kıyafetlerinin içinde Tanrı'nın gönderdiği bir melek gibi uyuyan Andreas'a baktı.

"Maja'ya çocuk yapma konusunda ısrar ediyorum," diye itiraf etti, "ama..." Cümlesini tamamlamadı. Derin bir nefes aldı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Sonra yeniden neşelendi. "Onu da anlıyorum," dedi. "En ağır yükü siz kadınlar taşıyorsunuz. Zamanı geldiğinde olacaktır."

Andreas bebek arabasının içinde kıpırdandı. Eve gidip onu emzirmesi gerekiyordu. Thomas'ı öğle yemeğine davet etmek istedi ama sormaya cesaret edemedi. Yolun bir kısmını birlikte yürüdüler. Sohbet edecek pek çok şey buluyorlardı. Her konu bir diğerini açıyordu. Sonunda ayrılacakları noktaya vardılar.

"Tanrı için daha çok şey yapmak isterim," dedi Karin. "Ama çocuklar var. Sahip olduğum tüm gücü, hatta daha da fazlasını alıyorlar."

Kar üzerlerinde keskin oklar gibi savruluyordu. Thomas Söderberg gözlerini kırıştırdı. Üzerinde ucuz görünümlü, hışırdayan bir malzemeden yapılmış dolgulu, mavi bir ceket olan siyah kıvrıcık saçlı bir baş melek. Kot pantolonu yüksek bilekli botlarının içine sıkıştırılmıştı. Üzerinde İnka deseni olan el örgüsü bir bere takı-

yordu. Bu yaratıcı desenleri örenin Maja olup olmadığını merak etti. Çocuk istemeyen Maja.

“Ama, Karin,” dedi, “tam olarak Tanrı’nın istediği şeyi yaptığının farkında değil misin? Çocuklara bakıyorsun. Şu anda en önemli şey bu. Tanrı’nın senin için birçok planı var ama şu an... şu an Anna ve Andreas ile olman gerekiyor.”

Altı ay sonra ilk yaz kilisesini kurdu. Küçük bir yeni kurta-
rılmış çocuk sürüsü, ördek yavruları gibi peşinden gittiler. Onu manevi ebeveynleri olarak kabul ettiler. Bunlardan biri de Viktor Strandgård’dı.

Karin, Gunnar, Vesa Larsson ve eşi, Astrid, inananlar vaftiz edilirken bu mutluluğu paylaşmaya davet edildiler. Gunnar kıskançlığını bir tarafa bıraktı ve onlara eşlik etti. Kazanan tarafın yanında olmayı iyi bilirdi. Aynı zamanda bitmek bilmeyen kıyaslamalara da başlamış oldu. Kendini parlatma arzusu büyüktü. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı.

Karin kendini de suçluyordu. Ona binlerce kez “Thomas’ın seni ezmesine izin verme. Her şeye o karar vermemeli,” diyen kendi değil miydi?

Eşini desteklediğine kendini ikna etmişti. Ama aslında ondan olmadığı birine dönüşmesini istememiş miydi?

Thomas Söderberg ayağa kalktı ve koroya doğru ilerledi. Siyah bir takım giymişti. Normalde renkli kravat takardı ama bu akşam mütevazı, gri bir tane takmıştı. Kravat ceketinin içinde ters dönmüş bir ünlem işareti gibi görünüyordu.

Zenginliği de geçmişinde yaşadığı yosulluk kadar iyi taşıyor, diye düşündü. Papaz maaşıyla yaşayan iki insan. Ama bu onları hiçbir zaman rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Çocukları olduğu zaman bile.

Sonra işler değişmişti. Şimdi zarif yün takımının içinde koroyla konuşuyordu. Yaşananların ne kadar korkunç olduğunu anlattı. Kızlardan biri hıçkırarak ağlamaya başladı. Yakınındakiler ona sarılarak sakinleştirmeye çalıştılar.

Ağlayabilirlerdi. Matem tutabilirlerdi. Ama –bu noktada derin bir nefes aldı ve her kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak ve arada birkaç saniye durarak devam etti– kaybetmek yoktu. Geriye dönmek yoktu. Vazgeçmek yoktu.

Karin’in daha fazla dinlemeye niyeti yoktu. Neler söyleyeceğini az çok biliyordu.

“Selam, Karin. Gunnar nerede?”

Thomas Söderberg’in eşi Maja arkasına oturdu. Uzun, parlak, kum rengi saçları vardı. Varla yok arası bir makyaj yapmıştı. Ruj ya da göz farı sürmemişti. Sadece biraz rimel ve allık kullanmıştı. Thomas kadınların makyaj yapmasına karşı değildir ama kendi eşini makyajsız görmek istiyordur, diye tahminde bulundu Karin. Birkaç yıl önce Maja saçlarını kestirmek istemiş ama Thomas buna engel olmuştu.

“Az önce buradaydı. Birazdan gelir.”

Maja başını salladı.

“Vesa ve Astrid nerede?” diye sordu.

Bu akşam etrafı sıkı takip ediyordu. Karin kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı.

“Böyle bir zamanda herkesin birbirine kenetlenmesi çok önemli,” dedi Maja sessizce.

Karin, Maja’nın dizlerinin üzerinde duran kırmızı güle baktı.

“Bunu da diğerlerinin yanına mı koyacaksın?”

Maja onayladı.

“Evet, ama toplantı başlayana kadar bekleyeceğim. Olanları bir türlü aklım almıyor. Her şey çok gerçekdişi.”

Evet, gerçekdişi, diye düşündü Karin. Viktor olmadan ne yapacaklar?

Saçını kesmeyi ya da takım giymeyi reddeden Viktor. Maaş artışını istemeyip onun yerine Thomas’ın o parayı Médecins Sans Frontières’e vermesini sağlayan Viktor. Karin, yedi yıl önce Stockholm’de bir konferansa gittiği zamanı hatırladı. Aynen Viktor gibi görünen genç adamları gördüğünde ne de çok şaşırmıştı. Metroda ve kafe-

lerde. Baştan savma örülmüş ya da tığ ile işlenmiş bereler, yumuşak omuz çantaları, düşük bel pantolonlar, altmışlı yıllardan kalma süet montlar. Ağır adımlarla yürüyorlardı. İyi görünümlü ve kendinden emin insanlar için moda karşıtı bir akım gibiydi.

Viktor da Thomas Söderberg'i çevreleyen şakşakçıların arasındaydı ama asla Thomas'ın bir kopyası olmamıştı. Daha çok zıddı olmuştu. Mal mülke düşkünlüğü, hırsı yoktu. Kanaatkârdı. Gerçi hırsının olmaması belki de Rebecka Martinsson'un onu kendi deliliğinde ezmiş olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Kesin bir yargıda bulunmak kolay değildi.

Maja ona doğru eğildi. Kulağındaki sıcak nefesini hissetti. "Hah, Astrid geliyor. Peki Vesa nerede?"

Papaz Vesa Larsson'un eşi Astrid, Kristal Kilise'nin kapısından girdi. Sahnede, Thomas Söderberg akşamki törenden önce koroyu yönetiyordu.

Otoparktan kiliseye çıkan yokuş koltuk altlarının ıslanmasına sebep olmuştu. Neyse ki üzerinde yün hırka vardı. Rimelinin akmış olma ihtimaline karşı hemen işaret parmağıyla göz altlarını sildi. Bir keresinde kilisede çekilen bir video kaydında kendini görmüştü. O an, kiliseye yürürken kar yağıyordu. Kayıтта, elinde bağış çantasıyla dolaşan eğitimli bir panda gibi görünüyordu. O zamandan beri içeri girmeden önce aynada kendini kontrol ediyordu. Ama şimdi vestiyer çok kalabalıktı ve stres olmuştu.

Bir sürü çiçek ve kart merkeze yığılmıştı.

Viktor öldü, diye düşündü.

Bunu kabullenmeye çalıştı.

Viktor gerçekten de öldü.

Karin ve Maja'yı gördü. Maja hevesle el sallıyordu. Kaçma şansı yoktu. Çaresiz onların yanına gidecekti. Koyu renk takım giymişlerdi. O ise gardırobunu talan etmiş ve bir saat boyunca

kıyafet denemişti. Bütün takımları kırmızı, pembe ya da sarıydı. Sadece bir tane koyu renkli takımı vardı. Koyu lacivert. Ama onun da eteğinin fermuarını kapatamamıştı. Sonunda onu daha ince gösteren uzun, yün hırkasını giydi ve kalçasını ve basenini sakladı. Şimdi ise Karin ve Maja'yı görünce kendini çok pasaklı hissetti. Terli bir pasaklı.

“Vesa nerede?” diye fısıldadı Maja, daha yerine bile oturamadan.

Dostane bir gülümseme ama tehlikeli gözlerle.

“Hasta,” diye yanıtladı Astrid. “Nezle.”

Ona inanmadıklarının farkındaydı. Maja ağzını kapadı ve burnundan nefes aldı.

Haklılardı. Beden dili onların yanında oturmak istemediğini anlatıyordu ama Maja'nın yanındaki koltuğa çöktü.

Thomas koro ile dua provasını bitirmiş onlara doğru geliyordu.

Ona da açıklama yapmak zorundayım, diye düşündü Astrid.

Thomas elini Maja'nın omzuna koyup sıcak bir gülümseme ile onu selamladığında midesinde bir sancı hissetti. Sonra Vesa'yı sordu. Astrid yine aynı cevabı verdi: hasta; nezle. Thomas anlayışlı bir şekilde ona baktı.

Zavallı ben, ne kadar zayıf bir kocam var, diye düşündü Astrid.

“Eğer endişeleniyorsan, eve git,” dedi Thomas.

Astrid itaatle başını salladı.

“Endişeleniyorum.” Kelime ağzından zorlukla çıktı.

Hayır, asıl yıllar önce endişelenmesi gerekirdi. O ise tamamen çocuklarla ve evin inşaatıyla meşguldü. Endişelenmek için nedenlerinin olduğunu fark ettiğinde ise olan olmuş, çok geç kalmıştı. Artık ancak evliliğinin bitişinin yasını tutabilirdi. Vesa için yeterince iyi olamamanın utancıyla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Bu bir utançtı. İstemese de Maja'nın yanında oturmasına sebep olan şey buydu. Çocuklar okuldayken buzdolabının karşısına geçip donmuş pastaları midesine indirmesi de aynı sebepten kaynaklanıyordu.

Nadir de olsa hâlâ sevişiyorlardı. Ama karanlıkta oluyordu. Sessizce.

Ve bu sabah. Çocuklar okula gitmişlerdi. Vesa stüdyoda uyuyordu. Astrid kahve getirdiğinde ise uyanmış, yatağın ucunda pamuklu pijamalarıyla oturuyordu. Tıraş olmamıştı ve yorgun gözlerle bakıyordu. Ağzının köşelerinde derin çizgiler oluşmuştu. Uzun, sanatçı elleri dizlerinin üzerindeydi. Yerde, yatağın etrafına saçılmış birçok kitap vardı. Bunlar pahalı, güzel ciltlenmiş, parlak kalın sayfaları olan sanat kitaplarıydı. Birçoğu ikonlarla ilgiliydi. Kendi yayın şirketlerinin ince karton kapaklı kitaplarıydı. Başlangıçta ciltlerini Vesa tasarlamıştı. Sonra birden buna ayıracak zamanı olmadığına karar vermişti.

Astrid, kahve ve sandviçin olduğu tepsiyi yere bırakmıştı. Sonra yavaşça arkasına geçmiş ve yatakta diz üstü oturmuştu. Vesa'nın kalçası dizlerinin arasında duruyordu. Sabahlığının üzerinden düşmesine müsaade etmiş ve ellerini şefkatle Vesa'nın omuzlarında dolaştırırken göğüslerini sırtına dayamıştı.

"Astrid." Ağzından tek çıkan buydu.

Sıkıntılı ve acıktıydı. İsmi, onlarca özür ve suçluluk duygusu ile dillendirmişti.

Astrid ise hızla mutfığa kaçmış, radyoyu ve bulaşık makinesini çalıştırmıştı. Köpeği Baloo'yu alıp tüylerine kapanarak ağlamıştı.

Thomas Söderberg üç kadına doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Sanna'dan bir haber aldınız mı?" diye sordu.

Astrid, Karin ve Maja başlarını salladılar.

"Curt Bäckström'e sor," dedi Astrid. "Peşinde dolaşıp duruyor."

Papazların eşleri bir periskop gibi başlarını çevirdiler. Curt'ü ilk gören Maja oldu. İsteksizce yerinden kalkıp yanlarına gelene dek ona el salladı ve işaret etti.

Karin onu süzdü. Sürekli tedirgin görünüyordu. Tereddütlü yürüyordu. Neredeyse yan yan gidecekti. Sanki direkt onlara doğru yürüse çok agresif görüneceğini düşünüyor gibiydi. Göz ucuyla

onlara bakıyor ama biriyle göz göze geldiği anda bakışlarını başka yöne çeviriyordu.

“Sanna’nın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Thomas Söderberg.

Curt başını salladı. Kendini güvene almak için sözlü olarak da cevap verdi:

“Hayır.”

Göz göre göre yalan söylüyordu. Gözlerinde korku ve kararlılık vardı. Sırrını deşifre etmeye niyeti yoktu.

Aynen ormanda kemik bulmuş bir köpek gibi, diye düşündü Karin.

Curt kaçamak bakışlarla onlara bakıyordu. Neredeyse olduğu yerde büzülmüştü. Sanki Thomas ona aniden “Hoşt” diye bağırarak ve ağızlığına vuracak gibiydi.

Thomas Söderberg rahatsız olmuş gibiydi. Sanki papazların eşlerini silkeleyecekmiş gibi bedenini büktü.

“Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. “Onun güvende olması gerekiyor.”

Curt başıyla onayladı ve dolmakta olan koltuklara göz attı. Elindeki İncil’i yukarıya kaldırıp göğsüne bastırdı.

“Şahitlik etmek istiyorum,” dedi sessizce. “Tanrı’nın söyleyecekleri var.”

Thomas Söderberg başını salladı.

“Eğer Sanna’dan haber alırsan onu aradığımı söyle,” dedi.

Astrid, Thomas Söderberg’e baktı. Tanrı’dan haber alırsan ona sürekli onun hakkında sorularım olduğunu ilet, diye içinden konuştu.

Rebecka Martinsson'un patronu Måns Wenngren, işe erken başlamasına rağmen eve geç döndü. Akşamı Sophie's'de, hukuk şirketinin müşterilerinden biri olan, daha yeni borsa işine giren endüstriyel bilişimde uzmanlaşmış bir bilgisayar şirketinin temsilcisi ile iki genç kadına içki ısmarlayarak geçirmişti. Bu tarz bir müşteriyle uğraşmak keyifliydi. Vergi tahsildarından kaçırmayı başardığı her bir kuruş için minnet duyuyordu. Vergi kaçırın ya da şüpheli muhasebe kaydından suçlanan müşteriler genellikle avukatlarıyla barda oturmazlardı. Bunun yerine evde içerlerdi.

Bar kapandıktan sonra, Måns genç kadınlardan biri olan Marika'ya güzel ofisini göstermişti. Sonra da eline biraz para verip taksiye bindirmiş, kendi de başka bir taksiyle oradan ayrılmıştı.

Floragatan'daki karanlık dairesine girerken, her zamanki gibi daha küçük bir yere taşınmasının daha iyi olacağını düşündü. Eve gelmek ona her zaman kendini iyi hissettiriyordu ama ev bu kadar boşken bile böyle hissetmesi şaşırtıcıydı.

Gri kaşmir montunu koltuğun üzerine attı ve oturma odasına doğru giderken yol üzerindeki bütün ışıkları yaktı. Eve gece on birden önce nadiren geldiği için video kayıt zamanlayıcısı haberleri kaydetmeye programlanmıştı. Kaydı açtı. Kanal 4'te haber başlıkları dönmeye başlayınca mutfığa gidip buzdolabını açtı.

Ritva alışveriş yapmıştı. Güzel. Måns'ın dairesini temizlemek ve yiyecek alışverişini yapmak yaptığı en kolay iş olmalıydı. İnsanları nadiren eve davet ettiği günler dışında derli ve toplu biriydi.

Ritva'nın aldığı yiyecekler, bir sonraki alışverişe kadar neredeyse el değmemiş olurdu. Muhtemelen eski yiyecekleri bozulmadan ailesine götürüyordu, diye düşünüyordu Mâns. Bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Dolaptan bir kutu süt aldı ve karton kutuyu kafasına dikti. Kulağı haberlerdeydi. Viktor Strandgård'ın hikâyesi gündeme oturmuştu.

Rebecka bu yüzden Kiruna'ya gitmiş olmalı, diye düşündü Mâns Wenngren oturma odasına giderken. Elinde sütüyle televizyonun karşısına oturdu.

“Ünlü dinî figür Viktor Strandgård bu sabah Kiruna'da, Kudretimizin Kaynağı Kilisesi'nde ölü bulundu,” diye anons etti sunucu.

Eskiden Mâns'ın tanıdığı bir adamla evli olan iyi giyimli, orta yaşlı bir kadındı.

“Selam, Beate, nasıl gidiyor?” dedi Mâns, elindeki sütü kadeh tokuşturur gibi ekrana doğru kaldırıp bir yudumda içti.

“Polisten alınan bilgiye göre, Viktor Strandgård kız kardeşi tarafından bulundu. Yine aynı kaynaklar, bunun son derece vahşi bir cinayet olduğunu doğruladı,” diye devam etti sunucu.

“Hadi, Beate, bunları zaten biliyoruz,” dedi Mâns.

Birden ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Aptala dönmüştü. Haberler bitince duş almaya karar verdi.

Şimdi de haber hakkında görüntüler veriyorlardı. Fotoğrafların arkasından bir erkek sesi konuşuyordu. Önce tepedeki Kristal Kilise'nin solgun mavi fotoğraflarını verdiler. Sonra kilisenin etrafında arama yapan polisler gösterildi. Kilise toplantılarından birinin görüntülerini de kullanmışlardı. Herkes ilahi söylüyor ve Viktor Strandgård hakkında kısa bir konuşma yapıyordu.

“Bu olayın Kiruna'yı derinden etkilediğine hiç şüphe yok,” diye devam etti sunucu. “Viktor Strandgård'ın kız kardeşi Sanna Strandgård avukatı eşliğinde sorgulanmak üzere karakola geldiğinde de bu, gözle görünüyordu.”

Fotoğraf karla kaplı bir otoparkı gösteriyor, nefes nefese kalmış genç bir kadın gazeteci kırmızı Audi'den inen iki kadına doğru

hızla koşuyordu. Gazetecinin kızıl saçları sanki bir tilki kuyruğu gibi beresinden dışarı fırlamıştı. Genç ve enerjik görünüyordu. Karanlıktı ama arka plandaki kırmızı tuğladan yapılmış binayı görmek mümkündü. Burası ancak karakol olabilirdi. Audi'den inen kadınlardan birinin başı önüne eğikti. Sadece uzun koyun derisi montu ve gözlerine kadar çekilen deri şapkası görölüyordu. Diğer kadın ise Rebecka Martinsson'du. Måns televizyonun sesini açtı ve koltuğa yaslandı.

"Bu da ne böyle?" dedi kendi kendine.

Rebecka ona aileyi tanıdığı için gittiğini söylemişti. Kız kardeşin avukatı olduğu haberi yanlış olmalıydı.

Karakola doğru ilerlerlerken Rebecka'nın surat ifadesine ve kolunu Viktor Strandgård'ın kardeşi olduğunu tahmin ettiği diğer kadına nasıl sardığına baktı. Boşta kalan eliyle de elinde mikrofonu ile onları kovalayan kadını itelemeye çalışıyordu.

"Gözlerinin oyulmuş olduğu doğru mu?" diye sordu muhabir kadın Luleå aksanıyla.

"Nasıl hissediyorsun, Sanna?" diye devam etti yanıt alamayınca. "Onu bulduğunda yanında çocuklarının da olduğu doğru mu?"

Karakolun girişine geldiklerinde, tilki kendini azimle önlerine attı.

"Yok artık daha neler," diyerek iç çekti Måns. "Nasıl ya, Laponya'da saldırgan Amerikan gazeteciliği mi bu?"

"Sizce bu din adına işlenmiş bir cinayet olabilir mi?" diye sordu muhabir.

Kamera parlayan yanaklarına yakınlaştı, sonra da Rebecka'nın ve diğer kadının yüzlerine yakın çekim yaptı. Sanna Strandgård elleriyle yüzünü at gözlüğü gibi kapatıyordu. Rebecka gri gözlerini ilk önce kameraya, sonra da muhabire çevirdi.

"Git şuradan," dedi sert bir üslupla.

Rebecka'nın ağzından çıkan kelimeler ve yüz ifadesi Måns'a kötü bir anıyı hatırlattı. Geçen yıl şirketin Noel partisiydi. Sohbet etmeye ve kibar olmaya çalışıyordu ama Rebecka ona pisuvarı te-

mizlerken bulduğu bir pislik gibi bakmıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, ona da aynı cümleyi kullanmıştı. Aynı sert üslupla.

“Git şuradan.”

Bu olaydan sonra Mâns mesafesini korumaya başlamıştı. İsteceği son şey Rebecka’ya ayıp ederek istifasına neden olmaktı. Aklında farklı düşünceler oluşmasını da istemiyordu. Kendisiyle ilgilenmemesi bir problem değildi.

Ekranada her şey çok hızlı olup bitiyordu. Mâns biraz daha dikkatli izlemeye başladı. Eli kumandanın duraklat tuşundaydı. Rebecka geçebilmek için kolunu kaldırdı ve birden muhabir gözden kayboldu. Rebecka ve Sanna Strandgård bir şekilde ondan kurtulup karakola girdiler. Kamera onları takip ediyordu ve muhabirin öfkeli sesi arkadan işitiliyordu.

“Ah, kolum. Lanet olsun, her şeyi çektin mi?”

Ve yeniden Kanal 4’teki erkek muhabirin sesi duyuldu.

“Avukat ünlü şirket Meijer & Ditzinger ile çalışıyor ama bu akşamki olaylar hakkında yorum yapmaya henüz kimse hazır değil.”

Mâns şirket ofislerinin fotoğrafını gösterdiklerinde şaşkınlıkla ekrana bakakaldı. Duraklat tuşuna bastı.

“Siktir,” diye küfretti. Koltuktan öyle bir hızla kalktı ki elindeki süt gömleğine ve pantolonuna döküldü.

Neler çeviriyor böyle? diye düşündü. Gerçekten de firmaya haber vermeden Sanna Strandgård’ın avukatı gibi mi davranıyordu? Kesinlikle bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Bu kadar akılsız olamazdı.

Cep telefonunu alıp bir numara tuşlamaya başladı. Cevap yoktu. Sağ işaret parmağı ve başparmağı ile burun kemiğini sıktı ve düşünmeye çalıştı. Koridora, dizüstü bilgisayarını almaya giderken bir numara daha çevirdi. Bu da cevap vermedi. Terlediğini ve nefesinin kesildiğini hissetti. Bilgisayarı oturma odasındaki masanın üzerine koyup açtı ve videoyu yeniden oynattı. Savcı Carl von Post, Kudretimizin Kaynağı Kilisesi’nin önünde konuşma yapıyordu.

“Lanet olsun,” dedi Mâns. Bir yandan bilgisayarı açmaya, diğer yandan da kulağı ve omzu ile telefonunu tutmaya çalışıyordu.

Çevirdiği her numara cevapsız kalıyordu. Akşamki haberlerden sonra telefonların kilitlenmesine şaşmamalıydı. Diğer ortakları şüphesiz ki vergi avukatlarından birinin ne halt etmeye muhabirlere saldırdığını merak ediyorlardı. Telefonuna baktı ve on beş mesaj geldiğini gördü. On beş.

Carl von Post ekrandan direkt Måns'a bakarak soruşturmanın nasıl ilerlediğini anlatıyordu. Nasıl titiz çalıştıkları, ev ev dolaştıkları, cemaat üyeleriyle görüşme yaptıkları, cinayet silahını aradıkları gibi sıradan şeylerdi. Savcı, gri yün kabanı ve kabanıyla uyumlu eldivenleri ve atkısıyla çok şık görünüyordu.

"Gösteriş meraklısı," diye yorum yaptı Måns Wenngren. Von Post'un kendi ile tamamıyla aynı giyindiğini fark edememişti.

Sonunda biri telefona cevap verdi. Kadın ortaklarından birinin kocasıydı ve sesi hiç mutlu gelmiyordu. Kadın, çok daha genç bir adamla ikinci evliliğini yapmıştı. Adam okurmuş gibi görünürken, ya da her ne halt yapıyorsa, bir yandan da başarılı avukat eşinin parasını yiyordu.

Mutsuz numarası yapmasına gerek yok, diye düşündü Måns. Meslektaşı ile konuşması oldukça kısa sürdü.

"Hemen görüşebiliriz, değil mi?" dedi Måns sinirli bir şekilde. "Gecenin bir vakti mi, nasıl yani?"

Breitling marka saatine baktı. Dördü çeyrek geçiyordu.

"Tamam o zaman," dedi. "Saat yedi diyelim. Kahvaltıda buluşuruz. Diğerlerine de ulaşmaya çalışalım."

Konuşma bittikten sonra Rebecka Martinsson'a bir elektronik posta gönderdi. O da telefonunu açmamıştı. Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktığı anda pantolonunun bacaklarına yapıştığını fark etti. Üzerine döktüğü sütü daha yeni gördü.

"Lanet olası kadın," diye homurdandı pantolonunu çıkarırken. "Lanet olası kadın."

Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu

Komiser Anna-Maria Mella, gecenin en karanlık saatinde hursuz bir uykundaydı. Bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve her yer zifirî karanlıktı. Bir çocuğun kaçmaya çalışan bir böceği eline hapsedmesi gibi, Tanrı âdeta elini şehrin üzerine koymuştu. Bu oyuna bulaşan hiç kimse kaçamayacaktı.

Dünden kalma seslerden ve yüzlerden kaçmak için başını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu. Bebeği sinirle karnını tekmeledi.

Rüyasında Savcı Carl von Post yüzünü Sanna Strandgård'ın yüzüne yaklaştırmış, ondan veremeyeceği cevaplar istiyordu. Ona baskı uyguluyor ve eğer cevap vermezse kızlarını sorguya çekmekle tehdit ediyordu. O soru sordukça Sanna Strandgård daha da içine çekildi ve sonuç olarak hiçbir şeyi hatırlayamıyor gibi görünüyordu.

“Gecenin o saatinde kilisede ne işin vardı? Oraya neden gittin? Bir şeyler hatırladığına eminim. Başka kimseyi gördün mü? Polisi aradığını hatırlıyor musun? Kardeşine öfkeli miydin?”

Sanna elleriyle yüzünü kapattı.

“Hatırlamıyorum. Bilmiyorum. Gece yanıma geldi. Birden Viktor yatağımın yanındaydı. Üzgün görünüyordu. Birden yok olunca bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.”

“Yok olmak mı?”

Savcı gülse mi yoksa ona bir tokat mı sallasa bilemiyor gibiydi.

“Dur bir dakika, yani bir hayalet ziyaretine geldi ve bu sayede kardeşinin başına bir şey geldiğini anladın?”

Anna-Maria o kadar inledi ki Robert uyandı. Dirseğinin üzerine kalktı ve saçını okşamaya başladı.

“Şışt, Mia-Mia,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. Defalarca adını söyledi ve derin bir nefes alıp rahatlayana kadar saman rengi saçlarını okşadı. Yüzü bir anda yumuşadı ve inlemeyi bıraktı. Nefesi yeniden düzene girdiğinde Robert da uykusuna geri döndü.

Carl von Post’u iyi tanıyanlar muhtemelen bu gece iyi bir uyku çektiğini düşünürlerdi. İlgiye ve gelecekle ilgili umut dolu hayallere doyduğunu bilirlerdi. Yüzünde hoşnut bir ifadeyle uyuyor olmalıydı.

Ama Carl von Post da yatağında dönüp duruyordu. Çenesini kilitlediği için dişleri hafif gıcırıyordu. Her zaman böyle uyurdu. Gün içinde yaptıkları ona yeterli gelmemişti.

Ve Rebecka Martinsson. Büyükannesinin evindeki kanepede derin bir uykudaydı. Sakin ve düzenli nefes alıyordu. Virku onu rahatsız etmeden yanına kıvrılmış, Rebecka da kolunu köpeğin sıcak bedeninin üzerine atmıştı. Burnu siyah yün kabanına gömülmüştü. Dışarıdan gelen en ufak bir ses yoktu. Araba ya da uçak geçmiyordu. Gece yarısı ayyaşları ya da pencere camına çarpan kış yağmuru da yoktu. Yatak odasında, Lova uykusunda mırıldanıyor ve Sanna’ya iyice sokuluyordu. Ev, sanki kış uykusunda pozisyon değiştirircesine hafifçe gıcırıyor ve inliyordu.

18 Şubat, Salı

Saat altıya doğru Virku, Rebecka'nın yüzünü burnuyla dürterek onu uyandırdı.

“Selam,” diye fısıldadı Rebecka. “Ne istiyorsun? Çişin mi geldi?”

Yatağın yanındaki lambaya uzandı ve ışığı açtı. Köpek kapıya doğru koştu, biraz inledi, sonra yeniden Rebecka'ya döndü ve yüzünü burnuyla dürtmeye devam etti.

“Biliyorum, biliyorum.”

Rebecka yatağın ucuna oturdu ve battaniyeye sarındı. Mutfak soğuktu.

Buradaki her şey büyükannemi hatırlatıyor, diye düşündü. Sanki kanepede büyükannemle yatıyormuşum da o sobayı yakıp kahve ısıtırken benim sıcak yatağında kalmama müsaade etmiş gibi.

Theresia Martinsson'un masada oturmuş sabah sigarasını sarışını görebiliyordu. Büyükannesi pahalı sigara kâğıtları yerine gazete kullanırdı. Bir önceki günün *Norbottenskuriren* gazetesinin kenarından dikkatlice yırtardı. Geniş ve baskısız bir parça olduğundan sigara sarmak için idealdi. Üzerine biraz tütün serpiştirir, başparmağı ve işaret parmağıyla ince bir sigara sarardı. Gümüş rengi saçlarını başörtüsüyle kapatır, mavi-siyah ekoseli bir önlük giyerdi. Ahırda inekler ona seslenirdi. “Merhaba, *pikku piika*,” derdi hep gülümseyerek. “Uyandın mı?”

Pikku piika. Küçük kız.

Virku sabırsızlıkla havladı.

“Evet, hemen gidiyoruz,” dedi Rebecka. “Ocağı yakıp geleceğim.”

Yün çoraplarla uyumuştı. Hâlâ üzerinde olan battaniyeyle eski mutfak sobasına doğru gitti ve kapıyı açtı. Virku sabırla oturdu ve onu bekledi. Arada kendini hatırlatmak için belli belirsiz ciyakladı.

Rebecka keskin bir Mora bıçağı alıp tecrübeli ellerle sobanın yanında duran kütüğün dallarını kesti. Huş ağacı kabuğu ve dalların üzerine iki tane kütük koydu ve sobayı yaktı. Ateş hemen harlandı. İçine çamdan daha uzun süre yanan bir huş ağacı kütüğü koydu ve kapıyı kapattı.

Büyükannemi daha çok anmalıyım, diye düşündü. Şu ana odaklanmanın daha iyi olduğunu kim iddia etmişti? Büyükannemin hafızamda yaşadığı pek çok yer var ama artık onunla hiç zaman geçirmiyorum. Ayrıca şu an bana ne verecek ki?

Virku sızlanıyor ve kapının kenarında olduğu yerde dönüp duruyordu. Rebecka kıyafetlerini giydi. Buz gibilerdi ve hareketlerini hızlandırıyorlardı. Ayağına, koridorda duran Lapp botlarını geçirdi.

“Hızlı olman gerekiyor,” dedi Virku’ya.

Dışarı çıkmadan dışarının ve ahırın ışığını açtı.

Hava biraz yumuşamıştı. Termometre eksi on beşi gösteriyordu. Gökyüzü kapalıydı ve yıldızların ışıklarını karartıyordu. Virku biraz uzaklaşıp çömeldi, Rebecka ise etrafa bakındı. Ahıra kadar karlar temizlenmişti. Evin çevresindeki karlar ise soğuğa karşı yalıtım sağlaması amacıyla kürekle kazınıp duvar diplerine itilmişti.

Burayı kim küredir, diye merak etti. Sivving Fjällborg olabilir mi? Hâlâ büyükanne için karları temizliyor mudur? Şimdi yetmiş yaşlarında olmalı.

Sivving’in yolun karşı tarafındaki evini karanlıkta görmeye çalıştı. Hava biraz daha aydınlandığında posta kutusunun üzerinde hâlâ “Fjällborg” yazıp yazmadığına bakabilirdi.

Ahırın yanındaki duvarın etrafında dolandı. Dışarıdaki ışık, parmaklıklılı pencerelerin üzerindeki gül desenli kırığıyı aydınlatı-

yordu. Diğer uçta da büyükannesinin kış bahçesi vardı. Kırık cam parçaları çukur gözler ve suçlayıcı bakışlarla Rebecka'ya bakıyorlardı.

Burada olman gerekiyor, diyorlardı. Eve ve bahçeye bakman gerekiyor. Bak, cam macunu nasıl da kendini bıraktı. Sen bir de karın altındaki çatı kiremitlerini düşün. Çatladılar ve gevşediler. Büyükannen çok farklı bir insandı. Çok çalışkandı.

Sanki hüznü düşünceğini okumuşçasına Virku karanlığın içinden Rebecka'nın arkasındaki bahçeden koşarak geldi ve neşeyle havladı.

“Şışt,” diyerek güldü Rebecka. “Bütün kasabayı uyandıracaksın.”

Uzaklardan birkaç havlama sesi Virku'ya cevap verdi. Siyah köpek dikkatle dinledi.

“Aklından bile geçirme,” diye uyardı Rebecka.

Belki de bir tasma getirmeliydi.

Virku sevinçle Rebecka'ya baktı ve onun iyi bir oyun arkadaşı olabileceğini düşündü. Tüy gibi yumuşacık olan karı burnuyla kazıdı ve başını kaldırıp iki yana salladı. Ön patilerinin üzerine yatıp poposunu havaya kaldırarak Rebecka'yı da ona katılması için davet etti.

Hadi gel, diyordu parlak siyah gözleriyle.

“Peki o zaman!” diye bağırdı Rebecka neşeyle ve köpeğe doğru atıldı.

Hemencecik yere devrildi. Virku bir ok gibi fırladı ve sirkte gösteri yapan bir köpek gibi üzerinden atladı, etrafında döndü ve yarım saniye içinde Rebecka'nın önüne geçiverdi. Gülen ağzından çıkan pembe dili Rebecka'nın kalkıp yeniden denemesini istiyordu. Rebecka güldü ve yeniden köpeğin ardından koşturmaya başladı. Virku yığın halindeki karın içine doğru hızla fırladı, Rebecka da peşinden güçlkle tırmandı. İkisi de bir metre derinliğindeki el değmemiş kara gömüldüler.

“Pes ediyorum,” dedi Rebecka on dakika sonra. Nefes nefese kalmıştı.

Kar yığınının üzerinde oturuyordu. Yanakları kızarmıştı ve her yanı karla kaplanmıştı.

İçeri döndüklerinde Sanna uyanmış ve kahveyi koymuştu. Rebecka üzerindikileri çıkardı. En dıştaki kıyafetleri eriyen karla ıslanmıştı. Tenine en yakın kıyafetler ise terden sırlıslam olmuştu. Çekmecelerden birinden bir Helly Hansen tişörtü ve Affe amcanın içliğini buldu.

“Güzel kostüm,” diyerek kıs kıs güldü Sanna. “Buranın tarzına bu kadar çabuk uyum sağladığını görmek çok güzel.”

“Bol Gällivare tarzı herkese uyar,” diye yanıtladı Rebecka. İçliğin gevşek arka kısmını savurmak için poposunu salladı.

“Tanrım, çok zayıfsın,” dedi Sanna.

Rebecka derhal toparlandı ve sırtını Sanna’ya dönerek sessizce kahvesini koydu.

“Ve sanki kurumuş gibisin,” diye devam etti Sanna. “Yediğine içtiğine daha çok dikkat etmelisin.”

Sesi hassas ve endişeli geliyordu.

“Yine de,” diye devam etti yanıt gelmeyince, “neyse ki erkekler biraz etli kadınlardan hoşlanıyorlar. Yoksa yanmıştık. Gerçi ben senin gibi tahta göğüslü olmanın çok çekici olduğunu düşünüyorum.”

Ne kadar da şanslıyım, diye düşündü Rebecka alaycı bir şekilde. En azından sen beni güzel buluyorsun.

Sessizliği, Sanna’nın gevezelik etmesine sebep olmuştu.

“Sen beni dinleme,” dedi. “Tam bir anne gibi konuşuyorum. Birazdan vitaminlerini alıyor musun diye soracağım.”

“Haberleri açmamın bir mahzuru var mı?” diye sordu Rebecka.

Cevap gelmesini beklemeden televizyonu açtı. Görüntü bozuktu. Muhtemelen anten karla kaplanmıştı.

Avrupa Birliği fonlarının bir kısmında yapılan yolsuzluk haberinden sonra Viktor Strandgård’ın cinayet haberi verildi. Muhabir polisin katil arayışında standart prosedürleri uyguladığını söylüyordu. Yine de henüz bir şüpheli yoktu. Ardı ardına birçok görüntü gösteriyorlardı. Polisler ve köpekler Kristal Kilise’nin çevresini tarıyor

ve cinayet silahını arıyorlardı. Savcı Carl von Post ev sorgularından, kilise üyeleriyle yapılan görüşmeden ve törene katılanlardan bahsediyordu. Sonra Rebecka'nın kırmızı Audi'si ekranda belirdi.

“Olamaz!” diye haykırdı Rebecka, elindeki kahve fincanını masaya çarparak.

“Cinayet mahalinde Viktor Strandgård'ın cesedini bulan kız kardeşi de dün gece ifade vermek üzere karakola çarpıcı bir giriş yaptı.”

Bütün olay baştan sona gösterildi ama Rebecka'nın öfkeli “defol git şuradan” çıkışı dışında sabah haberlerinden bütün sesler çıkarılmıştı. Anlaşılan o ki muhabir, avukatı kendine saldırmakla suçlamıştı. Sonrasında ise sunucu, hava durumunu öğrenmek için başka bir muhabire bağlandı.

“Ama o muhabirin ne kadar saldırgan ve korkunç olduğunu göstermiyorlar!” dedi Sanna şaşkınlıkla.

Rebecka diyaframında bir acı hissetti.

“Ne oldu?” diye sordu Sanna.

Ne diyeyim, diye düşündü Rebecka ve mutfak masasının yanındaki sandalyeye çöktü. İşimi kaybetmekten korktuğumu mu? İstifa ettirene kadar canıma okuyacaklarını mı? Daha yeni kardeşini kaybetti. Ona Viktor'u sormam gerekiyor. Konuşmak isteyip istemediğini sormalıyım. Ama yeniden onun hayatına ve sorunlarına çekilmek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Bilgisayarın karşısına geçip emeklilik kesintileri için kesilen gelir vergileri analizi yazmak istiyorum.

“Sence ne oldu, Sanna?” diye sordu. “Viktor'a. Cesedinin parçalandığını söyledin. Kim böyle bir şey yapabilir?”

Sanna huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

“Bilmiyorum. Polise de aynısını söyledim. Gerçekten bilmiyorum.”

“Onu bulduğunda korkmadın mı?”

“O an korku aklıma gelmedi.”

“Ne düşündün?”

“Bilmiyorum,” dedi Sanna. Kendini teselli edercesine başını ellerinin arasına aldı. “Sanırım çılglık attım ama bundan bile emin değilim.”

“Polise Viktor’un seni uyandırdığını ve bu yüzden oraya gittiğini söyledin.”

Sanna başını kaldırdı ve Rebecka’nın gözlerine baktı.

“Sence bu çok mu garip? Artık bedenim çalışmıyor diye her şeyin bittiğine mi inanıyorsun? Yatağımın yanında duruyordu, Rebecka. Çok üzgün görünüyordu. Fiziksel olarak var olmadığını görebiliyordum. Ama bir şeyler olduğunu anladım.”

Hayır, hiç de garipsemiyorum, diye düşündü Rebecka. O her zaman hepimizden fazlasını görürdü. Hiç beklenmedik biri gelmeden on beş dakika önce Sanna kahveyi hazırlardı. “Viktor geliyor,” derdi bazen.

“Ama...” diye başladı Rebecka.

“Lütfen,” diye yalvardı Sanna, “Gerçekten bunu konuşmak istemiyorum. Henüz buna cesaretim yok. Aklıma mukayyet olmalıyım. Kızlarım için. Geldiğin için teşekkür ederim. Artık iletişimimizin kalmadığını düşünüyor olabilirsin ama hep aklımdaydın. Orada olduğunu bilmek bile bana güç veriyordu.”

Şimdi de Rebecka kıpırdanıyordu.

Kes şunu, diye düşündü. Biz arkadaş değiliz. Eskiden hakkımda düşündüklerin çok değerliydi. Hayatında önemli bir yerim vardı. Ama şimdi... şimdi bu durum beni boğuyor.

Kar arabasını ilk duyan Virku oldu. Havlayarak dikkatlerini çekmeye çalıştı. Kulaklarını dikti ve pencereye doğru bakındı.

“Biri mi geliyor?” diye sordu Rebecka. Sesin nereden geldiğini anlayamadı ama kar arabası evin yakınlarında dolanıyor gibiydi. Sanna alnını cama dayadı ve kendi yansımasının ardını görebilmek için elini gözlerine siper etti.

“Olamaz,” diye bağırdı kaygılı bir kahkahayla. “Curt Bäckström. Bizi buraya o bırakmıştı. Sanırım benden hoşlanıyor. Ama gerçekten hoş bir adam. Biraz Elvis’e benziyor. Sana yakıştırdı, Rebecka.”

“Kes şunu,” dedi Rebecka kesin bir ifadeyle.

“Ne? Ne dedim şimdi?”

“Seni tanıdığımdan beri sürekli aynı şeyi yapıyorsun. Beyinsiz bir sürü adamın aklını çeliyorsun ve sonra da bana yakışacaklarını söylüyorsun. Teşekkürler, ama almayayım, çok sağ ol.”

“Özür dilerim,” dedi Sanna alıngan bir tavırla. “Tanıştığım ya da takıldığım insanlar sana layık olamayacak kadar iyi ya da zeki olmadığı için üzgünüm. Ayrıca nasıl ona beyinsiz dersin? Daha onu tanımıyorsun bile.”

Rebecka pencereye doğru gitti ve avluya baktı.

“Kar arabasında oturuyor, gece yarısı olmasına rağmen kapıyı çalmak yerine eve bakıyor,” dedi. “Ben söyleyeceğimi söyledim.”

“Ayrıca, bazı erkeklerin benden hoşlanması benim suçum değil,” diye devam etti Sanna. “Ya da belki sen de Thomas’a hak veriyor ve benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsundur.”

“Hayır, ama benim görünüşüm hakkında yorum yapmayı ve hayranlarını bana teklif etmeyi pekâlâ bırakabilirsin.”

Rebecka seyahat çantasını aldı ve hızla banyoya gitti. Kapıyı öyle hızlı kapattı ki üzerinde “İşte Burada” yazan küçük kırmızı ahşap kalp şiddetle sallandı.

“Buraya gelmesini söyle,” diye bağırdı mutfığa. “Terk edilmiş bir köpek gibi soğukta oturamaz.”

Tanrım, diye geçirdi içinden banyonun kapısını kilitlerken. Sanna’nın aptal hayranları. Sanna’nın rahat kıyafetleri. Artık beni ilgilendirmiyor. Ama Thomas Söderberg’i üzüyormuş. Bu ayrıcalık Sanna ile aynı dairede kaldığımız zamanlarda bana aitti.

“Sanna ile kıyafetleri hakkında konuşmanı istiyorum,” diyor Thomas Söderberg, Rebecka’ya.

Ondan memnun değil. Rebecka bunu her gözeneginde hissediliyor. Sanki üzerinden kamyon geçmiş gibi. Thomas Söderberg güldüğünde cennetin kapısı açılıyor ve Tanrı’nın sevgisini, sesini duyamasa bile, üzerinde hissediyor. Ama Thomas’ın gözlerinde hayal kırıklığı gördüğü anda içindeki bir ışık sönmüş gibi oluyor. Boş bir odaya dönüyor.

“Deniyorum,” diye savunuyor kendini. “Ona giydiklerine dikkat etmesi gerektiğini söyledim. Göğüs dekoltesinin o kadar fazla olmaması gerektiğini, sutyen takması gerektiğini, daha uzun etekler giymesi gerektiğini anlattım. Ve anlıyor ama... sanki sabahları üzerine ne geçirdiğine bakmıyor bile. Eğer o giyinirken ona göz kulak olmuyorsam bir şekilde unutuveriyor. Sonra onunla şehirde buluşuyorum ve aynen bir...”

Tereddüt ediyor, “fahişe” kelimesi ağzından çıkmıyor. Thomas bu kelimenin onun ağzından çıkmasından hoşlanmaz.

“...şey, neye benzediğini bilmiyorum,” diye devam ediyor. “Ona ne giydiğini soruyorsunuz, o da şaşkınlıkla kendine bakıyor. Kasten yapmıyor.”

“Kasten yapıp yapmadığı beni ilgilendirmiyor,” diyor Thomas Söderberg sert bir üslupla. “Doğru düzgün giyinmediği takdirde kilisede önemli bir konuma gelmesine müsaade edemem. Onu dinleyen erkeklerin yüzde doksanının aslında sadece bluzunun

altındaki meme uçlarına baktıklarını ve tek isteklerinin onun bacaklarının arasına ellerini daldırmak olduğunu bile bile ondan şahitlik etmesini, koroda ilahi söylemesini ya da dua ettirmesini nasıl isteyebilirim?"

Susuyor ve pencereden dışarı bakıyor. Misyon kilisesinin arkasındaki dua odasında oturuyorlar. Kışın son zamanları ve güneşten gelen parlak ışık yüksek ve dar pencerelerden içeri giriyor. Kilise, Ralph Erskine tarafından tasarlanmış bir bina. Kiruna halkı bu kahverengi beton binayı "enfıye çukuru" olarak adlandırıyor. Dolayısıyla kilise de Tanrı'nın çimdiği olarak biliniyor. Rebecca kilisenin eskiden çok daha çekici olduğunu düşünüyor. Sade ve yalın. Beton duvarları, zemini ve sert kilise sıraları ile bir manastır gibi. Ama Thomas Söderberg sabit duran vaiz kürsüsünü kaldırtıp yerine ahşaptan yapılan taşınabilir bir kürsü koyuyor. Aynı zamanda iç karartıcı görünmemesi için zemine de ahşap döşetiyor. Şimdi ise kilise, diğer bağımsız kiliselerden farksız görünüyor.

Thomas bakışlarını, üzerinde büyük bir rutubet lekesi olan tavana geçiriyor. Bu her baharda, çatıdaki kar erimeye başladığında tekrarlıyor.

Sessiz kalması ve onunla göz göze gelmekten kaçınması, Rebecca'nın gerçeği anlamasını sağlıyor. Thomas Söderberg Sanna'ya öfkeli çünkü Sanna onu da tahrik ediyor. O da elini Sanna'nın iç çamaşırının altına sokmak ve...

Öfke patlamaları yaşıyor..

Kahrolası Sanna, diye küfrediyor içinden. Seni küçük orospu.

Papaz olmanın kolay olmadığını biliyor. Thomas mümkün olan her şeyden tahrik oluyor. Düşmanı onu tuzaga düşürmeyi her şeyden çok istiyor. Bir de sekse karşı bir zaafı var. İncil çalışma grubundayken de bu konuda oldukça açıktı.

Onlara iki melek tarafından nasıl ziyaret edildiğini anlattığını hatırlıyor. Kendine hâkim olamamış, meleklerden birinin çekimine kapılmıştı. O da bunu biliyordu.

“Olabilecek en kötü şey bu olurdu,” demişti melek. Kendimin tam tersi olurdum. Şimdi nasıl aydınlıksam, karanlık olurdum.”

Sanna, banyo kapısını çekinerek tıklattı.

“Rebecka,” diye seslendi. “Aşağıya inip Curt’ü yukarıya davet edeceğim. Sen oradan çıkacaksın, değil mi? Onunla yalnız kalmak istemiyorum. Kızlar da uyuyor...”

Rebecka çıktığında Curt Bäckström masada oturuyordu. İçtiği kahveye iki eliyle sarılmıştı. Fincanı dikkatle yukarı kaldırırken, çok kaldırmamak için aynı zamanda da başını aşağıya indiriyordu. Botlarını çıkarmamıştı. Kar arabası kıyafetini ise yalnızca yarıya kadar çıkarmış ve belinden aşağıya doğru sarkıtmıştı. Göz ucuyla Rebecka’ya bir bakış attı ve göz göze gelmeden selam verdi.

Neresi Elvis’e benziyor bunun, diye düşündü Rebecka. İki gözü ve yüzünün ortasında bir burnunun olması mı? Saçı tabii ki. Bir de karamsar tavrı.

Siyah, dalgalı saçları vardı. Kalın kürk şapkasını kafasına bastırdığı için saçları alnına yapışmıştı. Gözlerinin dışı doğru olan uçları aşağı doğru kavisliydi.

“Vay,” dedi Sanna, Rebecka’yı baştan aşağıya süzerek. “Harika görünüyorsun. Çok garip çünkü sadece bir kot pantolon ve kazak giymişsin. Ayrıca dolapta eskimiş ne varsa üzerine geçirmişsin gibi görünüyor. Ama belli ki hepsi çok kaliteli parçalar.”

“Pardon,” diye devam etti eliyle mahcup gülümsemesini saklamaya çalışarak. “Görünüşün hakkında yorum yapmamam gerekiyordu.”

“Söylediğim gibi, yalnızca nasıl olduğunu görmek istedim,” dedi Curt.

Ayrılmak üzere olduğunu göstermek için eliyle kahve fincanını hafif ileri doğru itti.

“Ben iyiyim,” dedi Sanna. “Yani, iyiyim diyorum... ama Rebecka bana çok destek oldu. Eğer buraya gelip benimle karakola gitmeseydi, başarabilir miydim bilmiyorum.”

Elini kaldırdı ve Rebecka'nın koluna hafifçe dokundu.

Rebecka, Curt'ün ağzının etrafındaki kasların sıkıldığını fark etti. Ayağa kalkmak için sandalyesini geriye doğru itti.

Aferin, Sanna, diye düşündü Rebecka. Ona ne kadar güzel giyindiğimden, sana nasıl destek olduğumdan bahset. Sonra ne kadar yakın olduğumuzu anlaması için bana dokun. Yani bu şekilde onunla arana mesafe koydun ve artık kızgın olduğu tek kişi benim. Aynen tehdit altındaki vezirin önüne koyulan bir piyon gibi. Ama ben senin lanet olası şaperonun değilim. Piyon istifasını veriyor.

Hızla elini Curt'ün sırtına koydu.

“Hayır, burada kal,” dedi. “Sanna'ya eşlik et. Biraz ekmek ve üzerine sürececek bir şeyler bulur, birlikte kahvaltı yaparsınız. Benim arabaya gidip cep telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyor. Alt katta birkaç konuşma yapıp e-posta göndereceğim.”

Ağır botlarını giymek için koridora giderken Sanna da onu şaşkın bakışlarıyla takip etti. Botları hâlâ ıslaktı ama kısa mesafe yürüyecekti. Sanna ve Curt'ün mutfak masasında sessizce konuştuklarını işitebiliyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Sanna.

“Bütün gece kilisede dua ettim,” diye cevap verdi Curt. “Bir dua zinciri başlattık, bu yüzden sürekli dua eden birileri oluyor. Sen de gitmelisin. Kendini yarım saatliğine bırak. Thomas Söderberg seni sorup duruyor.”

“Ona nerede olduğumu söylemedin, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Ama şu an gerçekten kiliseden uzak durmaman gerektiğini düşünüyorum. Teselliyi orada bulmalısın. Ve evine dönmelisin.”

Sanna iç çekti. “Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Bu yüzden nerede olduğumu kimseye söylememen gerekiyor.”

“Söylemem. Güvenmen gereken birisi varsa o da benim, Sanna.”

Curt’ün elleri masada Sanna’nın ellerini arıyordu ki Rebecka kapıda görüldü.

“Anahtarlarım,” dedi Rebecka. “Hem arabanın hem de evin anahtarlarını bulamıyorum. Virku ile oynarken onları karda düşürmüş olmalıyım.”

Rebecka, Sanna ve Curt ellerinde fenerle karda anahtar aramaya başladılar. Hava henüz aydınlanmamıştı. Bahçeyi, kar yığınlarını ve kardaki derin ayak izlerini ellerindeki ışıklarla tarıyorlardı.

“Hiç umut yok,” dedi Sanna, durduğu yerde amaçsızca çukur kazarak. “Kar sıkışmadığı sürece anahtar çok derinlere gömülebilir.”

Virku, Sanna’nın yanına gitti ve çıldırmış gibi çukur kazmaya başladı. Sonunda ince bir dal buldu ve ağzına alıp fırladı.

“Ona da güvenemezsin,” dedi Sanna gözleriyle karanlığın içine karışan Virku’yu takip ederek. “Eğer ilgisini çeken başka bir şey bulamadıysa anahtarı ağzına alıp uzaklara götürmüş olabilir.”

“Sen ve Curt köpekle birlikte içeri girebilirsiniz,” dedi Rebecka öfkesini gizlemeye çalışarak. “Çocuklar da uyanabilir. Ayrıca kısa süre içinde kendi ayak izlerimi ayırt edemeyecek hale geleceğim.”

Ayakları donmuştu ve ıslanmıştı.

“Hayır, içeri girmek istemiyorum,” dedi Sanna. “Anahtarlarını bulmana yardım etmek istiyorum. Onları bulacağız. Kesin buralardadır.”

Halinden memnun görünen tek kişi Curt’tü. Sanki karanlık utancını saklamasına yardımcı oluyor gibiydi. Hareket etmek ve temiz hava almak da kendine gelmesini sağlamıştı.

“Dün gece inanılmazdı!” dedi Sanna’ya heyecanla. “Tanrı bana sürekli gücünü hatırlattı. Tamamıyla onunla doldum. Kiliseye gitmelisin, Sanna. Dua ederken, onun gücünü tüm bedenimde hissedebiliyordum. Hiç bilmediğim bir dilde akıcı bir şekilde konuşabi-

liyordum. *Shakka baraj*. Ve ruhum dans ediyordu. Bazen yalnızca oturdum ve İncil'den rasgele bir sayfa açıp Tanrı'nın okumamı istediklerini okudum. Bana ardı ardına gelecekle alakalı vaatlerde bulunuyordu."

"Anahtarlarımı bulmam için dua etsen iyi olur," diye söylendi Rebecka.

"Sanki İncil'deki bazı kelimeleri gözüme sokuyor gibiydi," diye devam etti Curt. "Böylece ben de bunları başkalarına iletebilirdim. Yeşaya 43: 19: 'Bakın, yeni bir şey yapıyorum! Olmaya başladı bile, fark etmiyor musunuz? Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.'"

"Anahtarlarını bulmak için kendin dua edebilirsin," dedi Sanna, Rebecka'ya.

Rebecka güldü. Daha çok homurdanmaya benziyordu.

"Ya da Yeşaya 48: 6," diye durmadan devam etti Curt. "Bunları duydunuz, hepsini inceleyin; peki, kabul etmeyecek misiniz? Şimdiden size yeni şeyler, bilmediğiniz gizli şeyler açıklayacağım."

Sanna doğruldu ve elindeki feneri direkt Rebecka'nın gözlerine tuttu.

"Ne söylediğimi duydun mu?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Neden anahtarların için kendin dua etmiyorsun?"

Rebecka eliyle kör edici ışığı kesmeye çalıştı.

"Kes şunu!" dedi.

"Ve sanırım Tanrı bana Yeni Ahit'te, yeni şarabı eski şişeye dökemezsin, diyen her bir noktayı gösterdi," dedi Curt. Ayağının dibinde duran ve onu dinleyen tek kişi olan Virku ile konuşuyordu. "Çünkü çatlar. Ve her yerde, eski bir elbiseyi yeni kumaşla yamayamazsın yazıyor çünkü yeni kumaş sökülür ve yırtık çok daha kötü olur."

"Eğer anahtarlarını bulmak için dua etmemizi istiyorsan, ederiz," dedi Sanna, feneri Rebecka'nın yüzünden çekmeden. "Ama sanki Tanrı benim ve Curt'ün dualarını seninkinden daha ciddiye alıyormuş gibi davranma. İsa'nın kanını ayağının altına alma."

“Yeter artık, dedim,” diye terslendi Rebecka feneri Sanna’nın yüzüne doğrultarak.

Curt sustu ve ikisine baktı.

“Curt,” dedi Rebecka, gözlerini Sanna’nın fenerinin ışığından ayırmadan, “sence de Tanrı herkesin duasını eşit olarak dinliyor mudur?”

“Tabii ki,” dedi, “o, herkesi duyar. Yalnızca, emirlerinin gerçekleşmesinde ya da dualara yanıt verişinde engeller olabilir.”

“Peki ya onun emirlerine göre yaşamıyorsan? O zaman Tanrı, hayatına aynı şekilde dokunmaz, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Ama bu prensiplerden sadece biri,” dedi Sanna kederle. “Peki inayet bunun neresinde? Günde-bir-saat-İncil-okuyun-ve-dua-edin-böylece-inancınız-tam-olur öğretisi hakkında o ne düşünüyor sizce? Ben onu arzu ve özlem duyduğumda, okur ve dua ederim. Aynı şekilde ben de böyle sevmek isterdim. Tanrı neden benden farklı olsun ki? Bütün bunlar onun bizden nasıl yaşamamızı istediğiyle ilgili. Tabii ki hayattaki asli görevlerimizden biri bu olmalı. Ama gerçek bir ibadet, puan toplama mantığıyla yapılmaz.”

Curt cevap vermedi.

“Kusura bakma, Sanna,” dedi Rebecka. Fenerini aşağıya indirdi. “Hristiyanlık hakkında tartışmak istemiyorum. Hele seninle hiç istemiyorum.”

“Çünkü kazanacağımı biliyorsun,” dedi Sanna sesinde bir gülümsemeyle. O da fenerini indirdi.

Bir süre sessiz kaldılar ve karın üzerindeki ışık halkalarına baktılar.

“Şu anahtar olayı beni çıldırtacak,” dedi Rebecka sonunda. “Aptal köpek! Hepsi senin suçun!”

Virku havlayarak onayladı.

“Sen onu dinleme,” dedi Sanna kollarını Virku’nun boynuna dolayarak. “Sen aptal değilsin! Dünyadaki en iyi, en mükemmel köpeksin. Ve seni çok seviyorum.” Bu güzel sözler karşısında mem-

nuniyetini Sanna'nın ağzını yalayarak göstermeye çalışan Virku'ya sarıldı.

Curt kıskançlıkla onları izledi.

“Kiralık araba, değil mi?” diye sordu. “Yedek anahtarları almak için seni şehre götürebilirim.”

Sanna ile konuşuyordu ama Sanna tamamen Virku'ya dalmış, onu duymuyordu bile.

“Gerçekten çok mutlu olurum,” dedi Rebecka.

Mutlu olup olmamam seni bir nebze olsun ilgilendirmiyor, diye düşündü Rebecka, Sanna'nın arkasında onun ilgisini çekmek umuduyla bekleyen Curt'ün düşük omuzlarına bakarak.

Sivving Fjällborg, diye düşündü sonra. Onda evin yedek anahtarı var. En azından eskiden vardı. Gidip onu göreyim.

Rebecka eskiden büyükannesiyile yaptığı gibi kapıyı çalmadan Sivving Fjällborg'un evine girdiğinde saat yediyi çeyrek geçiyordu. Pencerelelerden ışık gelmediğine göre hâlâ uyuyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Küçük koridordaki ışığı yaktı. Kahverengi muşamba zeminin üzerinde bir pala kilim vardı. Ayağını kilime sildi. Botlarının üzerinde de kar vardı ama artık daha fazla ıslanması mümkün değildi. Üst kata çıkan merdivenin yanında kalorifer dairesine inen koyu yeşil bir kapı vardı. Mutfak kapısı kapalıydı. Karanlıkta üst kata doğru seslendi.

"Merhaba!"

Birden bodrum katından bir havlama sesi geldi, ardından da Sivving'in tok sesi duyuldu.

"Sessiz ol, Bella! Otur! Hemen! Dur orada!"

Merdivenden ayak sesi duyuldu ve bodrum katının kapısı açıldı. Sivving'in saçları tamamen beyazlamış, belden üstü biraz zayıflamıştı. Onun dışında aynıydı. Kaşları kalkık duruyordu. Sanki her an yeni bir şey keşfetmiş ya da güzel bir haber almış gibi görünüyordu. Mavi, beyaz ekoseli, pamuklu gömleği koca göbeğinin üzerinde zar zor kapanmış ve kargo pantolonunun içine sokulmuştu. Pantolonunu tutan deri kemeri eskimişti ve parlıyordu.

"Rebecka!" diye bağırdı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Gel, Bella!" dedi omzunun üzerinden ve bir anda merdivenlerde pointer cinsi bir av köpeği görüldü.

"Merhaba," dedi Rebecka. "O koca ses senden mi çıkıyordu?"

KRİSTAL KİLİSE

“Tam bir erkek gibi havlıyor,” dedi Sivving. “Ama ıvır zıvır satan insanları uzak tutuyor, o yüzden şikâyet etmiyorum. Hadi, içeri gir!”

Mutfak kapısını açtı ve ışığı yaktı. Her şey çok düzenliydi ve birazcık küf kokuyordu.

“Otur,” dedi ahşap sırtlı kanepeyi işaret ederek.

Rebecka neden orada olduğunu açıkladı ve Sivving yedek anahtarı ararken o da etrafa göz gezdirdi. Yeni yıkanmış beyaz, yeşil çizgili pala kilim tam olarak olması gerektiği yerde, çam ağacından yapılmış zeminin üzerinde duruyordu. Masanın üzerinde muşamba masa örtüsü yerine titizlikle ütülenmiş keten bir örtü ve içinde düğün çiçeği ve ölmez otu olan eski bir bakır vazo duruyordu. Üç yanda da pencere vardı ve arkasındaki pencereden büyükannesinin evini görebiliyordu. Tabii ki hava aydınlıkken. Şu anda yalnızca tavanda asılı olan yine çam ağacından yapılmış lambanın yansıması görünüyordu.

Sivving anahtarları verdikten sonra Rebecka’nın karşısına geçti. Sanki kendi mutfağında bir yabancı gibi oturuyordu. Kırmızı lekeli sandalyenin en ucuna yerleşmişti. Bella da yerleşememiş gibiydi, kayıp bir ruh gibi etrafta koşturuyordu.

“Uzun zaman oldu.” Sivving gülümsedi. Rebecka’yı yakından inceliyordu. “Ben de kahve içmek üzereydim. Sen de içer misin?”

“Lütfen,” dedi Rebecka. Bir yandan da kafasında zaman planlaması yapmaya çalışıyordu.

Çantasını hazırlaması beş dakikadan fazla sürmezdi. Etrafı toparlamak yarım saatini alırdı. Eğer Curt arabanın anahtarlarını getirebilirse on buçuk uçağına yetişirdi.

“Hadi, gel,” dedi Sivving ayağa kalkıp.

Yanında Bella ile mutfaktan çıkıp bodrum katına inen merdivenlere yöneldi. Rebecka da onları takip etti.

Kalorifer dairesi oldukça sıcaktı. Duvarın yanında bir yatak duruyordu. Bella hemen yatağın yanındaki kendi yerine zıpladı. Su ve mama kapları yeni yıkanmış, tertemiz parlıyordu. Su ısıtıcısının

yanında bir lavabo vardı. Katlanabilen bir masanın üzerine ise elektrikli ocak yerleştirilmişti.

“O tabureyi çekebilirsin,” dedi Sivving eliyle işaret ederek.

Duvardaki raftan bir cezve ve iki fincan aldı. Kahve kutusundan yayılan aroma köpek, kiler ve sabun kokusu ile karıştı. Bir içlik, iki pamuklu gömlek ve üzerinde “Kiruna Kamyonu” yazan bir tişört çamaşır ipinde asılıydı.

“Kusuruma bakma,” dedi Sivving içliği işaret ederek. “Ama bu kadar zarif bir ziyaretçi beklemiyordum.”

“Anlayamıyorum,” dedi Rebecka şaşkınlıkla. “Burada mı yaşıyorsun?”

“Gördüğün gibi,” dedi Sivving. Cezveye kaç kaşık kahve koyduğunu dikkatlice sayarken elini kirli sakalına götürdü. “Maj-Lis iki sene önce öldü.”

Rebecka sempatiyle ağzında bir şeyler geveledi.

“Mide kanseri oldu. İçini açtılar ama tek yapabildikleri onu geri dikmek oldu. Her neyse, ev benim için fazla büyüktü. Çocuklar taşınalı çok olmuştu, Maj-Lis de gidince... İlk önce üst katı kapattım. Mutfak ve aşağı kattaki yatak odası yetiyordu. Sonra Bella ve ben fark ettik ki yalnızca mutfak kullanıyoruz. Bu yüzden televizyonu mutfakta taşıdım ve kanepede uyumaya başladım. Ve yatak odasını da kullanmayı bıraktım.”

“Sonunda da buraya taşındın.”

“Yani, çok daha az temizlik gerektiriyor. Çamaşır makinesi ve duş da buradaydı. Şu küçük buzdolabını aldım. Bana yetiyor.”

Üzerinde tabaklık olan köşedeki küçük buzdolabını işaret etti.

“Peki bu duruma Lena ve ...” Rebecka, Sivving’in oğlunun adını anımsamaya çalıştı.

“Mats. Hah, kahve hazır. Lena çok söyleniyor ve aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Çocuklarla ziyaretime geldiklerinde, bütün evi talan ediyorlar. Bu bir açıdan iyi çünkü onlar olmasa çoktan satardım. Lena, Gällivare’ye taşındı ve üç oğlu var. Ama artık büyüdüler ve kendi hayatlarını yaşamaya başladılar. Yine de balık

tutmayı seviyorlar, o yüzden baharda buzdaki deliklerden balık tutmak için genellikle ziyaretime geliyorlar. Süt? Şeker?”

“Sade.”

“Mats boşandı ama iki çocuğu var. Robin ve Julia. Genelde tatillerde falan geliyorlar. Peki senden ne haber, Rebecca? Eşin, çocukların var mı?”

“Hayır, ikisi de yok.”

“Sana yanaşmaya cesaret edemiyorlardır...”

“Nasıl yani?” Rebecca güldü.

“Mizacın, kızım,” dedi Sivving. Ayağa kalktı ve dolaptan tarçınlı kurabiye çıkardı. “Her zaman biraz hırçındın. Biraz kurabiye al. Tanrım, hendekte ateş yaktığını hatırlıyorum. Ufacık bir şeydin. Büyükannele ben koşarak geldiğimizde ellerin havada bir polis gibi duruyordun. ‘Durun! Yaklaşmayın!’ diye bağırıydın. Çok ciddiydin ve ateşi söndürdüğümüzde bize çok sinirlenmiştin. Üzerinde balık pişirecektin.”

Sivving öyle çok güldü ki gözündeki yaşı sildi. Bella başını kaldırdı ve neşeyle havladı.

“Ya da delikanlılarla sala binmene izin vermedikleri için Erik’in kafasına taş attığın zaman.” Sivving karnını titreterek gülmeye devam etti.

“Hepsi geri kafalı kısıtlamalardı.” Rebecca gülümsedi. Bella’ya bir parça kurabiye uzattı. “Büyükannelemin evindeki karları sen mi kürüyorsun?”

“Yani, Inga-Lill ve Affe amca buraya geldiklerinde başka işlerle uğraşıyorlar. Bana da hareket etmek iyi geliyor.”

Karnına hafifçe vurdu.

“Merhaba!”

Merdivenlerde Sanna’nın sesini duydular. Bella havlayarak yerinden fırladı.

“Aşağıdayız,” dedi Rebecca.

“Selam,” dedi Sanna ve aşağıya geldi. “Sorun değil, köpekleri severim.”

Bella'nın tasmaşını tutan Sivving ile konuşuyordu.

Yere çömeldi ve Bella'nın yüzünü koklamasına izin verdi. Sivving ciddi görünüyordu.

"Sanna Strandgård," dedi. "Kardeşin hakkındaki haberleri okudum. Korkunç bir olay. Üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi Sanna kucağında köpekle. "Rebecka, Curt aradı. Anahtarları almış geliyor."

Sivving ayağa kalktı.

"Kahve?" diye sordu.

Sanna başını salladı ve etrafında kahverengi ve sarı çiçekleri olan kalın porselen fincanı Sivving'den aldı. Sivving kahvesine batırması için kurabiye ikram etti.

"Çok lezzetliler," dedi Rebecka. "Bunları kim yapıyor? Sen mi?"

Sivving mahcup bir homurtuyla cevap verdi.

"Şey, Mary Kuoppa yapıyor. Köyde içinde taze kurabiye olmayan bir dolap olması onun sinirini bozuyor."

Rebecka "Mary" ismini telaffuz edişine güldü. Sanki 'Harry' gibi söylemişti.

"Zavallı kadının adı Mary'dir herhalde, değil mi?" dedi Sanna da gülerek.

"Okuldaki öğretmenimiz de öyle düşünüyordu," dedi Sivving masanın üzerindeki kırıntıları aşağıya süpürürken. Bella hepsini anında midesine indirdi. "Ama o 'Maaaary' dedikçe, Mary anlamıyormuş gibi yapar ve pencereden dışarıyı izlerdi."

Bu sefer meleyen bir kuzu gibi çıkmıştı sesi. Rebecka ve Sanna kıkırdamaya başladılar ve liseli kızlar gibi birbirlerine baktılar. Sanki bir anda aralarındaki tüm anlaşmazlıklar yok olmuştu.

Her şeye rağmen hâlâ onu önemsiyorum, diye düşündü Rebecka.

"Köyde adı Slark olan biri yok muydu?" diye sordu. "Adını ailelerin gözdesi Slark Gabble'dan almıştı?"

"Hayır," diye güldü Sivving, "o başka bir yer olmalı. Köyde adı Slark olan biri hiç olmadı. Ama büyükannenin gençken tanıdığı bir kız vardı. Ona çok üzülürdü. Doğduğunda çok hassasmış ve

hayatta kalacağını düşünmedikleri için öğretmeninden acil bir vaftiz yaptırmasını istemişler. Öğretmenin adı Fredrik gibi bir şeydi. Her neyse, küçük kız yaşadı ve sonra bir papaz tarafından usulünce vaftiz edildi. Tabii ki papaz sadece İsveççe anlıyordu, anne baba ise Tornedalen Fincesi konuşuyorlardı. Bu nedenle papaz çocuğu aldı ve ailesine isminin ne olacağını sordu. Çocuğun anne ve babası ise onu kimin vaftiz ettiğinin sorulduğunu sanarak, '*Feki sekasti*,' onu Fredrik vaftiz etti, diye yanıtladılar. Sonuç olarak papaz kiliseye çocuğun adını '*Fekisekasti*' olarak kaydetti. O zamanlar papazlara ne kadar saygı duyulduğunu biliyorsunuz. Çocuğun adı Fekisekasti kaldı."

Rebecka saatine baktı. Curt gelmek üzere olmalıydı. Ucu ucuna da olsa uçağı hâlâ yakalayabilirdi.

"Kahve için teşekkürler," dedi ve ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Sivving. "Kısa bir ziyaret miydi?"

"Dün geldim, bugün gidiyorum," diye yanıtladı Rebecka kısa bir gülümsemeyle.

"Kariyer yapan kadınları biliyorsun," dedi Sanna. "Sürekli koşuşturma halindeler."

Rebecka eldivenlerini taktı.

"Çok keyifli bir seyahat sayılmazdı," dedi.

"Anahtarı her zamanki yerine asarım," diye devam etti Sivving'e dönerek.

"Baharda yine gel," dedi Sivving. "Jiekajärvi'deki eski kır evine uğra. Eskiden oraya gidişimizi hatırlıyor musun? Büyükbaban ve ben kar arabasını alırdık. Büyükannen, Maj-Lis, çocuklar ve sen de tüm o yolu kayarak gelirdiniz."

"Çok isterim," dedi Rebecka ve bunu isteyerek söylediğini fark etti.

Kır evi, diye düşündü. Orası büyükannenin dinlenebildiği tek yerdi. Bir zamanlar orada toplanan dutlar temizlenir, vurulan kuşlar yolunup kesilirdi.

Büyükannesini gözünde canlandırabiliyordu. Rebecka dedesiyle kart ya da masa oyunu oynarken o da kitap okumaya daldı. Kır evi boşken çok rutubetli olduğu için kartlar neredeyse iki katı büyüklüğünde şişerlerdi. Masa oyunu eğri büğrü olurdu ve üzerine koyulan piyonları dengede tutmak zorlaşırdı. Yine de hiç sorun olmazdı.

Bir de yetişkinler masanın etrafında sohbet ederken uyuyakalmanın verdiği güven hissi vardı. Ya da büyükanne kırmızı plastik kâseyi yıkarken çıkan ses ve sobadan yayılan ısıyla rüyaya dalma hissi.

“Seni görmek güzeldi,” dedi Sivving. “Gerçekten. Değil mi, Bella?”

Rebecka, Sanna ve çocukları evlerine getirdi ve arabayı Sanna'nın yaşadığı binanın önüne park etti. Arabanın içinde kısaca vedalaşıp oradan gitmeyi tercih ederdi. Arabadan edilen kısa vedalar güzeldi. Eğer arabada oturuyorsanız sarılmakta zorlanırdınız. Hele ki emniyet kemeri takılı ise. Bu nedenle de sarılmaktan kaçınırdınız. Ve arabada, "Yakın zamanda yeniden görüşmeliyiz," ya da "Arayı bu kadar açmayalım," gibi ifadeler dışında konuşacak başka şeyler de olurdu. Çantayı arka koltukta ya da bagajda unutmamaktan bahsedebilir, "Her şeyi aldığına emin misin?" gibi cümleler kurabilirdiniz. Sonra açılan kapı sesi konuşulmayan diğer şeyleri de kesip atar, ağzınızda kötü bir tat kalmadan el sallayıp giderdiniz. Düşünceleriniz bataklık sinekleri gibi aklınızda dönüp dururken ve siz doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ayağınızı ileri geri sürüyerek bir geri zekâlı gibi ortada dikilmenize gerek kalmazdı. Hayır, Rebecka arabada kalacaktı. Emniyet kemerini de açmayacaktı.

Ama arabayı durdurduktan sonra Sanna hiçbir şey söylemeden aşağıya atladı. Hemen ardından Virku da onu takip etti. Rebecka da kendini dışarı çıkmak zorunda hissetti. Kabanının yakasını kulaklarına doğru çekti ama hiçbir faydası olmadı çünkü soğuk, kumaşın altından içine sızmış bir mandal gibi onu kulak memelerinden yakalamıştı. Sanna'nın oturduğu binaya baktı. Orman yeşili ahşap panellerden yapılan ve kırmızı teneke çatısı olan bir bloktu. Kar küreme aracı belli ki uzun süredir uğramıyordu. Park halindeki birkaç araç karda derin izler bırakmıştı. Eski bir Dodge

kar yığınının altında kış uykusuna yatmıştı. Rebecka arabayı çıkarırken yolda kalmamayı umdu. Bina bir maden şirketi olan LKAB'a aitti. Ama burada sıradan insanlar yaşadığı için LKAB kar küreme araçlarını bu bölgede olabildiğince kullanmamaya gayret ederek tasarruf etmeye çalışıyordu. Eğer sabahları arabanızı parktan çıkarmak isterseniz karı kendiniz temizlemek zorundaydınız.

Sara ve Lova hâlâ arka koltukta oturuyorlardı. Elleri ve dirsekleri ile Sara'nın neredeyse uzmanlaştığı saçma bir ritim tutturmaya çalışıyorlardı. Lova da öğrenebilmek için büyük çaba sarf ediyor ama genellikle şaşırıyordu. Sonrasında kıkırdıyor ve baştan başlıyorlardı.

Virku deli gibi koşturuyordu. Küçük siyah burnuyla ona yeni gelen bütün kokuları keşfetmeye çalışıyordu. Ona tanıdık gelmeyen, park halindeki iki arabanın çevresinde daireler çizdikten sonra yan dairedeki köpeğin karın üzerine altın sarısı bir işaret olarak bıraktığı haikuyu ilgiyle okudu; gururu okşanmış görünüyordu. Ardından, ön basamaklara kadar devam eden sinir bozucu fare kokusunu takip etti ama daha fazla ilerleyemedi.

Sanna başını arkaya attı ve havayı kokladı.

"Kar kokuyor," dedi. "Kar yağacak. Hem de çok."

Rebecka'ya döndü.

Viktor'a çok benziyor, diye düşündü Rebecka derin bir nefes alarak.

Çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde yer alan açık mavi teni gergindi. Gerçi Sanna'ninkiler bir çocuğunki gibi daha yuvarlaktı.

Duruşu da benziyor, diye aklında geçirdi. Aynen Viktor gibi. Başı her zaman hafif eğik. Sanki gevşek gibi hep bir tarafa kayıyor.

"Peki, öyleyse ben artık gideyim," dedi Rebecka. Vedalaşmayı başlatmaya çalıştı ama Sanna çömelip Virku'ya sesleniyordu.

"Buraya, kızım! Buraya gel, aferin kızıma!"

Virku, siyah bir eldiven gibi karı savurarak yanına koştu.

Aynen bir masal sahnesi gibi, diye düşündü Rebecka. Küçük siyah köpeğin kürkü küçük kar kristalleri ile süslenmişti. Sanna da

dizlerine kadar uzanan gri koyun derisi kabanı ve gür, dalgalı sarı saçlarına taktığı deri şapkası ile bir orman perisi gibiydi.

Sanna ile hayvanlar arasında tuhaf bir iletişim vardı. Bir şekilde birbirlerine benziyorlardı, Sanna ve köpek... Yıllarca kötü davranılmış ve ilgisiz bırakılmış küçük köpek. Bütün dertleri nereye gitmişti? Sanki bir anda yok olmuş ve yerini burnunu taze kara batırabilmenin ya da çam ağacının üzerindeki ürkek sincaba havlayabilmenin verdiği neşeye bırakmış gibiydi. Ve Sanna, erkek kardeşinin ölüsünü kilisede daha yeni bulmuştu. Şimdi ise köpeklerle karda oyun oynuyordu.

Gözünden tek bir damla yaş aktığını bile görmedim, diye düşündü Rebecka. Hiçbir şey onu etkilemiyor. Keder, insanlar, hiçbiri. Muhtemelen kendi çocukları bile. Ama artık bu benim sorunum değil. Ödeyecek borcum kalmadı. Şimdi gidiyorum ve ne onu ne çocuklarını ne kardeşini ne de bu lanet şehri bir daha düşünmeyeceğim.

Arabaya yürüdü ve kapıyı açtı.

“Hadi kızlar,” dedi Sara ve Lova’ya. “Uçağa yetişmem gerekiyor.”

“Hoşça kalın o zaman,” diye seslendi, kızlar basamakları tırmanıp gözden kaybolunca.

Lova döndü ve el salladı. Sara duymamış gibi davrandı.

Sara’nın kırmızı montu kapıda kaybolunca hissettiği üzüntüyü görmezden gelmeye çalıştı. Sanna ve Sara ile yaşadığı zamanlardan kalma bir görüntü zihninde belirdi. Kucağında Sara ile oturuyor ve ona bir masal okuyordu. Yanağını küçük kızın yumuşak saçlarına dayamıştı. Sara eliyle resimleri gösteriyordu.

Hep böyle olur, diye düşündü Rebecka. Ben her zaman hatırlayacağım. O çoktan unuttu.

Sanna birden yanında belirdi. Virku ile oynadığı oyun mavimsi yanaklarında sıcak, pembe izler bırakmıştı.

“Ama yukarı gelip, gitmeden bir şeyler yemelisin.”

“Uçağım yarım saate kalkacak, bu yüzden...”

Rebecka cümlenin sonunu başını sallayarak tamamladı.

“Başka saatlerde uçuşlar da var,” diye ısrar etti Sanna. “Sana geldiğin için teşekkür etme fırsatı bile bulamadım. Sen olmasan ne yapardım...”

“Sorun değil.” Rebecca gülümsedi. “Gerçekten gitmem gerekiyor.”

Hoşça kal demek için elini uzatırken gülümsemeye devam etti.

Bu, vedayı kesinleştirmek için atılan bir hamleydi. Bunu bilerek elini eldiveninden çıkardı. Sanna aşağıya baktı ve elini sıkımayı reddetti.

Lanet olsun, diye düşündü Rebecca.

“Sen ve ben,” dedi Sanna başını kaldırmadan. “Biz kardeş gibiydik. Şimdi hem erkek kardeşimi hem de kız kardeşimi kaybettim.”

Kederli bir kahkaha attı. Daha çok hıçkırığa benziyordu.

“RAB verdi, RAB aldı. Ruhü şad olsun!”

Rebecca, Sanna’yı kucaklayıp onu teselli etmemek için kendini zor tuttu.

Ben yemem, diye düşündü öfkeyle. Elini aşağıya indirdi. Tamir edemeyeceğin şeyler var. Hele ki vedalaşmak için soğukta dikilirken üç dakika içinde hiç yapamazsın.

Ayakları üşümüştü. Stockholm botları çok inceydi. Başparmakları sızlıyordu. Artık ayaklarını hissetmemeye başlamıştı. Parmaklarını oynatmaya çalıştı.

“Vardığımda seni arayacağım,” dedi arabaya girerken.

“Ara,” dedi Sanna ilgisizce. Gözlerini, kardaki bir mesaja cevap vermek için duvar kenarına çöken Virku’ya dikmişti.

Ya da seneye, diye düşündü Rebecca ve anahtarı çevirdi.

Dikiz aynasından geriye baktığında Sara ve Lova’nın da merdivenlere geri döndüklerini gördü.

Gözlerinde, arabanın gitmesini engelleyen bir şey vardı.

Hayır, hayır, diye düşündü. Her şey yolunda. Hiçbir şey yok. Sadece arabayı sür.

Ama ayaklarını frenden gaza götüremedi. Durdu ve basamak-taki kızlara baktı. Koca gözlerini ve Sanna’ya bağırarak bir şeyler

söylediklerini görebiliyordu. Ellerini kaldırıp binayı işaret ettiklerini fakat binadan biri çıkarken ellerini hemen indirdiklerini fark etti.

Üniformalı bir polis memuru birkaç hızlı adımdan sonra Sanna'ya ulaştı. Rebecka ne söylediğini duyamıyordu.

Saatine baktı. Uçağa yetişmeye çalışması anlamsızdı. Şimdi gidemezdi. Derin bir nefes alıp arabadan çıktı. Ağır adımlarla Sanna ve polis memuruna doğru yürüdü. Çocuklar hâlâ karla kaplı korkuluğa yaslanmış merdivenlerde duruyorlardı. Sara, Sanna ve polis memurunu izliyordu. Lova ise eldivenine yapışan karları yiyordu.

“Evi aramak da ne demek?”

Sanna'nın ses tonu Virku'nun endişeyle yanına gelmesine sebep oldu.

“İzniniz olmadan evimi arayamazsınız. Arayabilirler mi?”

Bu soruyu Rebecka'ya sormuştu.

Tam o sırada Savcı Carl von Post, arkasında iki sivil giyimli polisle dışarı çıktı. Rebecka onları tanıdı. At suratlı, ufak tefek kadındı bu... adı neydi? Mella. Adam da pala bıyıklı olandı. Tanrım, bu bıyıklar yetmişli yıllarda kaldı, diye düşündü. Sanki biri burnunun altına bir sincap yapıştırmış gibiydi.

Savcı, Sanna'ya doğru ilerledi. Elinde bir çanta vardı ve içinden daha ufak bir plastik torba çıkardı. İçinde bir bıçak vardı. Tahminen yirmi santimetre uzunluğundaydı. Sapı parlak ve siyahtı. Ucu ise hafif yukarı kıvrıktı.

“Sanna Strandgård,” dedi, elindeki torbayı Sanna'ya yaklaştı-
rarak. “Bunu evinizde bulduk. Size mi ait?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sanna. “Bu bir av bıçağına benziyor. Ben avlanmıyorum.”

Sara ve Lova yanlarına geldiler. Lova annesinin dikkatini çekmek için koyun derisi kabanının kolunu çekiştirmeye başladı.

“Anne,” diye sızlandı.

“Bir dakika, civcivim,” dedi Sanna dalgınlıkla.

Sara annesine sokuldu ve dayandı. Sanna dengesini korumak için bir adım geri gitmek zorunda kaldı. Savcının hareketlerini takip

etmeye ve annesinin etrafını saran bu ciddi yetişkinler arasında ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

“Emin misiniz?” diye bir kez daha sordu von Post. “İyi bakın,” dedi bıçağı çevirerek.

Plastik torba soğuktan hışırdıyordu. Von Post önce bıçağı sonra da gövdeyi gösterdi.

“Evet, eminim,” diye cevap verdi Sanna geri çekilerek. Bıçağa tekrar bakmamaya çalıştı.

“Belki sorgulamayı erteleyebiliriz,” dedi Anna-Maria Mella, Sanna’ya sığınan iki çocuğu işaret ederek.

“Anneciğim,” diye tekrar tekrar seslendi Lova. Kolunu çekiştirmeye devam ediyordu. “Anne, çişim geldi.”

“Donuyorum,” diye sızlandı Sara. “İçeri girmek istiyorum.”

Virku da endişeyle Sanna’nın bacaklarının arasına girmeye çalıştı.

Peri masalında ikinci resim, diye düşündü Rebecka. Orman perisi köylüler tarafından yakalandı. Etrafını sardılar ve onu kollarından ve kuyruğundan tuttular.

“Havlularınızı ve çarşaflarınızı mutfaktaki kanepenin altındaki çekmecede saklıyorsunuz, değil mi?” diye devam etti von Post. “Bıçaklarınızı da genelde havluların arasında mı saklıyorsunuz?”

“Bir dakika, tatlım,” dedi kabanını çekiştiren Sara’ya.

“Çişim var,” diye söylendi Lova. “Altıma yapacağım.”

“Soruya cevap verecek misiniz?” diye ısrar etti von Post.

Anna-Maria Mella ve Sven-Erik, von Post’un arkasından baktılar.

“Hayır,” dedi Sanna gergin bir üslupla. “Bıçaklarımı çekmecede saklamıyorum.”

“Peki bu nedir?” diye devam etti von Post, büyük çantadan başka bir plastik torba çıkararak. “Bunu tanıyor musunuz?”

Torbada bir İncil vardı. Kahverengi bir deriyle kaplanmış ve yıpranmıştı. Sayfaların köşeleri bir zamanlar yaldızlıyken şimdi

geriye altın rengi silik izler kalmıştı. İçinde çok sayıda ayraç vardı: kartpostallar, kıvrımlı danteller, gazete kupürleri.

Sanna inleyerek çömeldi ve karın üzerine oturdu.

“Kapağın altında Viktor Strandgård yazıyor,” diye devam etti von Post acımasızca. “Bu onun İncil’i mi? Peki sizin mutfağınızda ne arıyor? Gittiği her yere bunu da götürmüyor muydu? Kilisedeki son gecesinde de yanında değil miydi?”

“Hayır,” diye fısıldadı Sanna. “Hayır.”

Ellerini yüzünün iki yanına götürdü.

Lova annesinin gözlerine bakabilmek için ellerini ittirmeye çalıştı. Yapamayınca da tesellisi mümkün olmayan hıçkırıklara boğuldu.

“Anneciğim, gitmek istiyorum,” diye hıçkırdı.

“Kalkın,” dedi von Post sert bir üslupla. “Viktor Strandgård’ı öldürme şüphesi ile tutuklusunuz.”

Sara Savcı’ya döndü ve “Onu rahat bırak,” diye bağırdı.

“Çocukları buradan götürün,” dedi Tommy Rantakyrö’ya sabırsızca.

Tommy Rantakyrö tereddütle Sanna’ya doğru bir adım attı. Ama Virku ileri atılıp sahibinin önüne geçti. Başını aşağıya eğdi, kulaklarını dikti ve keskin dişlerini sessizce hırlayarak ortaya çıkardı. Tommy Rantakyrö geri adım attı.

“Bu kadar yeter,” dedi Rebecka, Carl von Post’a. “Şikâyetle bulunmak istiyorum.”

Son cümlesini yanında duran ve etraftaki binaları inceleyen Anna-Maria Mella’ya söylemişti. Herkes perdelerini aralamış merakla onları izliyordu.

“Şikâyet mi?” dedi von Post başını iki yana sallayıp sözlerine ara vererek. “Bence sen önce muhabire saldırdığın için ve hakkında şikâyetle bulunulduğu için karakola buyur.”

Anna-Maria Mella hafifçe von Post’un koluna dokundu.

“Seyircilerimiz artıyor,” dedi. “Komşulardan birinin basını arayıp polis barbarlığından bahsetmesi hiç hoş olmaz. Yanılıyor

olabilirim ama soldaki daireden bizi izleyen yaşlı adam bizi kameraya kaydediyorsa hiç şaşırmam.”

Yukarıdaki pencerelerden birini işaret etti.

“Sven-Erik ve ben gitsek daha iyi olabilir. Ordu halinde gelmişiz gibi görünmesin,” diye devam etti. “Gidip adli tıp ile iletişim kurabiliriz. Sanırım onların da daireyi görmesini istiyorsunuzdur?”

Von Post’un üst dudağı memnuniyetsizlikle kıpırdadı. Anna-Maria Mella’nın gösterdiği daireye bakmaya çalıştı ama ev tamamıyla karanlıktı. Sonra şu anda direkt kameraya bakıyor olabileceğini düşündü ve bakışlarını hemen başka yöne kaçırdı. İsteyeceği son şey barbarlıkla anılmak ya da basın tarafından kınanmaktı.

“Hayır, adli tıpla kendim konuşmak istiyorum,” diye yanıtladı. “Sen ve Sven-Erik, Sanna Strandgård’ı içeri alabilirsiniz. Evin mühürlendiğinden emin olun.”

“Yine görüşeceğiz,” dedi von Post, Volvo marka arazi aracına binerken.

Rebecka, Savcı’nın aracı gözden kaybolurken Anna-Maria Mella’nın yüzündeki ifadeyi fark etti.

Vay anasını, diye düşündü. At suratlı kadın, Savcı’yı oyuna getirdi. Onu buradan postalamak istedi ve... Zeki kadınmış.

Carl von Post gider gitmez bir sessizlik çöktü. Tommy Rantakyro, Anna-Maria ya da Sven-Erik’ten bir işaret gelmesini bekledi. Sara ve Lova diz çökmüş hâlâ karın üzerinde oturan annelerine sarılıyorlardı. Virku ise yanlarına uzanmış kar yiyordu. Rebecka onu sevmek için eğildiğinde, her şey yolunda dercesine kuyruğunu salladı. Sven-Erik sorgulayan bakışlarla Anna-Maria’ya döndü.

“Tommy,” dedi Anna-Maria sessizliği bozarak, “sen ve Olsson daireyi mühürleyebilir misiniz? Mutfak musluğunu damgalayın ki adli tıp gelene kadar kimse kullanmasın.”

“Merhaba,” dedi Sven-Erik nazikçe. “Tüm bunlar için çok üzgünüz. Ama bu durumda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bizimle karakola gelmeniz gerekiyor.”

“Çocukları bırakabileceğiniz bir yer var mı?” diye sordu Anna-Maria.

“Hayır,” dedi Sanna başını kaldırarak. “Avukatım Rebecka Martinsson ile konuşmak istiyorum.”

Rebecka derin bir nefes aldı.

“Sanna, ben senin avukatın değilim.”

“Olsun, yine de konuşmak istiyorum.”

Sven-Erik meslektaşına baktı.

“Bilemiyorum...” dedi kararsızca.

“Hadi ama!” diye patladı Rebecka. “Sorgulanmak üzere gözetim altına alınıyor. Tutuklanmadı. Benimle konuşmaya her türlü hakkı var. Burada kalın ve dinleyin. Gizli konuşacak değiliz.”

Lova, annesinin kulağına fısıldadı.

“Ne dedin, tatlım?” diye karşılık verdi Sanna.

Herkes bakışlarını küçük kıza çevirdi. Apaçık ortadaydı, eski kot pantolonun üzerinde koyu bir leke oluşmuştu.

“Lova’nın kuru bir pantolona ihtiyacı var,” dedi Rebecka, Anna-Maria’ya.

“Beni dinleyin, kızlar,” dedi Anna-Maria, Sara ve Lova’ya dönerek. “En iyisi birlikte yukarı çıkalım ve Lova için pantolon alalım. Sonra tekrar annenizin yanına geliriz. Biz dönene kadar hiçbir yere gitmeyecek. Söz veriyorum.”

“Hadi, dediğini yapın,” dedi Sanna. “Canım kızlarım. Benim için de giyecek bir şeyler alın. Ve de Virku’nun mamasını getirin.”

“Üzgünüm,” dedi Anna-Maria. “Sizin kıyafetleriniz olmaz. Savcı bütün kıyafetlerinizi Linköping’e göndermek isteyecektir.”

“Sorun değil,” dedi Rebecka hemen. “Ben sana giyecek bir şeyler ayarlarım, Sanna. Tamam mı?”

Kızlar Anna-Maria ile içeri girdiler. Sven-Erik Stålnacke, Sanna ve Rebecka’nın yanından biraz uzaklaşıp Virku ile konuşmaya başladı. Ortak çok şeyleri var gibiydi.

“Sana yardımcı olamam, Sanna,” dedi Rebecka. “Ben bir vergi uzmanıyım. Ceza davalarına bakmıyorum. Eğer bu işlerden anlayan iyi bir avukata ihtiyacın olursa, birini bulmana yardımcı olabilirim.”

“Anlamıyor musun?” diye mırıldandı Sanna. “Senin olman gerekiyor. Eğer sen bana yardım etmezsen kimseyi istemiyorum. Tanrı bana yardımcı olur.”

“Yapma, lütfen,” diye yalvardı Rebecka.

“Hayır, sen yapma,” dedi Sanna öfkeyle. “Sana ihtiyacım var, Rebecka. Çocuklarımda da sana ihtiyacı var. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil ama sana yalvarıyorum. Ne yapmamı istiyorsun? Dizlerimin üzerine mi çökeyim? Eski günlerin hatırına yapamaz mısın? Sen olmak zorundasın.”

“Çocukların bana ihtiyacı var derken ne demek istiyorsun?”

Sanna, Rebecka’nın kabanına iki eliyle sarıldı.

“Annem ve babam onları benden alırlar,” dedi sesi titreyerek. “Bunun olmasına izin veremeyiz. Anlıyor musun? Sara ve Lova’nın beş dakikalarını bile onlarla geçirmelerini istemiyorum. Ben buna engel olamam. Ama sen olabilirsin. Sara için.”

Anne ve babası. Görüntüler ve düşünceler Rebecka’nın zihninde belirmeye başladı. Sanna’nın babası. İyi giyimli. Ahlaklı. Hassas ve sempatik tavırlı. Yerel bir politikacı olarak ciddi bir ün yapmıştı. Rebecka ona zaman zaman ulusal kanallarda bile rastlamıştı. Gelecek seçimlerde muhtemelen Hristiyan Demokratlar için aday listesinde olacaktı. Ama bu sevecen yüzünün arkasında acımasız bir lider saklıydı. Papaz Thomas Söderberg bile ona boyun eğmiş ve kilise içindeki pek çok meselede ona saygı duymuştu. Rebecka, Sanna’nın ona –sanki tüm bunlar başkasının başına gelmiş gibi umursamazca– babasının hayvanlarını nasıl öldürdüğünü anlattığını hatırladı. Köpekleri, kedileri, kuşları. İlkokul öğretmeninin ona verdiği akvaryuma bile izin vermemişti. Babasının tartışmasız hükmü altındaki annesi ise bunun Sanna’nın alerjisi olduğu için yapıldığını söylerdi. Başka bir zamanda ise Sanna’nın okulda yeterince çalışmadığını bahane ederdi. Ama çoğunlukla

hiçbir açıklama yapmazdı. Sessizlik öylesine baskın olurdu ki soru bile soramazdınız. Rebecka, Sanna'nın, kucağında o zamanlar daha bebek olan ve uyumamakta direnen Sara ile oturduğu günü de hatırladı. "Ben onlar gibi olmayacağım," demişti. "Yatak odamın kapısını dışarıdan kilitlerlerdi."

"Patronumla konuşmam gerekiyor," dedi Rebecka.

"Kalacak mısın?" diye sordu Sanna.

"Bir süreliğine," diye yanıtladı Rebecka, sesi boğuk çıkıyordu. Sanna'nın yüzündeki ifade yumuşadı.

"Senden istediğim tek şey bu," dedi. "Zaten ne kadar sürebilir ki sonuçta, ben masumum. Bunu benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Rebecka, Sanna'yı gece yarısı, elinde sokak lambalarının aydınlattığı kanlı bir bıçakla yürürken hayal etti.

Peki ama neden geri döndü, diye düşündü. Neden "onu" bulmak için yanında Sara'yı ve Lova'yı götürdü?

"Tabii ki hayır," dedi.

Dosya sayısı, toplam saat. Dosya sayısı, toplam saat. Dosya sayısı, toplam saat.

Maria Taube, Meijer & Ditzinger hukuk bürosundaki ofisinde oturmuş, haftalık zaman çizelgesini dolduruyordu. En alttaki kutuya borçlu saatlerin toplamını yazınca, iyi görüldüğüne karar verdi. Kırk iki. Mâns'ı memnun etmek imkânsızdı ama en azından mutsuz da olmayacaktı. Bu hafta kırk iki borç kaydı yapabilmek için yetmiş saatten fazla çalışması gerekmişti. Gözlerini kapattı ve sandalyesinin sırt kısmını indirdi. Eteğinin beli karnını sıkıyordu.

Biraz egzersiz yapmam gerekiyor, diye düşündü. Bilgisayarın karşısında kıcımın üstüne oturup bir şeyler tıkmakla olmaz. Bugün salı sabahı. Salı, çarşamba, perşembe, cuma. Cumartesiye dört gün var. O zaman egzersiz yapar ve yatağa girerim. Sonra telefonumu kapatır, erkenden uyurum.

Pencereye çarpan yağmur damlaları uykusunu getiriyordu. Tam bedeni biraz huzur bulup dinlenmeye karar vermiş, kasları gevşemişti ki telefon çaldı. Biri başına vurup da onu uyandırmış gibiydi. Dimdik oturdu ve ahizeyi kaldırdı. Arayan Rebecka Martinsson'du.

“Selam, bebeğim!” diye cevapladı neşeyle. “Bir dakika bekle.”

Sandalyesini ittirerek masadan uzaklaştı ve odanın kapısını kapattı.

“Sonunda!” dedi yeniden telefonu alınca. “Seni deli gibi aradım.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Rebecka. “Telefonumda yüzlerce mesaj var ama henüz dinlemeye başlamadım. Arabada kilitli kaldı

ve... hayır, sana bütün hikâyeyi anlatacak enerjim yok. Sanırım mesajlardan birkaçı muhtemelen öfkeden köpüren Mâns Wenngren'e aittir."

"Şey, sana doğruları söyleyeyim. Ortaklar haberleri izledikten sonra kahvaltıda buluştular. Kanal 4'ün ofisin fotoğraflarını göstermesinden ve saldırgan avukatından bahsetmesinden pek memnun değiller. Bugün deli gibi etrafta koşuşturuyorlardı."

Rebecka direksiyona yaslandı ve derin bir nefes aldı. Boğazında ona acı veren ve konuşmasını zorlaştıran bir düğüm vardı. Dışarıda Virku, Sara ve Lova ipte asılı bir kilim ile oynuyorlardı. Bunun komşulardan birinin değil de Sanna'nın olmasını umdu.

"Tamam," dedi bir süre sonra. "Mâns ile konuşmamın bir faydası var mı sence, yoksa sadece istifamı mı bekliyor?"

"Tanrım, hayır. Onunla konuşman gerekiyor. Anladığım kadarıyla diğer ortaklar senden kurtulmanın bir yolunu bulmak istediler ama Mâns böyle bir şeyi aklından bile geçirmedi. Yani, hâlâ bir işin var."

"Tuvaletleri temizleyip kahve getirmek gibi mi?"

"Tanga dışında üzerinde hiçbir şey olmayacak. Öyle değil, Mâns sahiden de seni destekliyor gibi görünüyor. Zaten ortada bir yanlış anlaşılma var, öyle değil mi? Cennet Çocuk'un kardeşine avukatlık yapman yani? Yalnızca arkadaşı olduğun için yanındaydın?"

"Evet, ama bir şeyler oldu ve..."

Rebecka buğulanan araba camını eliyle sildi. Sara ve Lova bir kar yığınının üzerinde konuşuyorlardı. Virku gözden kaybolmuştu. Nereye gitti?

"Mâns ile konuşmam gerekiyor çünkü çok vaktim yok. Onu bağlayabilir misin?"

"Tamam, ama toplantı hakkında bir şey duyduğunu belli etme."

"Hayır, hayır – ayrıca, sen bunları kimden öğrendin?"

"Sonia anlattı. O da içerideymiş."

Sonia Berg, Meijer & Ditzinger için çalışan en eski sekreterlerden biriydi. En iyi özelliği, şirket ilişkileri hakkında bir ölü kadar

sessiz kalmasıydı. Birçok kişi ondan bilgi sızdırmayı denemişti ama o da hepsini aksi, sinirli ve salak karışımı bir tavır takınarak atlatıyordu. Gizli toplantılarda –örneğin, şirket birleşmeleri– tutanakları her zaman Sonia tutardı.

“İnanılmazsın,” dedi Rebecka. Etkilenmişti. “Taştan su da çıkarabiliyor musun?”

“Taştan su çıkarmak çocuk işi. Sonia’nın ağzından laf almak ise epey yetenek gerektirir. Ama bana mümkün olmayan şeyleri başarmaktan hiç bahsetme. Sen Måns’a ne yaptın öyle? Voodoo bebeğine lobotomi falan mı yaptın? Eğer beni televizyonda muhabirleri kalaylarken görseydi, işkence odasına alınır ve hayatımın son gününü geçiriyor olurdu.”

Rebecka neşesiz bir kahkaha attı.

“Yakında onunla çalışmak da bundan pek farklı olmayacak. Beni bağlayabilir misin?”

“Tabii, ama seni uyarıyorum, seni korumuş olabilir ama kesinlikle mutlu değil.”

Rebecka pencereyi aralayıp Sara ve Lova’ya seslendi. “Virku nerede? Sara, git onu bul ve görebileceğim bir yerde kalın. Birazdan gidiyoruz.”

“O ne zaman mutlu oldu ki?”

“Kim ne zaman mutlu oldu ki?”

Måns Wenngren’in soğuk sesi ahizenin öbür ucundan duyuldu.

“Ah, merhaba,” dedi Rebecka kendini toparlamaya çalışarak. “Şey, ben Rebecka.”

“Anladım,” dedi sadece.

Rebecka, Måns’ın burnundan nefes aldığını işitebiliyordu. Bu işi kolaylaştırmaya hiç niyeti olmadığı çok açıktı.

“Sanna Strandgård’ı savunduğum fikrinin tamamen bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek için aradım.”

“Anlıyorum,” diye geveledi Måns bir süre sonra. “Bu kadar mı?”

“Hayır...”

Hadi, diye düşündü Rebecka, kendini cesaretlendirmeye çalışarak. Güçlü ol. Söylemen gerekeni söyle ve kapat. Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz.

“Polis Sanna Strandgård’ın dairesinde bir bıçak ve Viktor Strandgård’ın İncil’ini buldu,” dedi. “Sanna’yı cinayet zanlısı olarak gözaltına aldılar. Arabayla götürdüler. Şu anda onun dairesinin önündeyim. Evi mühürlüyorlar. Kızlarını okula ben götüreceğim ve onlara ben bakacağım.”

Telefonun diğer ucundaki öfkeli nefes alış bir anda kesildi. Rebecka devam etmeden önce bir süre bekledi.

“Onu benim savunmamı istiyor ve diğer herkesi reddediyor. Ben de hayır diyemiyorum. Bu nedenle bu süre boyunca burada kalacağım.”

“Sınırını aşıyorsun,” dedi Måns. “Benden habersiz işler çevirdin. Şirketi televizyonda ve basında rezil ettin. Şimdi de uzmanlığın dışında bir dava almaya mı niyetleniyorsun? Bu çok fazla ve kovulmana neden olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Måns, anlamıyor musun, bu davayı şirketin bir çalışanı olarak almak istiyorum,” dedi Rebecka tedirginlikle. “Ama izin istemiyorum. Sözümünden dönemem. Ve bunu yapabilirim – yani ne kadar zor olabilir ki? Yalnızca birkaç soruşturmaya katılacağım, ki muhtemelen çok sürmeyecektir. Sanna hiçbir şey bilmiyor ve hatırlamıyor. Cinayet aletini –eğer o bıçaksa– ve Viktor’un İncil’ini dairesinde buldular. Olay olduktan hemen sonra kilisedeydi. Eğer mahkemeye çıkarsa onu kimse kurtaramaz. Eğer dava açmaya karar verirlerse, ki böyle olacağını zannetmiyorum, ceza hukukunda uzmanlaşmış biri bana destek olur diye umuyorum. Mesela Bengt-Olov Falk ya da Göran Carlström. Basın çok ilgi gösterecek ve ceza hukukuyla biraz ilgilenmek şirket için de iyi olacak, bunu biliyorsun. Büyük paraları getiren ticaret hukuku ya da vergi davaları olabilir ama şirketi basında ve televizyonda tanıtacak şey de büyük suç vakaları.”

“Teşekkürler,” dedi Måns kasten. “Şimdiden şirketi basında duyurmaya başladın. Neden lanet olası muhabire dalaştıktan sonra benimle iletişime geçmedin?”

“Ben ona dalaşmadım,” diye kendini savundu Rebecka. “Onun yanından geçmeye çalışıyordum ve ayağı...”

“Henüz bitirmedim!” dedi Måns. “Bu sabah bir buçuk saatimi senin hakkında toplantı yaparak harcadım. Bana kalsa istifanı isteyecektim. Neyse ki diğerleri daha bağışlayıcıydı.”

Rebecka duymamış gibi davrandı. “Muhabirle ilgili yardıma ihtiyacım var,” dedi. “Haber takımı ile iletişime geçip şikâyetini geri çekmesini sağlayabilir misin?”

Måns hayretle kahkaha attı. “Sen benim kim olduğumu zannediyorsun? Don Corleone mi?”

Rebecka yeniden pencereyi sildi.

“Sadece sordum,” dedi. “Gitmem gerekiyor. Sanna’nın çocuklarına bakıyorum ve en küçüğü bütün kıyafetlerini çıkarıyor.”

“Bırak, devam etsin,” dedi Måns sinirle. “Daha bitirmedik.”

“Seni daha sonra arayacağım ya da yazacağım. Çocuklar dışarıda ve hava buz gibi. Zatürre olan dört yaşında bir çocuk şu an isteyeceğim son şey. Görüşürüz.”

Måns bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Bunu yapamayacağımı söylemedi, diye düşündü içi rahatlamış bir halde. Devam edemeyeceğimi söylemedi. İşimi de kaybetmedim. Nasıl bu kadar kolay olabildi?

Sonra çocukları hatırladı ve kendini arabadan dışarı attı.

“Ne yapıyorsunuz böyle?” diye bağırdı Sara ve Lova’ya.

Lova montunu, eldivenlerini ve kazağını çıkarmıştı. Karın ortasında, başında şapkası ve üzerinde yalnızca ince bir pamuklu fanila ile duruyordu. Gözünden yaşlar akıyordu. Virku endişe ile onu izliyordu.

“Sara senden ödünç aldığım kazakla aptal gibi göründüğümü söyledi,” diye hıçkırdı Lova. “Yuvada benimle dalga geçeceklerini söyledi.”

“Hemen kıyafetlerini giyin,” dedi Rebecka sabırsızlıkla.

Lova'nın kolunu tuttu ve kazağın içine sokmaya çalıştı. Çocuğu yatıştırmak mümkün değildi.

“Doğru söylüyorum,” dedi Sara acımasızca. “Komik görünüyor. Bizim okulda böyle kazak giyen bir kız vardı. Erkekler onun kafasını tuvalete sokup nerdeyse boğulana kadar sifonu çektiler.”

“Git buradan!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Lova. Rebecka güç uygulayarak üzerini giydirmeye devam ediyordu.

“Arabaya binin,” dedi Rebecka sert bir ifadeyle. “Sen yuvaya, sen de okula gidiyorsun.”

“Bizi zorlayamazsın,” diye bağırdı Sara. “Sen bizim annemiz değilsin!”

“Bahse var mısın?” diye gürledi Rebecka, çığlık atan iki çocuğu kucaklayıp arka koltuğa sokarken. Virku da arkalarından geldi. Gerginlikle olduğu yerde dönüp durmaya başladı.

“Ben açım,” diye sızlandı Lova.

“Ben de,” diye bağırdı Sara. “Kahvaltı yapmadık ve kimse bizimle ilgilenmiyor. Telefonu ver, büyükbabamı arayacağım.”

Rebecka'nın telefonunu kaptı.

“Seni baş belası,” diyerek Rebecka telefonunu geri aldı.

Arabadan çıktı ve arka kapıyı açtı.

“Dışarı!” Sara'yı ve Lova'yı arabadan dışarı sürükledi ve karın içine fırlattı.

Çocukların ikisi de susmuş, kocaman gözleriyle ona bakıyorlardı.

“Doğru,” dedi Rebecka, sesini kontrol etmeye çalışarak. “Ben sizin anneniz değilim. Ama Sanna size bakmamı istedi, bu nedenle hiçbirimizin bir seçim hakkı yok. Bir anlaşma yapalım. Önce durağın oradaki kafeye gidip kahvaltı yapacağız. Berbat bir sabah geçirdiniz, bu yüzden ne isterseniz yiyebilirsiniz. Sonra da Lova'ya yeni kıyafetler alacağız. Ve Sanna'ya da. Ona güzel bir şeyler seçmeme yardım edebilirsiniz. Şimdi arabaya girin.”

Sara konuşmuyor, ayaklarına bakıyordu. Sonra omzunu silkti ve arabaya bindi. Lova da ardından tırmandı ve Sara emniyet ke-

merini takmasına yardım etti. Virku, Lova'nın yüzündeki tuzlu yaşları yalamaya başladı.

Rebecka Martinsson arabayı çalıştırdı ve Sanna'nın bahçesinde geri geri gitti.

Lütfen Tanrım, diye düşündü, yıllar sonra ilk kez senden bunu istiyorum. Lütfen bana yardım et, Tanrım.

Gasellvägen üzerindeki kırmızı tuğlalı evler, cadde boyunca lego parçaları gibi nizami şekilde dizilmişti. Karla kaplı çalılar, kar yığınları ve pencerelerin alt kısmını kapatan mutfak perdeleri, içerin görünmesini engelliyordu.

Bu ailenin de perdeler ihtiyacı olacak, diye düşündü Anna-Maria, Gasellvägen 35 numaranın önünde Sven-Erik ile arabadan çıkarlarken.

“Komşuların gözlerini üzerinde hissediyorsun,” dedi Sven –Erik, düşüncelerini okumuş gibi. “Sence Sanna ve Viktor Strandgård’ın ailesi bize neler anlatacak?”

“Göreceğiz. Dün bizimle görüşmek istemediler ama kızlarının karakola götürüldüğünü duyunca bizi arayıp gelmemizi istediler.”

Ayakkabılarındaki karı silkeleyip kapıyı çaldılar.

Olof Strandgård kapıyı açtı. Şık giyimliydi ve onları kibarca içeri davet etti. El sıkıştılar, misafirlerinin kabanlarını aldılar ve askılığa astılar. Orta yaşın üzerindeydi. Ama yaşını belli etmiyordu.

Bodrum katında kondisyon küreği ve halterleri olmalı, diye düşündü Anna-Maria.

“Hayır, hayır, lütfen çıkarmayın,” dedi Olof Strandgård, ayakkabılarını çıkarmak için eğilen Sven-Erik’e.

Anna-Maria, Olof Strandgård’ın ayağında cilalanmış ev ayakkabıları olduğunu fark etti.

Olof Strandgård onları salona götürdü. Odanın bir tarafı Gustavian stili bir yemek takımı ile donatılmıştı. Gümüş şamdanlar ve

Ulrika Hydman-Vallien marka bir vazo, koyu renkli maun masada göze çarpıyordu. Küçük bir kristal avize kopyası tavanda asılıydı. Salonun diğer tarafında solgun, süngersi köşeli, deri bir kanep ve onunla uyumlu bir koltuk vardı. Sehpa buzlu camdan ve metal ayaklardan oluşuyordu. Her şey tertemiz ve çok düzenliydi.

Kristina Strandgård koltukta oturuyordu. Odaya giren iki dedektifi dalgın bir tavırla karşıladı.

Çocuklarınıninkiyle aynı gürlükte açık sarı saçları vardı. Ama Kristina Strandgård'ın saçları çene hizasında kesilmişti.

Bir zamanlar çok güzel olmalıydı, diye düşündü Anna-Maria. Tükenmişlik onu ele geçirmeden önce. Ve bu, yeni değil de çok uzun zaman öncesine dayanıyor gibiydi.

Olof Strandgård eşine doğru eğildi. Sesi kibardı ama dudaklarındaki gülümseme gözlerinde görünmüyordu.

“Belki de Komiser Anna-Maria Mella’ya daha rahat edeceği bir koltuk vermeliyiz,” dedi.

Kristina Strandgård, sanki biri ona iğne batırmış gibi aniden yerinden kalktı.

“Kusura bakmayın, tabii ki.”

Anna-Maria’ya bakıp mahcup bir edayla gülümsedi ve bir an için nerede olduğunu ya da ne yaptığını unutmuş gibi olduğu yerde kaldı. Sonra yeniden ana döndü ve Sven-Erik’in yanına oturdu.

Anna-Maria kendine sunulan koltuğa güç bela oturdu. Koltuk çok alçaktı ve sırtı yeteri kadar dik değildi. Dudaklarında minnet göstergesi olarak sahte bir gülümseme belirdi. Bebek karnına baskı yapıyordu. Aniden midesinde bir yanma ve alt sırt bölgesinde bir ağrı hissetti.

“Size ne ikram edelim?” diye sordu Olof Strandgård. “Kahve? Çay? Su?”

Sanki sinyal almış gibi Kristina yine ayağa kalktı.

“Evet, tabii,” dedi eşine gülümseyerek. “Sormam gerekirdi.”

Sven-Erik ve Anna-Maria istemediklerini belli eden bir şekilde ellerini salladılar. Kristina Strandgård yeniden oturdu ama bu sefer kanepenin ucuna, her an kalmaya hazır şekilde yerleşmişti.

Anna-Maria ona baktı. Çocuğunu yeni kaybetmiş bir anne gibi görünmüyordu. Saçı yeni yıkanmış ve kurutulmuştu. Boğazlı kazağı, hırkası ve pantolonu birbiriyle uyumlu, kum ve bej rengi tonlarındaydı. Gözlerindeki ya da dudağındaki makyajı akmamıştı. Üzüntüden ellerini sıkıyordu. Önündeki sehpa kullanılmış mendiller yoktu. Aksine, sanki dış dünyasını devre dışı bırakmış.

Hayır, diye düşündü Anna-Maria. Dış dünyayı değil kendini kapatmıştı.

“Hemen geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Olof Strandgård. “Sorgulamak üzere Sanna’yı götürdüğünüzü öğrendik. Bunun bir hata olduğunu anlamanız gerekiyor. Eşim ve ben çok endişeliyiz.”

“Anlıyorum,” dedi Sven-Erik. “Ama adım adım ilerleyelim. İlk önce Viktor ile ilgili konuşmamız gereken şeyler var, sonra kızınıza döneriz.”

Aferin Sven-Erik, diye düşündü Anna-Maria. Kontrolü eline al, yoksa sorgulama biz hiçbir sorunun cevabını alamadan sonlanır.

“Bize Viktor’dan bahseder misiniz?” dedi Sven-Erik. “Nasıl biriydi?”

“Bunun soruşturmanıza ne gibi bir katkısı olacak?” diye sordu Olof Strandgård.

“Bu her zaman sorduğumuz bir soru,” dedi Sven-Erik gelen tahrike boyun eğmeden. “Ölmeden önce nasıl bir hayatı olduğunu bilmediğimiz için kafamızda ona dair bir resim oluşturmamız gerekiyor.”

“O, özel bir çocuktu,” dedi babası ciddiyetle. “Çok özel. Sanırım her anne baba çocuğu için aynı şeyi söyler ama öğretmenleri de aynı düşüncededeydi. Her derste en iyi notu alırdı ve müzik kulağı çok iyiydi. Her şeye odaklanabiliyordu. Okuluna. Gitar derslerine. Ve kazadan sonra da tamamen kendini Tanrı’ya verdi.”

Arkasına yaslandı ve sağ bacağını sol bacağının üzerine atmadan önce paçasını yukarı çekti.

“Tanrı’nın ona bahsettiği zor bir görevdi,” diye devam etti. “Her şeyi bir kenara koydu. Okuldan ayrıldı ve müziği bıraktı. Vaaz verdi ve dua etti. Ve Kiruna’ya uyanış geleceğine dair çok büyük bir inancı vardı. Ama aynı zamanda bunun ancak kiliseler birleştiğinde gerçekleşeceğine inanıyordu. Birlikten kuvvet doğar derler, o zamanlar Pentakostal kilisesi, misyon kilisesi ve Vaftiz kilisesi arasında birlik yoktu. Ama Viktor kararlıydı, bu çağrı ona iletildiğinde yalnızca on yedi yaşındaydı. Bir şekilde papazları birlikte toplanmaya ve dua etmeye ikna etti: misyon kilisesinden Thomas Söderberg, Pentakostal kilisesinden Vesa Larsson ve vaftiz kilisesinden Gunnar Isaksson geldiler.”

Anna-Maria koltukta kıpırdandı. Rahat değildi ve bebek âdeta idrar torbası ile boks yapıyordu.

“Bu çağrıyı kazayla bağlantılı olarak mı aldı?” diye sordu.

“Evet. Kışın ortasında bisiklet sürüyordu ve bir arabayla çarpıştı. Yani, siz de buralısınız, gerisini biliyorsunuz. Kilise büyümeye devam etti ve Kristal Kilise’yi kurmayı başardık. Kilise de çocuğum kadar tanınıyor. Aralık ayındaki Noel konserinde çok ünlü sanatçıları ağırladık.”

“Sizin oğlunuzla ilişkiniz nasıldı?” diye sordu Sven-Erik. “Yakın mıydınız?”

Anna-Maria, Sven-Erik’in gayretle Kristina Strandgård’ı da konuşmaya dâhil etmeye çabaladığını görebiliyordu ama o, boş gözlerle duvar kâğıdının üzerindeki desene bakıyordu.

“Ailemizin birbiriyle olan bağları kuvvetlidir,” dedi Olof Strandgård.

“Görüştüğü birileri var mıydı? Kilise dışında başka ilgi alanları?”

“Hayır, dediğim gibi diğer her şeyi bir kenara itmişti, yalnızca Tanrı için çalışıyordu.”

“Peki, bu sizi endişelendirmiyor muydu? Kadınlara ilgi duymaması ya da başka bir hobiyle uğraşmaması?”

“Hayır, hem de hiç,” diyerek güldü Olof Strandgård. Sven-Erik’in söylediği şeyi çok saçma bulmuş gibiydi.

“En yakın arkadaşları kimlerdi?”

Sven-Erik duvardaki fotoğraflara baktı. Televizyonun üzerinde Sanna ve Viktor’un büyük bir fotoğrafı asılıydı. Uzun, sarı saçları olan iki çocuk. Sanna’nın saçları lüle lüleydi. Viktor’unki ise bir şelale kadar düzdü. Sanna onlu yaşlarının başlarında olmalıydı. Fotoğrafı çeken kişiye gülümsemeyi reddettiği belli oluyordu. Dudaklarının aşağıya sarkan kenarlarında muhalif bir tavır vardı. Viktor’un ifadesi de ciddi ama doğaldı. Sanki oturmuş, başka bir şey düşünüyor ve nerede olduğunun farkında değil gibiydi.

“Sanna on üç, çocuk on yaşında,” dedi Olof, Sven-Erik’in fotoğrafa baktığını fark ettiğinde. “Kız kardeşine hayranlık duyduğu aşikâr. Küçükken aynen onunkiler gibi uzun saçları olsun isterdi ve annesi makasla yanına yaklaştığı anda çılgılık atmaya başlardı. Başlarda okulda onunla alay ettiler ama yine de kestirmek istemedi.”

“Arkadaşları?” diye yineledi Anna-Maria.

“Ailesi onun en yakın arkadaşlarıydı. O ve Sanna çok yakınlardı. Kızlara da tapardı.”

“Sanna’nın kızlarına mı?”

“Evet.”

“Kristina,” dedi Sven-Erik.

Kristina Strandgård oturduğu yerde sıçradı.

“Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı? Viktor hakkında,” diye açıkladı sorgulayıcı bakışların ardından.

“Ne diyebilirim ki,” dedi eşine bakarak. “Ekleyecek bir şeyim yok. Bence Olof onu olabilecek en iyi şekilde anlattı.”

“Viktor hakkındaki kupürleri saklıyor musunuz?” diye sordu Anna-Maria. “Yani sonuçta basında çok çıkıyordu.”

“Orada,” dedi Kristina Strandgård eliyle işaret ederek. “Alt raftaki büyük, kahverengi albümde.”

“Almamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Anna-Maria ve doğrularak albümü raftan aldı. “En kısa sürede geri getireceğim.”

Albümü önündeki masaya bırakmadan önce biraz bekledi. Viktor'un gözleri oyulmuş ve kesilmiş beyaz bedeni dışında bir görüntüsünü görmek için can atıyordu.

"Onu tanıyan kişilerin bir listesini çıkarırsanız bize çok yardımcı olur," dedi Sven-Erik. "Onlarla da konuşmak isteriz."

"Çok uzun bir liste olur," dedi Olof Strandgård. "Bütün İsveç onu tanıyordu. Hatta daha da fazlası."

"Onu bizzat tanıyan kişileri kastediyorum," dedi Sven-Erik sabırla. "Listeyi alması için bu akşam birini göndereceğiz. Oğlunuzu en son ne zaman gördünüz?"

"Pazar akşamı, kilisedeki Şükran Şarkıları Ayini'nde."

"Cinayetten önceki pazar akşamı yani. Onunla konuştunuz mu?" Olof Strandgård kederle başını salladı.

"Hayır, şefaath grubundaydı, bu yüzden çok meşguldü."

"Peki, en son ne zaman konuşma fırsatınız oldu?"

"Cuma günü öğlen, yaklaşık iki gün önce ..." Viktor'un babası sustu ve eşine baktı.

"...ona yemek pişirmiştin, Kristina; cumaydı, değil mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Mucize Konferansı daha yeni başlıyordu. Yemek yemeyi unuttuğunu ve herkesi kendinden çok düşündüğünü biliyordum. Bu nedenle evine gidip buzdolabını doldurdum. Anaç davrandığımı düşündü."

"Endişeli görünüyor muydu?" diye sordu Sven-Erik. "Canını sıkkan bir şey var mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı Olof.

"Otopside epeydir yemek yemediği tespit edildi," dedi Anna-Maria. "Neden böyle olduğu konusunda bir fikriniz var mı? Yemeği unuttuğu için olabilir mi?"

"Muhtemelen oruç tutuyordur," dedi babası.

Acilen tuvalete gitmeliyim, diye düşündü Anna-Maria.

"Oruç mu?" diye sordu kendine engel olmaya çalışarak. "Neden?"

"İncil'de İsa'nın kırk gün boyunca çölde oruç tuttuğu ve Galilee'de ilk müritlerini seçmeden önce şeytan tarafından kışkırtılmaya çalış-

şıldığı söylenir. Liderlerin de ilk kiliseler için kıdemlileri seçerken ve onları Tanrı'ya tevdi ederken dua ettikleri ve oruç tuttukları yazar. Eski Ahit'te, Musa ve İlyas peygamberler Tanrı'dan vahiy almadan önce oruç tutmuşlardır. Muhtemelen çocuk da Mucize Konferansı'nda önemli bir rolü olduğunu düşünmüş ve öncesinde oruç tutup dua ederek konsantrasyonunu artırmak istemiştir."

"Bu Mucize Konferansı nedir?" diye sordu Sven-Erik.

"Cuma günü başladı ve gelecek pazar akşamı bitecek. Gün boyunca seminerler, akşamları da törenler yapılıyor. Hepsi de mucizeler hakkında. İncanın getirdiği iyileşmeler, mucizeler, cevaplanan dualar, çeşitli ruhani lütuflar. Bir dakika bekleyin."

Olof Strandgård kalktı ve koridora doğru yürüdü. Bir süre sonra elinde parlak renkli bir dosyayla geri döndü. Dosyayı Sven-Erik'e uzattı. Sven-Erik, Anna-Maria'nın da görmesi için öne eğildi.

İkiye katlanmış A4 formatında bir davetiyeydi. Yumuşak odaklı resimlerde ellerini havaya kaldırmış mutlu insanlar vardı. Fotoğraflardan birinde kadının biri çocuğunu havaya kaldırmıştı. Başka birinde Viktor Strandgård, dizlerinin üzerine çökmüş ve ellerini gökyüzüne kaldırmış bir adama dua ediyordu. İşaret ve orta parmakları adamın alnındaydı ve gözleri kapalıydı. Davetiyenin üzerindeki yazıda, seminerlerin "Dualarınıza Yanıt Almayı Talep Edecek Gücünüz Var," "Tanrı Evvelce Hastalığınızı İyileştirdi" ve "Bırakın Allah Vergisi Maneviyatınız Ortaya Çıksın" gibi başlıkları konuşacağı yazıyordu. Akşamki törenlerle ilgili açıklamalar da vardı. Ruhla dans edebilir, şarkı söyleyebilir, gülebilir ve Tanrı'nın sizin için ve başkaları için yarattığı mucizeleri görebilirdiniz. Ve tüm bunlar, yol ve konaklama ücretleri dışında yalnızca dört bin iki yüz krandu.

"Konferansta kaç katılımcı vardı?" diye merakla sordu Sven-Erik.

"Tam olarak söylemem mümkün değil," dedi Olof gururla, "ama yaklaşık iki bin."

Anna-Maria, Sven-Erik'in konferanstan elde edilen geliri hesaplamaya çalıştığını görebiliyordu.

“Katılımcıların listesini istiyoruz,” dedi Anna-Maria. “Kiminle irtibata geçebiliriz?”

Olof Strandgård ona bir isim verdi ve Anna-Maria not aldı. Sven-Erik polis kayıtlarında bu ismi aratabilirdi.

“Sanna ile ilişkisi nasıldı?” diye sordu Anna-Maria.

“Pardon?” dedi Olof Strandgård.

“İlişkilerini tanımlayabilir misiniz?”

“Kardeşlerdi.”

“Ama bu iyi bir ilişkileri olduğu anlamına gelmez,” diye ısrarla devam etti Anna-Maria.

Olof derin bir nefes aldı.

“Onlar en iyi arkadaşlardı. Ama Sanna çok kırılgan bir insandır. Hassastır. Eşim de ben de oğlumuz da birçok konuda ona ve kızlarına göz kulak olmak zorunda kalmışızdır.”

Kırılganlığı hakkında amma çok konuştular, diye düşündü Anna-Maria.

“Hassas derken ne kastediyorsunuz?” diye sordu ve Kristina’nın hafifçe kıpırdandığını fark etti.

“Bunları konuşmak kolay değil,” dedi Olof. “Ama zaman zaman bir yetişkin olarak baş edemediği şeyler olabiliyor. Kızlarının iyiliği için sınırların içinde kalmakta zorlandığı zamanlar oluyor. Bazen kendine bakmakta bile zorlanıyor, değil mi Kristina?”

“Evet,” dedi eşi itaatkâr bir şekilde.

“Bütün haftayı karanlık bir odada yatarak geçirdi,” diye devam etti Olof Strandgård. “O zaman kızlarla biz ilgilendik ve Viktor, Sanna’yı bir çocuk gibi kaşıkla besledi.”

Durdu ve Anna-Maria’ya baktı.

“Ailenin desteği olmadan kızlara bakamazdı,” dedi.

Tamam, diye düşündü Anna-Maria. Onun ne kadar kırılgan ve zayıf olduğuna bizi ikna etmek istiyorsun. Neden? Tabii sizin gibi düzgün ve oturaklı bir ailenin bu tarz bir konuda göze batmamaya çalışması gerekir.

“Kızların babası yok mu?” diye sordu.

Olof Strandgård yine derin bir nefes aldı.

“Tabii ki,” dedi. “Sara doğduğunda Sanna sadece on yedi yaşındaydı. Ve ben...”

Aklında canlanan anılara tepki olarak başını salladı.

“...Evlenmeleri için ısrar ettim. Dedikleri gibi, en yüce kuvvetin huzuruna çıkmaları gerekiyordu. Ama Tanrı’nın önünde ettikleri yemin, adamın Sanna’yı ve bir yaşındaki Sara’yı terk etmesine engel olamadı. Lova’nın babası ise kısa süren hatalı bir ilişki sonucuydu.”

“Bana isimlerini verebilir misiniz? Onlarla da iletişime geçmek isteriz,” dedi Sven-Erik.

“Tabii. Ronny Björnström, Sara’nın babası, Narvik’te yaşıyor. En azından biz öyle zannediyoruz. Kızıyla hiçbir iletişimi yok. Sammy Andersson, Lova’nın babası, iki yıl önce trajik bir kar aracı kazasında öldü. Baharın ilk günlerinde bir gölün üzerinden araçla gidiyordu ve buz bu yüke dayanamadı. Korkunçtu.”

Hayır, koltuğa yapmak istemiyorsam buraya kadar, diye düşündü Anna-Maria yerinden kalkmaya çalışarak.

“Kusura bakmayın, acaba...” diye başladı söze.

“Koridorun sağında,” dedi Olof Strandgård.

Banyo da evin geri kalanı kadar iyi durumdaydı. Suni ve çiçeğimsi bir şey kokuyordu. Muhtemelen dolabın üzerindeki spreylerin birinden geliyordu. Klozette, içinde mavi bir şey olan bir kutu asılıydı. Sifona basınca mavi su akıyordu.

Temiz, temiz, temiz, diye düşündü Anna-Maria koridordan salona dönerken.

“Rebecka Martinsson’un kızları almasından dolayı çok endişeliyiz,” dedi Olof Strandgård, Anna-Maria yeniden koltuğa oturunca. “Yaşananlar onları çok korkutmuş olmalı. Sakin ve güvenli bir ortama ihtiyaçları var.”

“Bu polisin müdahale edebileceği bir şey değil,” dedi Anna-Maria. “Çocuklar kızınızın sorumluluğunda ve eğer onları Rebecka Martinsson’a emanet ettiyse, o zaman...”

“Ama size anlatıyorum, Sanna güvenilir biri değil. Eğer annesi ve ben olmasaydık onların velayetini alamazdı.”

“Yine de bu durum polisi ilgilendirmez,” dedi Anna-Maria tarafsız bir ses tonuyla. “Uygun olmayan ebeveynlerden çocuğun velayetini almaya ancak Sosyal Hizmetler ve mahkemeler karar verir.”

Olof Strandgård’ın sesindeki yumuşaklık bir anda kayboldu.

“O zaman polisten bir yardım bekleyemeyiz,” dedi. “Tabii ki gerektirdiği taktirde Sosyal Hizmetler ile iletişime geçeceğiz.”

“Anlamıyorsunuz,” diye birden haykırdı Kristina Strandgård. “Rebecka daha önce bu aileyi bölmeye çalıştı. Kızları bize karşı kıskırtmak için elinden geleni yapacaktır. Daha önce böyle bir şeyi Sanna ile birlikte yaptı.”

Son yorumunu eşine bakarak söylemişti. Olof çenesi kenetlenmiş halde oturuyor, pencereden dışarı bakıyordu. Bedeni kaskatıydı, ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yapmıştı.

“‘Sanna ile birlikte’ derken ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Sven-Erik nazıkçe.

“Sara üç ya da dört yaşındayken Sanna ve Rebecka Martinsson ev arkadaşıydı,” diye devam etti Kristina Strandgård. “Aileyi bölmeye çalıştı. Ayrıca kiliseye ve Tanrı’nın bahsettiklerine karşı bir düşman gibi davrandı. Kızların onun kontrolünde olmasının bize nasıl hissettirdiğini anlıyor musunuz?”

“Anlıyorum,” dedi Sven-Erik içten bir tavırla. “Ailenizi tam olarak ne yaparak ayırmaya çalıştı? Kiliseye karşı ne yaptı?”

“O...”

Olof Strandgård’dan gelen bir bakışla sustu ve cümlenin devamını getirmedi.

“O ne?” diye üsteledi Sven-Erik ama Kristina Strandgård’ın yüzü taş kesilmiş, bakışları cam masanın parlak yüzeyine sabitlenmişti.

“Bu benim hatam değil,” dedi sessizce.

Bakışlarını masadan ayırıp Olof Strandgård’a bakmaya cesaret edemeden, aynı cümleyi arka arkaya tekrarladı.

“Bu benim hatam değil. Bu benim hatam değil.”

Eşine karşı kendini mi savunuyor, yoksa onu mu suçluyor, diye düşündü Anna-Maria.

Olof Strandgård yeniden kibar ve hassas tavrına geri döndü. Eliyle hafifçe eşinin koluna dokunarak onu sakinleştirdi ve ayağa kalktı.

“Artık bunları konuşmayı kaldırarak halde değiliz,” dedi Anna-Maria ve Sven-Erik’e. Ve konuşmayı sonlandırdı.

Sven-Erik Stålnacke ve Anna-Maria Mella evden çıktıklarında, caddeye park etmiş iki aracın kapıları açıldı. Kalın yün çoraplara sarılmış mikrofonlarıyla iki muhabir aşağıya indi. Kameraman hemen muhabirlerden birinin arkasından geliyordu.

“Anders Grape, İşveç Radyosu’nun yerel haber ekibi,” dedi onlara ilk önce ulaşan muhabir. “Cennet Çocuk’un kız kardeşini tutukladınız – bu konuda bir yorumunuz var mı?”

“Lena Westerberg, TV3,” dedi arkasında kameramanla gizen. “Cinayet mahaline ilk giden sizlersiniz – nasıl görüldüğünü anlatabilir misiniz?”

Sven-Erik ve Anna-Maria sorulara cevap vermeden arabaya atlayıp oradan uzaklaştılar.

“Komşulara eğer bizi görürlerse haber vermelerini tembihlemişlerdir,” dedi Anna-Maria; dikiz aynasından muhabirlerin Sanna’nın anne ve babasının evine gidip kapıyı çaldıklarını görebiliyordu.

“Zavallı kadın,” dedi Sven-Erik arabayı Bävervägen’e çekerken. “Çok soğuk bir adam şu Olof Strandgård.”

“Viktor’a hiç ismiyle seslenmediğini fark ettin mi? Sürekli ‘çocuk’ diye hitap etti,” dedi Anna-Maria.

“Kristina ile yalnız olduğu bir anda konuşmalıyız” dedi Sven-Erik düşünceli bir tavırla.

“Sen konuşmalısın,” dedi Anna-Maria. “Kadınlarla iyi iletişim kuruyorsun.”

“Nasıl olur da bunca güzel kadın bu hale gelir?” diye sordu Sven-Erik. “Yanlış adama âşık olup çocuklar taşındığı zaman tutsak gibi evde otururlar.”

“Eminim en çok bu hale gelenler güzel kadınlar değildir,” dedi Anna-Maria umursamaz bir şekilde. “Ama yalnızca güzel olanlar dikkat çekiyor.”

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Sven-Erik.

“Albüme ve kiliseden aldığımız videolara bakacağım,” diye yanıtladı Anna-Maria.

Pencereden dışarı baktı. Gökyüzü gri ve kasvetliydi. Güneş bulutların arasından görünmedikçe, sanki bütün renkler kayboluyor gibi oluyordu ve şehir siyah beyaz bir fotoğrafa benziyordu.

“Ama bu kabul edilemez,” dedi Rebecka Martinsson, hücre kapısından içeri bakarak. Gardiyan kapıyı kilitledi ve Sanna Strandgård'ı koridora çıkardı.

Hücre çok küçüktü ve bejin bilinmeyen bir tonuna boyanmış taş duvarların üzerinde siyah ve beyaz boya lekeleri vardı. İçeride hiç mobilya yoktu. Yalnızca direkt yere koyulmuş ve kâğıtla kaplanmış plastik bir döşek vardı. Parmaklıklı pencere bir yola ve yeşil oluklu tenekeden ön cepheleri olan apartman bloklarına bakıyordu. Pisliğin ve alkolün bayat ve ekşimsi kokusu vardı.

Gardiyan, Sanna ve Rebecka'ya sorgu odasına kadar eşlik etti. Pencerenin yanında üç sandalye ve bir masa duruyordu. Kadınlar oturunca gardiyan, Rebecka'nın getirdiği kıyafet ve ıvır zıvırları kontrol etti.

“Burada kalmama izin verdikleri için çok mutluyum,” dedi Sanna. “Umarım beni Luleå'da gerçek bir hapishaneye kapatmazlar. Çocuklarım için iyi olmaz. Onları görebileceğim. Mobilyalı nezarethaneleri de var ama hepsi doluydu. Bu yüzden geçici olarak sarhoşların hücresindeyim. Ama gerçekten çok kullanışlı. Biri

kustuğunda falan, direkt hortumla temizliyorlar. Bunu evde de yapabilmek isterdim. Hortumu tut, her şeyi gidere akıt ve cuma temizliği bir dakikada bitsin. Anna-Maria Mella, hani şu hamile olan ufak tefek kadın, bugün normal bir hücreye çıkabileceğimi söyledi. Güzel ve aydınlık bir yer, koridordaki pencereden maden ocağını ve Kebnekaise'yi görebiliyorsun, fark ettin mi?"

"Tabii ki," dedi Rebecka. "Burayı biraz elden geçir, sonra da getir üç çocuklu bir aile hemencecik taşınıp mutlu mesut yaşasın."

Gardiyan onaylayarak çantayı Rebecka'ya uzattı ve odadan ayrıldı. Rebecka çantayı Sanna'ya verdi. Sanna sanki Noel hediyesi almış gibi çantayı heyecanla karıştırdı.

"Ne güzel kıyafetler," diye gülümsedi Sanna. Mutluluktan yanakları kızarmıştı. "Şu kazağa bak! Burada ayna olmaması ne yazık."

Sanna etrafından parlak metal rengi ip geçen kırmızı, yuvarlak yaka kazağı eline aldı ve Rebecka'ya döndü.

"Bunu Sara seçti," dedi Rebecka.

Sanna yeniden çantaya daldı.

"İç çamaşırı, sabun, şampuan, her şey var," dedi. "Sana para vereceğim."

"Hayır, bunlar hediye," dedi Rebecka. "Çok tutmadı. Lindex'e gittik."

"Ve kütüphaneden kitap almışsın. Şeker de var."

"İncil de aldım," dedi Rebecka, küçük torbayı işaret ederek. "Yeni çeviri. 1917 versiyonunu tercih ettiğini biliyorum ama onu ezbere biliyorsundur. Bununla kıyaslamanın ilginç olacağını düşündüm."

Sanna kırmızı kitabı aldı. Rasgele bir sayfa açıp göz atmadan önce defalarca elinde çevirdi.

"Teşekkürler," dedi. "Yeni Ahit'in çevirisi çıktığında, dilin bütün güzelliğinin yok olduğunu düşünmüştüm ama bunu okumak ilginç olacak. Tamamen yeni bir İncil okumak her ne kadar garip hissettirse de. Kendininkine alışıyorsun tabii, altını çizdiğin ve not aldığın onca şey oluyor. Bir şeylerin farklı ifadelerini ve not alınmamış sayfaları okumak gerçekten iyi olabilir. Önyargı olmadan."

Eski İncil'im, diye düşündü Rebecka. Büyükannenin ahırındaki çatı katında, kutuların birinde olmalı. Onu atmış olamam tabii ki? Eski bir günlük gibi. İçine koyulan bütün kartlar ve gazete kupürleriyle. Bir de kırmızı kalemle altı çizilen utanç verici yerler her şeyi açığa vurur. "Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım da seni öyle özler, ey Tanrı." "Sıkıntılı günümde Rab'be yönelir, gece hiç durmadan ellerimi açarım, gönlüm avunmaz bir türlü."

"Kızlarla nasıl geçti bugün?" diye sordu Sanna.

"Sonunda," dedi Rebecka kısaca. "Onları okula ve yuvaya götürtübildim."

Sanna alt dudağını ısırıp ve İncil'i açtı.

"Ne oldu?" diye sordu Rebecka.

"Annemle babamı düşünüyordum. Gidip çocukları okuldan alabilirler."

"Sizin aranızda nasıl bir sorun var?"

"Yeni bir şey yok. Sadece onların malı olmaktan yoruludum. Sara henüz ufakken yaşanan durumları hatırlıyordur."

Hatırlıyorum, diye düşündü Rebecka.

Rebecka, Sanna ile paylaştığı dairenin merdivenlerinden koşarak çıkıyor. Geç kaldı. On dakika önce bir çocuk partisinde olmaları gerekiyordu. Oraya varmak da en az yirmi dakika alıyor. Belki de daha çok çünkü kar yağıyor. Belki de Sanna ve Sara onsz gitmişlerdir.

Lütfen, lütfen, diye düşünüyor Rebecka ve Sara'nın kışlık botlarının girişte olmadığını fark ediyor. Eğer gitmişlerse kendimi kötü hissetmek zorunda kalmayacağım.

Ama Sanna'nın botları orada. Rebecka kapıyı açıyor ve derin bir nefes alıyor ve yapabileceği bütün açıklamaları ve söyleyebileceği bahaneleri aklından geçiriyor.

Sanna, koridorda, yerde oturuyor. Karanlık. Rebecka onun üzerine düşmekten son anda kurtuluyor. Sanna dizlerini kendine çekmiş ve kollarıyla bacaklarını sarmış halde ileri geri sallanı-

yor. Kendini avutuyor gibi. Ya da bu ritimle sallandıkça kötü düşünceleri engelliyormuş gibi. Rebecka'nın ona ulaşması, onu konuşturması zaman alıyor. Ağlamaya başlıyor.

"Annem ve babam," diyerek hıçkırıyor Sanna. "Geldiler ve Sara'yı aldılar. Bu hafta sonu bir partiye gideceğimizi ve çok eğleneceğimizi söyledim ama dinlemediler. Onu alıp götürdüler."

Birden öfkelenip duvarı yumrukluyor.

"Benim ne istediğimin hiçbir önemi yok," diye bağıyor. "Söylediklerimi asla önemsemiyorlar. Onlar bana sahipler. Çocukuma sahipler. Aynen eskiden köpeklerime yaptıkları gibi. Laika vardı – babam onu benden aldı. Birbirleriyle yalnız kalmaktan öylesine korkuyorlar ki, onlar sadece..."

Susuyor. Öfkesi ve gözyaşı yerini uzun bir feryada bırakıyor. Elleri halsizlikten yere düşüyor.

"Onu aldılar," diye inliyor. "Sara, sen ve ben zencefilli kurabiyeden ev yapacaktık."

"Şişt," diyor Rebecka, Sanna'nın yüzüne düşen saçını geriye alarak. "Her şey düzelecek. Söz veriyorum."

Sanna'nın yanaklarındaki yaşları siliyor.

"Ben nasıl bir anneyim?" diye fısıldıyor Sanna. "Daha kendi çocuğumu bile koruyamıyorum."

"Sen iyi bir annesin," diyor Rebecka. "Beni dinle, hatalı olan senin ailen. Sen değilsin."

"Böyle yaşamak istemiyorum. Yedek anahtarıyla girip ne isterse alıyor. Ne yapabilirdim ki? Çılgılık atıp Sara'yı çekiştirmek istemedim. Çok korkardı. Küçük kızım benim."

Rebecka kafasında Olof Strandgård'ı canlandırıyor. Kalın ve ikna edici ses tonuyla. Ona karşı çıkılmasına alışkın değil. Kolalı gömleğinin yakasının üzerinde sürekli bir gülümseme. Mukavvadan yapılmış karısıyla birlikte.

Onu öldüreceğim, diye düşünüyor. Onu kendi ellerimle öldüreğim.

KRİSTAL KİLİSE

"Benimle gel," diyor Sanna'ya kararlı bir ses tonuyla.

Sanna hazırlanıp itaatkâr bir çocuk gibi onu takip ediyor. Arabayı Rebecka'nın gitmek istediği yere sürüyor.

Kapıyı Kristina Strandgârd açıyor.

"Sara'yı almaya geldik," diyor Rebecka. "Bir partiye gideceğiz ve şimdiden kırk dakika geciktik."

Kristina'nın gözlerinde bir korku belirliyor. Omzunun üzerinden içeriye bakıyor ama içeri girmelerine izin vermiyor. Rebecka misafirleri olduğunu işitebiliyor.

"Ama Sara'nın bu hafta sonu bize gelmesi konusunda anlaşmıştık," diyor Kristina, Sanna ile göz göze gelmeye çalışarak.

Sanna inatla yere bakıyor.

"Anladığım kadarıyla pek anlaşmamışsınız," diyor Rebecka net bir şekilde.

"Bir dakika," diyor Kristina endişeyle dudağını ısırarak.

Salona doğru gidiyor ve bir süre sonra Olof Strandgârd kapıda belirliyor. Gülümsemiyor. İlk önce Rebecka'ya bakıyor. Sonra kızına dönüyor.

"Bu saçmalık da ne?" diye homurdanıyor. "Bir anlaşma yaptığımızı sanmıştım, Sanna. Sara'nın oradan oraya sürüklenmesinin hiçbir faydası yok. Kendi geçici heveslerinin ve fantezilerinin acısını ondan çıkarman beni hayal kırıklığına uğrattıyor."

Sanna'nın omuzları düşüyor ama hâlâ bakmamakta inat ediyor. Saçına düşen karlar başının etrafında buzdan bir başlık oluşturuyor.

"Seninle konuşurken cevap verecek misin, yoksa bu kadirlik saygı göstermekten bile mahrum musun?" diyor Olof kontrollü bir sesle.

Misafirleri olduğu için olay çıkmasını istemiyor, diye düşünüyor Rebecka.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atsa da bir adım daha ileri gidiyor. Olof'un karşısında sesi titriyor.

"Buraya tartışmak için gelmedik," diyor. "Şimdi ya Sara'yı getirirsin ya da derhal kızınla polise gider seni çocuk kaçırmaktan şikâyet ederiz. İncil'e el basarım ki yaparım. Yapmadan önce de salona gider evi başına yıkarım. Sara, Sanna'nın kızı ve o, kızını istiyor. Senin tercihin. Gidip getir, yoksa polis yapacak."

Kristina Strandgård telaşla kocasının omzunun üzerinden onlara bakıyor.

Olof Strandgård küçümseyici bakışlarla Rebecka'yı süzüyor.

"Sanna," diyor emredercesine. Hâlâ Rebecka'ya bakıyor. "Sanna."

Sanna hâlâ yere bakıyor. Neredeyse gözle görülemeyecek şekilde başını sallıyor.

Sonra olan oluyor. Olof'un ruh hali aniden değişiyor. İlgili ve incinmiş bir ifadeye bürünüyor.

"İçeri gelin," diyor geriye çekilerek.

"Madem senin için bu kadar önemliydi, bunu bize söylemen yeterliydi," diyor Sara'nın botlarını ve kar kıyafetini giydiren Sanna'ya. "Ben senin aklını okuyamam ki. Bir hafta sonunu kendine ayırmanın iyi olacağını düşünmüştük."

Sanna sessizce Sara'nın beresini ve eldivenlerini giydiriyor. Olof misafirlerin duymasından çekinerek kısık sesle konuşuyor.

"Buraya gelip tehditler savurmana gerek yoktu," diye sürdürüyor konuşmasını.

"Bu hiç sana yakışmıyor, Sanna," diyor Kristina, duvara yaslanmış bekleyen Rebecka'ya bakarak.

KRİSTAL KİLİSE

“Yarın dairenin anahtarlarını değiştireceğiz,” diyor Rebecka arabaya yürürlerken.

Sanna, Sara’yı kucağına almış, hiçbir şey söylemiyor. Onu, sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor.

Tanrım, çok sinirlenmiştim, diye düşündü Rebecka. Kendi öfkem bile değildi. Öfkelenmesi gereken kişi Sanna’ydı. Ama yapamıyordu. Kilitleri değiştirdik ama iki hafta sonra ailesine yedek anahtarı yine verdi.

Sanna kolundan tutup onu hayata döndürdü.

“Ben buradayken kızları almak isteyeceklerdir,” dedi.

“Endişelenme,” dedi Rebecka dalgın bir halde. “Ben okulla konuşurum.”

“Burada ne kadar kalmam gerekiyor?”

Rebecka omzunu silkti.

“Seni üç günden fazla gözaltında tutamazlar. Sonra savcının tutuklanman için dilekçe vermesi gerekir. Bu da sen gözaltına alındıktan en fazla dört gün sonra yapılır. Yani en geç cumartesine kadar.”

“Yani tutuklanacak mıyım?”

“Bilmiyorum,” dedi Rebecka huzursuzca. “Durum pek iyi görünmüyor. Mutfağında Viktor’un İncil’ini ve malum bıçağı buldular.”

“Ama ben kilisedeyken herhangi biri içeri girip onları bırakmış olabilir,” dedi Sanna. “Biliyorsun, ben kapıyı hiç kilitlemem.”

Sustu. Kırmızı kazağa dokundu.

“Ya bunu yapan ben olsaydım?” dedi birden.

Rebecka nefesinin kesildiğini hissetti. Sanki küçük oda tamamen havasız kalmıştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Sanna elleriyle yüzünü kapatarak. “Uyuyordum, ne olduğunu bilmiyorum. Ya bensem? Gerçeği bulmak zorundasın.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Rebecka. “Eğer uyuyorsan...”

“Beni tanıyorsun! Ben unuturum. Sara’ya hamile kalışım gibi. Ronny ile yattığımı hatırlamıyordum. Ronny bana anlatmak zorunda kaldı. Ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Hâlâ hatırlamıyorum. Ama hamile kaldığıma göre, doğru olmalı.”

“Tamam,” dedi Rebecka sakince. “Ama senin olabileceğine inanmıyorum. Hafızanda bazı boşluklar olması birini öldürebileceğin anlamına gelmez. Yine de düşünmen gerekiyor.”

Sanna şüphe dolu gözlerle ona baktı.

“Eğer sen değilsen,” dedi kasten, “o zaman biri o İncil’i ve bıçağı oraya bırakmış olmalı. Biri suçu senin üzerine atmak istedi. Kapıyı asla kilitlemediğini bilen biri. Ne demeye çalıştığımı anlayabiliyor musun? Sokakta gezinen serserinin teki değil.”

“Ne olduğunu bulmak zorundasın,” dedi Sanna.

Rebecka başını salladı. “Bu, polisin işi.”

İkisi de sustular ve kapıdan başını uzatan gardiyana baktılar. Bu, onları ziyaretçi odasına götüren gardiyan değildi. Bu seferki uzun boylu ve geniş omuzluydu. Asker tıraşı olmuştu. Rebecka yine de onun kapıda beklerken kayıp bir erkek çocuğu gibi görüldüğünü düşündü. Rebecka’ya mahcup bir tavırla gülümsedi ve Sanna’ya küçük bir kese kâğıdı uzattı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Ama birazdan çıkacağım ve gitmeden... belki okuyacak bir şeyler istersiniz diye düşündüm. Biraz da şeker aldım.”

Sanna gülümsedi. Gözleri parlayarak gülmüştü. Sonra hemen utanmış gibi aşağıya baktı. Kirpikleri yanaklarına değiyordu.

“Çok teşekkürler,” dedi. “Gerçekten çok nazıksın.”

“Bir şey değil,” dedi gardiyan, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. “Burada sıkılıyor olabileceğinizi düşündüm.”

KRİSTAL KİLİSE

Sonra sustu ama genç kadınların ikisi de bir şey söylemeyince devam etti.

“Evet, en iyisi artık çıkayım.”

Gardiyan çıkınca Sanna getirdiği torbaya baktı.

“Senin aldığın şekerler çok daha güzel,” dedi.

Rebecka bıkkınlıkla of çekti.

“Benim şekerlerimin daha iyi olduğunu düşünmek zorunda değilsin,” dedi.

“Ama öyleler, gerçekten.”

Rebecka, Sanna'yı ziyaret ettikten sonra Anna-Maria Mella'yı bulmaya gitti. Anna-Maria karakolda bir toplantı odasında oturmuş sanki birileri az sonra elinden kapacakmış gibi muzunu yiyordu. Önündeki masanın üzerinde üç elma çöpü duruyordu. Odanın köşesindeki televizyonda Kristal Kilise'deki akşam töreninin videosu oynuyordu. Rebecka içeri girdiğinde Anna-Maria onu neşeyle karşıladı. Sanki eski bir arkadaşını görmüş gibiydi.

“Kahve ister misin?” diye sordu. “Az önce de aldım ama neden bilmiyorum. Sanırım daha fazla almamalıyım.”

Cümlesini karnına işaret ederek tamamladı.

Rebecka kapının yanından ayrılmadı. Geçmiş, içinde yeniden canlanmıştı. Titrek ekrandaki suratlar bir film şeridi gibi aktı zihninden. Kapıya tutundu. Anna-Maria'nın sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

“İyi misin? Otur.”

Ekranda, Thomas Söderberg cemaatine sesleniyordu. Rebecka bir sandalyeye oturdu. Anna-Maria'nın düşünceli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

“Bu öldürülmeden önceki gecenin töreni,” dedi Anna-Maria. “Biraz izlemek ister misin?”

Rebecka başıyla onayladı. Anna-Maria'ya bir açıklama yapması gerektiğini hissediyordu. Yemek yemeyi atlaması ya da benzeri bir şeyler. Ama sessiz kaldı.

Thomas Söderberg'in arkasında kilise korosu duruyordu. Bazıları söylediklerini yüksek sesle onaylıyorlardı. Verdiği mesajlara hem korodan hem de izleyicilerden gelen "Çok şükür" ya da "Âmin" sesleri eşlik ediyordu.

Değişmiş, diye düşündü Rebecka. Eskiden Arbetarboden'den aldığı madarin yaka çizgili gömleği ve kot pantolonunu giyer, deri bir kemer takardı. Şimdi ise Oscar Jacobsson marka takımı ve şık gözlükleri ile bir borsacıya benziyordu. Cemaat ise aynı başarı görüntüsünün ucuz H & M versiyonuydu.

"Yetenekli bir konuşmacı," dedi Anna-Maria.

Thomas Söderberg bir şaka yapıyor bir ciddileşiyordu. Konuşmanın konusu, kalbini dinî lütuflara açmaktı. Kısa vaazın sonuna doğru herkesi ileriye çıkıp kendilerini Kutsal Ruh'a teslim etmeye davet etti.

"Buraya gelin ve sizin için dua edelim," dedi ve sanki bir işaret almışlar gibi, Viktor Strandgård, kilisenin diğer iki papazı ve kıdemlilerden birkaçı hemen yanında belirdi.

"*Shabala shala âmin*," diye seslendi Papaz Gunnar Isaksson. Elleri havada bir ileri bir geri gidiyordu. "Hastalıktan ve acıdan muzdarip olanlar, ileri çıkın. Tanrı hasta kalmanızı istemiyor. Aramızda migren hastası olan biri var. Yaradan seni görüyor. İleri çık. O, kızkardeşlerimizden birinin ülseri olduğunu söylüyor. Rab sizin acılarınıza son vermek istiyor. Artık ilaca ihtiyacınız kalmayacak. Tanrı bedeninizdeki çürütücü asidi sıfırladı. Gelin ve iyileşme mucizesini kabul edin. Çok şükür."

Kalabalık bir grup öne doğru yürüdü. Birkaç dakika içinde mihrabın çevresinde istigrak içinde pek çok insan vardı. Bazıları yere yatmıştı. Diğerleri ise ellerini havaya kaldırmış sağa sola sallanıyorlardı. Dua ediyor, gülüyor, ağlıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Anna-Maria Mella.

"Kendilerini ruhun gücüne teslim ediyorlar," diye yanıtladı Rebecka kısaca. "Ruhla şarkı söylüyor, konuşuyor, dans ediyorlar."

Birazdan içlerinden bazıları kehanette bulunacaklar. Ve koro ilahi söyleyerek tüm bunlara eşlik etmeye başlayacak.”

Arka planda koronun sesi duyuldu ve gittikçe daha çok kişi öne çıktı. Birçok kişi sanki sarhoş gibi dans ederek ilerliyordu.

Kamera sık sık Viktor Strandgård’a odaklanıyordu. Bir eliyle İncil’ini tutuyor ve iri yarı bir adam için tutkuyla dua ediyordu. Bir kadın da ellerini Viktor’un saçlarına doğru kaldırmış dua etmekteydi. Sanki kendisini Tanrı’nın kuvveti ile dolduruyordu. Viktor mikrofonu aldı ve konuşmaya başladı. Her zamanki gibiydi.

“Neden bahsedelim?” diye sordu cemaate.

Hep böyle vaaz verirdi. Dua ederek kendini hazırlardı. Sonra ne konuşacaklarına cemaatin karar vermesine izin verirdi. Vaazın çoğu onu dinleyenlerle sohbet ederek geçerdi. Onu meşhur eden şeylerden biri de buydu.

“Bize cennetten bahset,” diye bağırdı cemaatten biri.

“Size cennet hakkında ne anlatabilirim?” dedi yorgun bir gülümseme ile. “Onun yerine kitabımı alın ve okuyun. Hadi ama! Başka bir şey bulun.”

“Bize başarıdan bahset!” dedi bir başkası.

“Başarı,” dedi Viktor. “Tanrı’nın egemenliğinde başarıya giden kestirme yol yoktur. Hananya ve Safira’yı düşünün. Ve benim için dua edin. Gözlerimin gördükleri ve görecekleri için dua edin. Tanrı’nın gücünün ellerime akmaya devam etmesi için dua edin.”

“Ne dedi şimdi böyle?” diye sordu Anna-Maria. “Han...”

Devam etmeden önce sabırsızlıkla başını salladı.

“... ve Safira, onlar kimdi?”

“Hananya ve Safira. *Elçilerin İşleri*’nde geçiyorlar,” diye yanıtladı Rebecka, gözlerini ekrandan ayırmadan. “İlk kiliseden para çalmışlardı ve Tanrı onları öldürerek cezalandırdı.”

“Vay be, Tanrı sadece Eski Ahit’te insanları öldürüyor sanıyordum.”

Rebecka başını salladı.

Viktor bir süre konuştuktan sonra cemaatin duası devam etti. Kapüşonlu bir üst ve bol, yıpranmış bir kot pantolon giyen yirmi beş yaşlarındaki bir adam Viktor Strandgård'a doğru yürüdü.

Bu, Patrik Mattsson, diye düşündü Rebecka. Demek ki hâlâ orada.

Adam Viktor'un ellerini tuttu ve kamera kilise korosuna dönmeyen hemen önce Rebecka, Viktor'un gerilediğini ve ellerini çektiğini gördü.

Ne oldu orada, diye düşündü. Bu ikisinin arasında ne dönüyor?

Anna-Maria Mella'ya baktı ama o eğilmiş, yerdeki video kutusunu karıştırıyordu.

"Bu dün akşamın kaydı," dedi Anna-Maria masanın arkasından çıkarken. "Biraz izlemek ister misin?"

Cinayetin ardından alınan kayıta, Thomas Söderberg yine vaaz veriyordu. Ayağının altındaki ahşap zeminde kan yüzünden kahverengi bir leke oluşmuştu. Ve etrafında çok sayıda gül vardı.

Konuşma ciddi ilerliyordu, coşkuluydu. Thomas Söderberg, cemaat üyelerinin dinî çatışmalar için hazırlıklı olmalarını tembihliyordu.

"Mucize Konferansı'na şimdi her zamankinden çok ihtiyacımız var," dedi. "Şeytana göz açtırmamalıyız."

Kalabalık "Çok şükür!" diye haykırdı.

"Bu gerçek olamaz," dedi Rebecka şaşkınlıkla.

"Kime güveneceğinizi iyi seçin," diye bağırdı Thomas Söderberg. "Unutmayın: 'Benimle beraber olmayan, bana karşıdır.'"

"Az önce insanlara polisle konuşmamalarını söyledi," dedi Rebecka düşünceli bir şekilde. "Kilisenin susmasını istiyor."

Anna-Maria, tüm gün cemaat üyelerinin kapısını çalıp onlarla konuşmaya çalışan meslektaşlarını düşününce şaşkınlıkla Rebecka'ya baktı. Sorgu boyunca her bir memur insanları konuşmaya ikna edemediğinden yakınıyordu.

Şefaath duaları esnasında yardımlar toplandı.

“Eğer yalnızca on kron vermeyi düşündüyseniz, onu yüz kronun içine sarın!” diye bağırdı Papaz Gunnar Isaksson.

Curt Bäckström’ün de sesi duyuldu.

“Neden bahsedelim?” diye sordu cemaate, aynen Viktor Strandgård’ın yaptığı gibi.

Çıldırılmış mı bu, diye düşündü Rebecka.

İnsanlar huzursuzca kıpırdandı. Kimse konuşmadı. Sonunda Thomas Söderberg durumu kurtardı.

“Şefaatin gücünden bahsedin,” dedi.

Anna-Maria, Curt cemaati bilgilendirirken ekrana doğru başını salladı.

“Biz papazlarla konuşurken o da kilisede dua ediyordu,” dedi. Eskiden kiliseye üye olduğunu biliyorum. Papazları ve cemaati tanıyor muydun?”

“Evet,” dedi Rebecka, bu konuda konuşmak istemediğini belli eder gibi isteksizce.

Bazılarıyla yalnızca yattım, diye düşündü ve birden kamera açısı değişti. Thomas Söderberg kamera objektifine, direkt Rebecka’nın gözlerine bakıyordu.

Rebecka, Thomas Söderberg’in ofisindeki misafir koltuğunda oturmuş, ağlıyor. Sezon ortası satışları başladığı için şehir insanlarla dolu. Mağaza vitrinleri kırmızı renkte, el yazısıyla yazılmış indirim ilanlarıyla dolu. Atmosfer, insanın içinde bir boşluk hissi yaratıyor.

“Sanki o beni sevmiyormuş gibi hissediyorum,” diye hıçkırıyor. Tanrı’dan bahsediyor.

“Onun üvey çocuğuymuşum gibi hissediyorum,” diyor. “Başkasının çocuğuyla karıştırılmışım gibi.”

Thomas Söderberg dikkatlice gülümsüyor ve ona bir mendil uzatıyor. Rebecca sümkürüyor ve burnunu siliyor. Daha yeni on sekiz yaşına girmesine rağmen bir bebek gibi ağlıyor.

“Neden onun sesini duyamıyorum?” İçini çekiyor. “Sen her gün onu duyabiliyor ve onunla konuşabiliyorsun. Sanna da onu duyabiliyor. Viktor onunla tanıştı bile...”

“Ama Viktor özel biri,” diye araya giriyor Thomas Söderberg.

“Kesinlikle,” diye bağılıyor Rebecca. “Ben de kendimi biraz olsun özel hissetmek istiyorum.”

Thomas Söderberg, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir süre hiçbir şey söylemeden oturuyor.

“Her şey eğitimle alakalı, Rebecca,” diyor. “Bana inanman gerekiyor. Başlarda onun sesini duyabildiğimi düşündüğümde, duyduğum yalnızca kendi hayal gücümün sesiydi.”

Ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini yukarı kaldırarak çocuksu bir ses tonuyla konuşuyor:

“Beni seviyor musun, Tanrım?”

Sonra daha kalın bir ses tonuyla cevap veriyor:

“Evet, Thomas, sevdiğimi biliyorsun. Hem de çok seviyorum.”

Rebecca gülüyor ve gözyaşlarını siliyor. Neredeyse kahkahayı fazla kaçırıyor. O kadar çok ağladı ki bu boşluğu ancak böyle-sine bir coşku ile kapatabiliyor. Thomas da ona katılıp gülmeye başlıyor. Sonra birden ciddileşiyor ve uzun süre Rebecca'nın gözlerinin içine bakıyor.

“Sen de özelsin, Rebecca. İnan bana, özelsin.”

Rebecca'nın yeniden gözleri doluyor. Yaşlar yavaşça yanaklarından süzülüyor. Thomas Söderberg uzanıp gözyaşlarını siliyor. Avucunun içiyle dudaklarını okşuyor. Rebecca hareketsiz duruyor. Onu korkutmak istemediğini düşünüyor sonradan.

Thomas Söderberg diğer elini de uzatıp parmaklarıyla Rebecka'nın saçlarını tutarken, başparmağıyla kalan yaşları siliyor. Birden nefesi çok yakından gelmeye başlıyor. Rebecka, Thomas Söderberg'in nefesinin yüzünde sıcak su gibi aktığını hissediyor. Nefesinde biraz kahve, zencefilli çörek ve sadece ona özel olan bir koku alıyor.

Sonra her şey çok hızlı geliyor. Thomas Söderberg dilini Rebecka'nın ağzına sokuyor. Parmaklarını saçına geçiriyor. Rebecka da onu başının arkasından tutuyor ve diğer eliyle de en azından Thomas Söderberg'in gömleğinin bir düğmesini açmak için çabalıyor. Thomas Söderberg ellerini Rebecka'nın göğsünde gezdirip eteğinin altına ulaşmaya çalışıyor. Hızlı hareket ediyorlar. Akılları başlarına gelmeden önce bedenlerini keşfetmeye çalışıyorlar. Henüz pişman olmamışken.

Rebecka kollarını onun boynuna doluyor ve Thomas Söderberg onu koltuktan kaldırıp masasına oturtuyor ve tek bir hamleyle eteğini yukarı çekiyor. Rebecka onun içine girmesini istiyor. Bedenini ona doğru bastırıyor. Thomas Söderberg külotlu çorabı çıkarırken Rebecka'nın kalçasını tırmalıyor ama Rebecka bunu uzun süre fark etmiyor. Külotunu çıkaramıyor. Bunun için vakitleri yok. Külotun ağ kısmını yana ittiriyor ve pantolonunu çıkarıyor. Rebecka, Thomas Söderberg'in omzunun üzerinden kapıdaki anahtarı görebiliyor. Kapıyı kilitlemeleri gerektiğini düşünürken, Thomas Söderberg çoktan içine giriyor. Ağzı açık bir halde Thomas Söderberg'in kulağının yanında her bir hamlede nefesini tutuyor. Aynen maymun yavrusunun annesine tutunduğu gibi ona tutunuyor. Thomas Söderberg sessizce, kontrollü bir şekilde, son bir kasılmayla boşalıyor. Geriye düşmemek için tek eliyle masadan destek alan Rebecka'ya doğru eğiliyor.

Sonra geri çekiliyor. Kapıya çarpana kadar geri geri yürüyor. Sonra Rebecka'ya arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor. Rebecka masadan inip çorabını giyiyor ve eteğini düzeltiyor. Thomas Söderberg bir duvar gibi.

“Özür dilerim,” diyor Rebecca kısık sesle. “Böyle bir niyetim yoktu.”

“Lütfen git,” diyor Thomas Söderberg kaba bir tavırla. “Sadece git.”

Rebecca, hiç düşünmeden kendini yollara atarak Sanna ile paylaştıkları daireye kadar koşuyor. Ortalık buz tutmuş, ocak ayının ortasındalar. Soğuk canını acıtıyor ve boğazını yakıyor. Bacaklarının arası yapışkan bir sıvıyla kaplı.

Kapı açıldı ve Savcı Carl von Post’un öfkeli yüzü belirdi.

“Burada neler dönüyor?” diye sordu. Cevap alamayınca Anna-Maria’ya dönüp devam etti:

“Ne işler karıştırıyorsunuz? Onunla ilk tahkikat materyallerinin üzerinden geçiyor olamazsın, değil mi?”

Başını Rebecca’ya çevirdi.

“Bunların hiçbirisi gizli bilgi değil,” dedi Anna-Maria yüksek sesle. “Bu kayıtları kilisenin kitaplığından da temin edebilirsiniz. Sadece sohbet ediyorduk. Sizin için bir mahzuru var mı?”

“Yok, tabii!” dedi von Post. “Ama seninle derhal konuşmak istiyorum! Ofisimde. Beş dakika sonra.”

Kapıyı çarparak kapattı.

İki kadın birbirlerine baktılar.

“Seni fiziksel saldırıyla suçlayan muhabir şikâyetini geri almış,” dedi Anna-Maria Mella.

Sanki konuyu değiştirdiğini ya da söylediklerinin hiçbir şekilde Carl von Post’u ilgilendirmediklerini göstermek istercesine sıradan bir ses tonuyla konuşmuştu. Ama mesaj çok açıktı.

Tabii ki çok öfkelenmiş, diye düşündü Rebecca.

“Ayağının kaydığını ve senin kasti bir şey yapmadığını söyledi,” diye devam etti Anna-Maria yavaşça yerinden kalkarken. “Gitmem gerekiyor. Sen bir şey mi isteyecektin?”

Rebecka'nın kafasında düşünceler uçuşuyordu. Bunlar, büyük ihtimalle muhabirle konuşmuş olan Måns'tan Viktor'un İncil'ine kadar farklı konulardı.

“İncil,” dedi. “Viktor'un İncil'i. Onu buraya getirdiniz mi?”

“Hayır, henüz Linköping'de işleri bitmedi. Bu süre boyunca onu vermeyeceklerdir. Neden sordun?”

“Mümkünse bakmak isterim. Bir fotokopisini göndermeleri mümkün mü? Tamamı olmasa da içinde not olan bütün sayfaları ve tabii ayrıca not tuttuğu kâğıtların, fotoğrafların, kartların falan da fotokopisini.”

“Tabii ki,” dedi Anna-Maria düşünceli bir şekilde. “Sorun olacağını sanmıyorum. Sonrasında belki kilise ile ilgili sorularımı cevaplamak istersin.”

“Sanna ile alakalı olmadığı sürece,” dedi Rebecka saatine bakarak.

Sara ve Lova'yı okuldan alma vakti gelmişti. Anna-Maria Mella ile vedalaştı ama arabaya gitmeden önce resepsiyondaki koltuğa oturup bilgisayarını açtı ve telefonuna bağladı. Maria Taube'un mail adresini girip şöyle yazdı:

Selam Maria,

Vergi dairesinde sana zaafı olan bir müfettiş yok muydu? Benim için ondan birkaç kurum ve kâr amacı gütmeyen bir organizasyonu araştırmasını isteyebilir misin?

Mesajı gönderdi ve daha sayfayı kapatamadan cevap geldi.

Selam bebek. Gizli bilgi olmadığı sürece ondan her şeyi araştırmasını isteyebilirim. M.

İsteğimi anlamadı, diye düşündü Rebecka hayal kırıklığı ile. Gizli olmayan bir şeye ben de ulaşabilirim.

Tam bilgisayarı kapatırken telefonu çaldı, arayan Maria Taube'du. “İnsanların düşündüğü kadar akıllı değilsin,” dedi.

“Ne?” diye sordu Rebecka şaşkınlıkla.

“İş yerinde elektronik postaların izlendiğini düşünemiyor musun? Herhangi bir çalışan sunucuya girip gelen ve gönderilen tüm mesajları okuyabilir. Benden vergi dairesinden gizli bilgiler sızdırmamı istediğini patronların görmeleri hoşuna gider miydi? Peki onların bunu bilmelerini ben ister miyim?”

“Hayır,” dedi Rebecka kısık sesle.

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

Rebecka düşüncelerini topladı ve soluksuz konuşmaya başladı:

“Ondan YİS ve MİS’e girmesini iste ve şeyleri kontrol etsin...”

“Bekle bir dakika, not almam lazım,” dedi Maria. “YİS ve MİS, bunlar ne?”

“Yerel ve Merkezî İşlem Sistemi. Ondan Kudretimizin Kaynağı Kilisesi’ni ve üç papazını araştırmasını iste: Thomas Söderberg, Vesa Larsson ve Gunnar Isaksson. Viktor Strandgård’a da baksın. Kilisenin bilançosunu ve gelirlerini görmek istiyorum. Papazların ve Viktor’un maddi durumu hakkında da bilgi istiyorum. Maaşları, ne kadar ve kimden alıyorlar. Ne mülkleri var? Hangi hisse senetlerine ve tahvillere sahipler? Ve varsa diğer varlıklar...”

“Tamam,” dedi Maria, not alarak.

“Bir şey daha var. Patent ve Marka Kurumu’na girip kilisenin çevresindeki kuruluşlara bakar mısın? Cep telefonundan bağlanınca internet çok yavaş oluyor. Kilisenin menkul kıymetler piyasasında yer almayan herhangi bir şirkette hissesi ya da herhangi bir ticari şirketle finansal bir bağlantısı var mı? Papazlara ve Viktor’a da bak.”

“Neden diye sorabilir miyim?”

“Bilmiyorum,” dedi Rebecka. “Sadece bir fikir. Buradayken ben de bir şeyler yapabilirim.”

“Sizin oralarda ne derler?” dedi Maria. “‘Arayan belasını da bulur...’ böyle bir şey miydi?”

“Sanırım,” dedi Rebecka.

Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Rebecka, Virku'nun arabadan inmesine müsaade etti. Köpek kar yığınınına atladı ve yere çömeldi. Sokak lambaları yanıyor ve Audi'nin sileceklerinin altına tutturulmuş beyaz ve kare bir cismi aydınlatıyordu. Rebecka önce bunun bir park fişi olduğunu düşündü ama sonra zarfın üzerine büyük harflerle adının yazılmış olduğunu fark etti. Virku'yu ön koltuğa çıkardı, arabaya girdi ve zarfı açtı. Zarfın içinde el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı. Yazı esnek yazılmıştı ve kabaydı. Sanki yazan kişi eldiven takmış ya da yanlış elini kullanmış gibiydi.

“Kötü kişiye ‘Kesinlikle ÖLECEKSİN,’ dediğim zaman onu uyarmaz, hayatını kurtarmak amacıyla onu kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan o kişi günah içinde ÖLECEK ama onun KANINDAN seni sorumlu tutacağım. Ancak kötü kişiyi uyardığın halde kötülüğünden ve kötü yolundan dönmezse o günah içinde ölecek. Ama sen canını kurtarmış olacaksın.”

SENİ UYARIYORUM!

Rebecka korkudan midesinin sıkıştığını hissetti. Kollarındaki ve boynunun arkasındaki tüyler diken diken olmuştu ama birinin onu izleyip izlemediğine bakma isteğini bastırmaya çalıştı. Kâğıdı buruşturdu ve ön yolcu koltuğunun önüne doğru fırlattı.

“Kendinizi göstersenize lanet olası korkaklar,” diye bağırdı otoparktan çıkarken.

Okula gidene kadar takip edildiğini hissetti.

İlkokul, anaokulu ve çocuk yurdunun müdürü, masanın karşısında oturan Rebecka'yı saklama gereği bile duymadığı bir hoşnutsuzlukla süzdü. Yaklaşık elli yaşlarında, tıknaz bir kadındı. Kalın saçları siyah lale rengindeydi ve kare suratının etrafını bir kask gibi sarıyordu. Kedi gözü şeklindeki gözlükleri boynunda bir iple asılıydı ve deri, tüy ve porselen karışımı kolyesine dolanmıştı.

“Bu durumda okuldan ne yapmasını beklediğinizi anlayamadım,” dedi, göz alıcı bir deseni olan hırkasına düşmüş saç telini alarak.

“Bunun açıklamasını zaten yaptım,” dedi Rebecka, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. “Personelin Sara ve Lova'yı benden başka kimsenin almasına izin vermemesi gerekiyor.”

Müdür anlayışla gülümsedi.

“Aile meselelerine karışmamayı tercih ediyoruz ve kızların annesi, Sanna Strandgård'a bunun açıklamasını çok önceden yaptım.”

Rebecka ayağa kalktı ve masaya doğru eğildi.

“Neyi tercih edip etmediğiniz umrumda değil,” dedi sesini yükselterek. “Bir müdür olarak okul saatleri boyunca çocukların güvenliğini sağlamak sizin sorumluluğunuzda ve bu, çocuklar ailelerine ya da ailelerinin sorumluluk verdikleri kişiye teslim edilene kadar geçerli. Eğer söylediğimi yapmaz ve personelinizi çocukları sadece bana teslim edecekleri konusunda bilgilendirmezseniz, adınız medyada çocuklara karşı uygunsuz davranışta bulunmakla anılacak. Bana güvenin, bu çok hoşlarına gidecektir. Şu anda cep telefonum

Sanna Strandgård hakkında konuşmak isteyen muhabirlerin meşajlarıyla dolup taşıyor.”

Müdürün ağzı ve çenesindeki derinin gerildiği belli oluyordu.

“Stockholm’de yaşayıp gösterişli bir hukuk firmasında çalışınca böyle mi oluyor?”

“Hayır,” dedi Rebecka soğukkanlı bir şekilde. “Sizin gibi insanlarla muhatap olmak zorunda kalınca böyle oluyor.”

Müdür sonunda omzunu silkene kadar konuşmadan birbirlerine baktılar.

“Bu çocukların hızına yetişmek mümkün değil,” dedi. “İlk önce hem büyükanneleri ve büyükbabaları hem de erkek kardeş tarafından alınabiliyorlardı. Sonra geçen hafta birden Sanna içeri daldı ve onun dışında kimsenin onları alamayacağını söyledi. Şimdi de sizin dışınızda kimse onları alamıyor.”

“Sanna geçen hafta onları kimsenin almasını istemediğini mi söyledi?” diye sordu Rebecka. “Neden olduğunu söyledi mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla ailesi tanıyabileceğiniz en düşünceli insanlar. Onu her zaman desteklediler.”

“Bildiğiniz kadarıyla,” dedi Rebecka ters ters. “Şimdi gidip kızları alacağım.”

O akşam saat altıda, Rebecka, Kurravaara’da büyükannesinin mutfığında oturuyordu. Sivving kollarını sıvamış, sobadaki siyah, ağır dökme demir tavada Ren geyiği bifteği kızartıyordu. Patatesler pişince içine süt, yağ ve iki yumurta sarısı ekleyerek alüminyum tavada püre haline gelene kadar çırpı. Son olarak da hepsinin üzerine tuz ve karabiber serpiştirdi. Virku ve Bella, ocaktan gelen muhteşem kokulardan hipnotize olmuş şekilde, eğitilmiş köpekleri gibi ayağının ucuna oturmuşlardı. Lova ve Sara yerdeki minderlerin üzerine uzanmış, yapboz yapıyorlardı.

“Belki izlemek istersiniz diye birkaç video aldım,” dedi Sivving kızlara. “*Aslan Kral* ve birkaç çizgi film var. Çantanın içindeler.”

Rebecka dalgın bir şekilde eski bir dergiyi karıştırıyordu. Mutfak, ocağın önünde yayılan Sivving ile birlikte kalabalık ama sıcaktı. Bir gün içinde ikinci kez yedek anahtarları almaya gidince, hemen aç olup olmadıklarını sormuş ve onlara yemek yapmayı teklif etmişti. Ateş neşeyle çatırdıyor, rüzgâr bacanın içinde uğulduyordu.

Strandgård ailesinde ilginç şeyler yaşanmış olmalı, diye düşündü Rebecka. Ve yarın Sanna’dan tam olarak ne olduğunu öğrenmem lazım.

Sara’ya baktı. Sivving onun sessizliğinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sara yüzünü başka yöne çevirdi.

Üzerine düşmeyeceğim, diye düşündü Rebecka. Onu kendi haline bırakacağım.

“Zaman geçirebilecekleri bir şey olsa iyi olur diye düşündüm,” dedi Sivving kızlara bakarak. “Bugünlerde gençler videolar ve bilgisayar oyunları yüzünden dışarıda nasıl oynayacaklarını bilmiyorlar. Gölün karşı tarafındaki Malfred’i tanıyor musun? Torunlarının yazın onu ziyarete geldiklerini söyledi. Sonunda dışarı çıkıp oynamaları için onları zorlamak zorunda kalmış. ‘Yazın yalnızca sağanak yağmur yağarsa içeri girebilirsiniz,’ demiş onlara. Ve dışarı çıkmışlar. Ama nasıl oynayacakları konusunda en ufak bir fikirleri yokmuş – hiçbir şey yapmadan bahçede kalakalmışlar. Bir süre sonra Manfred ellerini önlerinde birbirine kenetleyip çember halinde dizildiklerini fark etmiş. Onlara ne yaptıklarını sorduğunda, yağmur yağdırması için Tanrı’ya dua ettiklerini söylemişler.”

Tavayı ocaktan aldı.

“Tamam, hadi bakalım yemeğe!”

Eti, püreyi ve bir kutu reçelli dondurmayı masaya bıraktı.

“Hergeleler,” diyerek güldü. “Manfred ne söyleyeceğini bilememiş.”

Måns Wenngren, dairesinin girişinde bir taburenin üzerinde telesekretere gelen bir mesajı dinliyordu. Mesaj Rebecka'dandı. Kabanı hâlâ üzerindiydi ve henüz ışıkları bile yakmamıştı. Mesajı tam üç kez başa aldı. Sesini dinledi. Farklı geliyordu. Sanki kontrolünü kaybetmiş gibiydi. İş yerinde sesi her zaman çok uysal ve temkinli olurdu. Ne hissettiğini anlamak ve kafasından geçenleri kestirmek mümkün olmazdı.

“Muhabir işini hallettiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Sözü geçen birini bulmak senin için çok zor olmamıştır ya da başka bir yol mu denedin? Telefonumu kapalı tutuyorum çünkü gazeteciler sürekli arıyorlar. Ama sesli mesajımı ve elektronik postalarımı sürekli kontrol ediyorum. Tekrar teşekkürler. İyi geceler.”

Acaba görünüşü de değişmiş midir diye merak etti. Sabah saat beşte onunla resepsiyonda karşılaştığı günkü gibi. Bütün gece süren bir toplantıdan çıkmıştı ve Rebecka da daha yeni geliyordu. Yanakları soğuktan al al olmuştu ve gözleri neredeyse neşeyle parlıyordu. Ne kadar şaşkın görüldüğünü hatırladı. Utanmış bile denilebilirdi. Onu durdurup sohbet etmek istedi ama Rebecka kısa bir sohbetin ardından yanından ayrılarak ofisine gitti.

“İyi geceler,” dedi çıt çıkmayan dairenin içinde yüksek sesle.

Akşam oldu, sabah oldu ve üçüncü gün oluştu

Sabah saat üçü çeyrek gece kar yağmaya başladı. Önce birkaç kar tanesi düştü, sonra gittikçe şiddetlendi. Yoğun bulutların üzerinde Kuzey Işıkları kendini gökyüzüne doğru umursamazca savuruyor, bir yılan gibi kıvrılıyordu. Kendini takımyıldızlarına açıyordu.

Kristina Strandgård eşinin metalik gri Volvo'sunun içinde, evin altındaki garajda oturuyordu. Garaj karanlıktı. Yalnızca arabanın içindeki harita okuma lambası yanıyordu. Kristina'nın üzerinde parlak kapitone bir sabahlık ve terlik vardı. Sol eli dizinin üzerindeydi ve sağ eliyle arabanın anahtarlarını tutuyordu. Çok sayıda pala kilimini sarmış ve garaj kapısının altına dizmişti. Eve açılan kapı kapalı ve kilitliydi. Kapı ve çerçevesi arasındaki boşluklar bantla kapatılmıştı.

Ağlamalıyım, diye düşündü. Rahel gibi olmalıyım: "Rama'da bir ses duyuldu, ağlayış ve acı feryat sesleri: Çocukları için ağlayan Rahel avutulmak istemiyor çünkü onlar yok artık." Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki içim yalnızca hışır hışır kâğıtlarla dolu. Bu ailede hasta olan benim. Bunun bir problem olduğunun farkında değildim ama bu ailede hasta olan benim.

Anahtarı kontağa soktu. Yine de ağlamıyordu.

Sanna Strandgård alnını cam pencerenin önündeki soğuk parmaklıklara dayamış, hücresinde bekliyordu. Konduktörsgatan üzerindeki yeşil metal ön cephelerin önündeki kaldırıma bakıyordu. Sokak lambasının ışığının altında, Viktor karda dikiliyordu. Kendini biraz olsun kapamak için bedenine sardığı devasa güvercin grisi kanatlarının dışında çırılçıplaktı. Kar taneleri yıldız tozu gibi üzerine düşüyor, sokak lambasının altında parıldıyorlardı. Çıplak bedenine değdiklerinde erimiyorlardı. Viktor başını kaldırdı ve Sanna'ya baktı.

Sanna pencereye parmağıyla bir şeyler çizerek, "Seni affedemem," diye fısıldadı. "Ama affetmek kalpte olan bir mucizedir. Bu yüzden eğer sen beni affedersen, belki o zaman..."

Gözlerini kapattı ve Rebecka'yı gördü. Rebecka'nın elleri ve kolları dirseklerine kadar kanla kaplıydı. Kollarını uzattı ve koruma içgüdüleriyle bir elini Sara'nın, diğerini de Lova'nın başına koydu.

Çok üzgünüm, Rebecka, diye düşündü Sanna. Ama bunu senin yapman gerekiyor.

Belediye binasının saati beşi gösterdiğinde, Kristina Strandgård anahtarı kontaktan çıkardı ve arabadan çıktı. Kilimleri garaj kapısından çekti. Eve açılan kapının çevresindeki bantları çıkardı, buruşturdu ve sabahlığının cebine koydu. Sonra mutfığa döndü ve ekmek yapmaya başladı. Unun içine biraz keten tohumu ekledi, Olof'un midesi bazen biraz tembel olabiliyordu.

19 Şubat, Çarşamba

Sabahın erken saatinde Anna-Maria Mella'nın evindeki telefonun sesi duyuldu.

"Açma," dedi Robert boğuk bir sesle.

Ama yılların deneyimiyle Anna-Maria'nın eli çoktan telefona ulaşmış, ahizeyi yerinden kaldırmıştı.

Arayan Sven-Erik Stålnacke'ydi.

"Benim," dedi kısaca. "Sesin nefes nefese geliyor."

"Üst kata çıktım."

"Dışarıyı gördün mü? Gecedен beri deli gibi kar yağıyor."

"Yaa."

"Linköping'den cevap geldi," dedi Sven-Erik. "Bıçağın üzerinde parmak izi bulunmamış. Yıkanmış ve kurutulmuş. Ama cinayet silahı o bıçak. Bıçağın sapına yakın bir yerinde Viktor Strandgård'ın kanı bulunmuş. Viktor Strandgård'ın kan izleri ayrıca Sanna Strandgård'ın mutfak lavabosunda da bulunmuş."

Anna-Maria dalgın bir halde ıslık çalarak şaşkınlığını gösterdi.

"Ve von Post çıldırmak üzere. Somut bir kanıta ulaşacağımızdan emindi. Beni beş buçuk gibi arayıp bu mevzuyla ilgili söylendi ve delikanlının başının arkasına vurmak için kullanılan kör aleti de acilen bulmamız için epey bir baskı yaptı."

"Haklı," diye cevap verdi Anna-Maria.

"Sence bunu Sanna mı yaptı?" diye sordu Sven-Erik.

“Eğer o yaptıysa, gerçekten çok tuhaf bir durum. Ama sonuçta ben psikiyatrist değilim.”

“Von Puşt ona karşı bir hamle daha yapmayı planlıyor.”

Anna-Maria burnundan soludu.

“Ne demek bir hamle daha?”

“Nereden bileyim?” dedi Sven-Erik. “Sanırım onu yeniden sorguya alacak. Bir de tutuklandığı zaman onu Luleå’ya göndermekten bahsediyor.”

“Lanet olsun,” diye söylendi Anna-Maria. “Onu korkutmanın bir işe yaramayacağını anlamıyor mu? Buraya onunla konuşabilecek profesyonel birini çağırmalıyız. Sanna ile ben de konuşacağım. İçeride oturup von Post’un onu sorgulamasını dinlemenin hiçbir faydası yok.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Sven-Erik. “Onun haberi olmadan sorgulamaya kalkışma, yoksa ortalığı berbat edersin.”

“Bir mazeret uydururum. Sınırları biraz zorlamamın yardımı dokunabilir.”

“Ne zaman geliyorsun?” diye sordu Sven-Erik. “Linköping’den gelen ilgilenmen gereken sürüyle faks var. Ofisteki kızlar fare gibi oradan oraya koşturuyorlar. Her şeyin resmî olarak kaydedilmesi gerekiyor mu diye soruyorlar ve sabahtan beri hiç durmayan faks makinesi yüzünden küplere binmiş durumdalar.”

“Viktor’un İncil’inin kopyası geliyor. Onlara bunun kaydını tutmalarına gerek olmadığını söyle.”

“Peki, sen ne zaman geleceksin?” diye tekrar sordu Sven-Erik.

“Biraz zaman alır,” dedi Anna-Maria kaçamak bir şekilde.

“Robert’in arabayı kardan çıkarması lazım.”

“Tamam,” dedi Sven-Erik. “Görüşürüz.”

Telefonu kapattı.

“Nerede kalmıştık?” diye gülümsedi Anna-Maria, Robert’a bakarak.

“Burada,” dedi Robert neşeyle.

Anna-Maria'nın altında çıplak bir şekilde sırtüstü uzanmıştı. Ellerini Anna-Maria'nın devasa karnından göğüslerine doğru kaydırdı.

"Tam olarak buradaydık," dedi parmaklarıyla Anna-Maria'nın kahverengi meme uçlarında daireler çizerek. "Tam burası."

Rebecka Martinsson, büyükannesinin evinin önünde süpürge ile arabasındaki karları temizliyordu. Gece boyunca kar yağmıştı ve arabayı temizlemek pek kolay değildi. Şapkasının altından terler dökülüyordu. Dışarı hâlâ karanlıktı ve kar taneleri etrafta uçuşuyordu. Yolun üzerinde taze kardan derin bir katman oluşmuştu ve neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Şehre inmek çok da eğlenceli olmayacaktı. Tabii eğer arabayı çıkarabilirse. Sara ve Lova mutfakta oturmuş onu izliyorlardı. Dışarı çıkıp karla kaplanmalarına ya da arabanın içinde donmalarına hiç gerek yoktu. Evin yan tarafına doğru hızla koşan Virku'nun nerede olduğu belli değildi. Rebecka'nın telefonu çalınca kulaklığına bastı ve sabırsızlıkla yanıtladı:

“Rebecka.”

Arayan Maria Taube'du.

“Selam,” dedi neşeyle. “Telefona cevap veriyorsun yani. Tele-sekretere konuşurum diye düşünmüştüm.”

“Az önce komşumu arayıp arabayı avludan çıkarmama yardımcı olmasını istedim,” dedi Rebecka nefes nefese. “Çocukları yurda ve okula bırakmam gerekiyor ama delicesine kar yağıyor. Arabayı çıkaramıyorum.”

“Çocukları yurda bırakmam gerekiyor,” diye taklit etti Maria. “Gerçekten de Rebecka Martinsson ile mi konuşuyorum? Sanki bana tükenmiş bir anneyle sohbet ediyormuşum gibi geldi. Bir ayağı okulda, diğeri işte. Çok şükür cuma günü yaklaşıyor, böylece bir paket cips ve bir kadeh şarapla televizyonun karşısına yığılabilirsin.”

Rebecka güldü. Virku ve Bella etrafa kar saçarak ona doğru koştular. Bella öndeydi. Derin kar, bacakları daha kısa olan Virku için biraz daha zorluydu. Sivving de yolda olmalıydı.

“Kilise hakkında istediğin bilgileri topladım,” dedi Maria. “Ve teşekkür için Johan Dahlström’e bir yemek sözü verdim. Bu yüzden beni bir akşam dışarı falan çıkarman gerekiyor. Sturehof’a gidip erkeklerin dikkatini biraz üzerime çeksem iyi olur mesela.”

“Görünüşe göre bu işten çok kârlı çıkacaksın,” dedi Rebecka, arabanın kaputundaki karı süpürmeye çalışarak. “Öncelikle, yardımın-için-teşekkür-ederim-yemeğini kesinlikle senin şu Johan ödeyecek. Sonra da ben, eğlenmen için seni dışarı çıkaracağım.”

“O, ‘benim’ Johan’ım falan değil. Şimdi kibar ol ve yaptıklarımın değerini bil, yoksa tek bir bilgi bile alamazsın.”

“Gayet kibar ve minnettarım,” dedi Rebecka uysalca. “Anlat bakalım.”

“Tamam, kilisenin yalnızca kâr amacı gütmeyen bir organizasyon olduğunu belirten kutuyu işaretlediğini söyledi.”

“Lanet olsun,” dedi Rebecka.

“Daha önce hiç kâr amacı gütmeyen organizasyon ve kurumlarla ilgilenmedim. Bu, ne demek oluyor?” diye sordu Maria.

“Bu, oranın kâr amacı gütmeyen ve halkın menfaati için var olan bir organizasyon olduğunu gösteriyor. Gelir ya da varlık vergisinden muaf. Bu yüzden vergi bildirimi ya da hesap beyanı yapması gerekmiyor. İlişkilerine herhangi bir şekilde erişmek mümkün değil.”

“Viktor Strandgård’a gelince, kiliseden çok cüzi miktarda maaş alıyor. Johan iki yıl geriye gitti. Başka hiçbir geliri yok. Herhangi bir birikimi, malı ya da hissesi bulunmuyor.”

Sivving’in geldiğini gördü. Kürk şapkasını gözlerine kadar çekmişti ve arkasında bir kar tırmığı sürüklüyordu. Köpekler onu karşılamak için birbirleriyle yarıştılar ve ayağının etrafında neşeyle sıçradılar. Rebecka el salladı ama Sivving yere baktığı için onu görmedi.

“Papazlar ayda kırk beş bin kron alıyorlar.”

“Bu bir papaz için çok yüksek bir maaş,” dedi Rebecka.

“Thomas Söderberg’in çok geniş bir hisse senedi portföyü var, yaklaşık yarım milyon. Bir de Värmdö’de bir arazisi var.”

“Värmdö, Stockholm mü?”

“Evet, vergi değeri dört yüz yirmi bin kron. Ama bu herhangi bir şeyin karşılığı olabilir. Vesa Larsson’un evinin vergi değeri bir nokta iki milyon kron. Ev, çok yeni. Değeri, geçen yıl özel mülk vergilendirme düzenlemesi ile belirlenmiş. Bir milyonluk bir borcu var. Muhtemelen ev için.”

“Peki ya Gunnar Isaksson?” diye sordu Rebecka.

“Özel bir şey yok. Birkaç tahvil, bankada biraz birikmiş para.”

“Tamam,” dedi Rebecka. “Kilisenin işleyişi hakkında başka detay var mı? Sahip olduğu herhangi bir şirket ya da benzer bir şey?”

Sivving, Rebecka’nın arkasında belirdi.

“Selam,” diye gürledi. “Kendi kendine mi konuşuyorsun?”

“Bir dakika bekle,” dedi Maria’ya.

Sivving’e döndü. Atkısının altından sadece yüzünün ufak bir bölümü görünüyordu. Şapkasının üzeri şimdiden karla dolmuştu.

“Telefondayım,” dedi kulaklığının kablosunu göstererek. “Arabayı çıkaramıyorum. Tekerler boş dönüyor.”

“O kablolu şeyle mi konuşuyorsun? Yakında insanlar doğdukları anda kafalarının içine telefon yerleştirecekler. Sen devam et, ben temizlemeye başlayayım.”

Tırmığı arabanın önünde yere sürmeye başladı.

“Orada mısınız?” dedi Rebecka telefona.

“Hâlâ buradayım,” diye yanıtladı Maria. “Kilisenin üzerine kayıtlı bir şey yok. Ama papazları ve eşlerini kontrol ettirdim. Eşleri ticari bir şirkette hissedarlar. “Victory Matbaacılık.”

“İnceledin mi?”

“Hayır, ama vergi kayıtları kamuya açık. Yani yerel vergi dairesini arayıp sorabilirsin. Tekrar Johan’a sormak istemedim. Başka bir vergi yetkilisinin faaliyet alanından bilgi istemek pek hoşuna gitmiyor.”

KRİSTAL KİLİSE

“Milyonlarca kez teşekkür ederim,” dedi Rebecka. “Şimdi Sivving’e yardım etmem gerekiyor. Seni ararım.”

“Dikkatli ol,” dedi Maria ve telefonu kapattı.

Gece yavaşça Sanna Strandgård'ı terk etti. Kayıp gitti. Parmaklıklılı pencereye ve ağır çelik kapıya doğru, yerini acımasız güne bırakarak odadan ayrıldı. İçerinin aydınlanması zaman alıyordu. Dışarıdaki sokak ışıklarının zayıf ışıltısı pencereden içeri giriyor ve tavanın altında bir gölge gibi asılı kalıyordu. Sanna yatakta hareketsiz duruyordu.

Birazcık daha, diye dua etti ama uykunun merhameti onu terk etmişti.

Sanki yüzü tamamen felçliymiş gibi hissediyordu. Elini battanienin altından çıkardı ve dudaklarına dokundu. Elinin, Sara'nın yumuşak saçları olduğunu hayal ediyordu. Burnunun Lova'nın kokusunu hatırlamasına izin verdi. Artık büyümesine rağmen hâlâ bir bebek gibi kokuyordu. Bedeni gevşedi ve anılara daldı. Evindeki yatak odasıındaydı. Dördü de yataktalardı. Lova'nın kolları Sanna'ya sarılıydı. Sara, arkasına kıvrılmıştı. Ve Virku, Sara'nın ayaklarının dibinde yatıyordu. Uykusunda küçük siyah patileriyle dötrnala koşuyordu. Teninin üzerine her şeyin dövmesi yapılmıştı. Ellerinin içleri ve dudakları damgalanmıştı. Her ne olduysa, bedeni hatırlayacaktı.

Rebecka, diye düşündü. Onları kaybedemem. Rebecka her şeyi yoluna koyacak. Ağlamayacağım. Hiç gerek yok.

Bir saat sonra hücre kapısı çok hafif açıldı ve aralıktan içeri süzülen ışığın içinden biri fısıldadı.

“Uyanık mısınız?”

Bu, Anna-Maria Mella’ydı. Uzun saç örgülü ve koca karınlı polis memuru.

Sanna cevap verdi ve Anna-Maria’nın yüzü kapıda belirdi.

“Kahvaltı ister misin diye bir bakayım istedim. Çay ve sandviç alır mısınız?”

Sanna kabul etti ve Anna-Maria gözden kayboldu. Hücre kapısını hafif aralık bıraktı.

Sanna koridordaki gardiyanın bıkkın sesini duydu:

“Tanrı aşkına, Mella!”

Sonra Anna-Maria’nın cevabını işitti:

“Hadi ama. Ne yapabilir ki? Buraya gelip güvenlik kapısından dışarı mı sızacak?”

Eminim iyi bir anne olacak, diye düşündü Sanna. Mutfakta olduğunu duyabilsinler diye kapıyı hafif aralık bırakan türden bir anne. Karanlıktan korkarlarsa diye yatağın yanında bir ışığı açık bırakan bir anne.

Bir süre sonra Anna-Maria Mella, bir elinde iki tane turşulu sandviç, diğerinde de bir fincan çay ile geri döndü. Kolunun altına bir dosya sıkıştırmıştı. Kapıyı ayağı ile ittirerek kapattı. Fincanın köşeleri çatlamıştı. Bir zamanlar “Dünyanın En İyi Büyükannesi”ne aitti.

“Vay,” dedi Sanna memnuniyetle. “Hapishanede yalnızca ekmek ve su olur zannediyordum.”

“Bu ekmek ve su,” diye güldü Anna-Maria. “Oturmamın bir mahzuru var mı?”

Sanna onu yatağın ucuna buyur etti. Anna-Maria oturdu ve dosyayı yere bıraktı

“Karnın iyice büyümüş,” dedi Sanna çayını yutmadan. “Neredeyse zamanı gelmiş.”

“Evet,” diye gülümsedi Anna-Maria.

Aralarında huzurlu bir sessizlik vardı. Sanna sandviçinden küçük ısırıklar alıyor, turşu dişlerinin arasında ktırdıyordu. Anna-Maria pencerenin ardındaki yoğun kar fırtınasına baktı.

“Kardeşinin cinayeti çok –nasıl söylesem– dinîydi,” dedi Anna-Maria düşünceli bir tavırla. “Bir ayin gibi.”

Sanna sandviçini çiğnemeyi bıraktı. Ağzında kocaman bir lokma kalmıştı.

“Oyulmuş gözler, kesilmiş eller ve bıçak yaraları,” diye devam etti Anna-Maria. “Cesedin yattığı yer. Kilise geçidinin tam ortası, mihrabın hemen önü. Ve hiçbir mücadele ya da şiddet belirtisi yok.”

“Kurban edilen bir kuzu gibi,” dedi Sanna sessizce.

“Kesinlikle,” diyerek onayladı Anna-Maria. “Bu, bana İncil’deki bir bölümü hatırlattı. ‘Göze karşılık göz, dişe karşılık diş.’”

“Musa’nın kitaplarından birinde,” dedi Sanna, yatağının yanında duran İncil’ine uzanarak.

Bir süre aradıktan sonra yüksek sesle okudu:

“‘Ama başka bir zarar varsa, cana karşılık can, göze karşılık göz, dişe karşılık diş...’”

Duraksadı ve devam etmeden önce içinden okudu:

“‘... ele karşılık el, ayağa karşılık ayak, yanığa karşılık yanık, yaraya karşılık yara, bereye karşılık bere ödenecektir.’”

“Kimin ondan intikam almak için bir sebebi olabilir ki?” diye sordu Anna-Maria.

Sanna cevap vermedi. Amaçsızca İncil’e bakmaya devam etti.

“Eski Ahit’te sıklıkla insanların gözlerini oyarlar,” dedi. “Fİlistinliler, Samson’un gözünü oyar; Ammonlular, Rabba kentinin kuşatılmış insanlarına ancak her birinin sağ gözünü oymak şartıyla barış teklif eder.”

Kapı açılıp bir gardiyan arkasında Rebecka Martinsson ile belirince sustu. Rebecka’nın saçı ıslak halde omuzlarına düşmüştü. Rimeli akmış ve gözlerinin etrafında siyah daireler oluşturmuştu. Burnu, su damlatan öfkeli, kırmızı bir musluk gibiydi.

“Günaydın,” dedi yatakta gülümseyen iki kadına bakarak. “Hiç sormayın!”

Gardiyan gitti ve Rebecka kapıda beklemeye devam etti.

“Ne bu, sabah duası mı?” diye devam etti.

“İncil’de gözlerin oyulmasından bahsediyorduk,” dedi Sanna.

“Göze karşılık göz, dişe karşılık diş,’ gibi,” dedi Anna-Maria.

“Hmm,” dedi Rebecka. “O zaman şu da var: ‘Eğer gözün seni günaha sokarsa – neredeydi bu?’”

Sanna İncil’i karıştırdı.

“Markos’ta,” dedi. “İşte burada, Markos 9: 43’ten başlıyor. ‘Eğer elin seni günaha sokarsa, onu kes. Çolak olarak yaşamak, iki el sahibi olarak ateşin sönmediği cehenneme gitmenden iyidir. Eğer ayağın seni günaha sokarsa, onu kes. Tek ayaklı yaşamak, iki ayak sahibi olarak ateşin sönmediği cehenneme atılmadan iyidir. Eğer gözün seni günaha sokuyorsa onu çıkarıp at. Tanrı’nın egemenliğine tek gözle girmen, iki gözle ateşin sönmediği cehenneme atılmadan iyidir.’”

“Büyük gam!” dedi Anna-Maria hissederek.

“Nereden geldiniz bu konuya?” diye sordu Rebecka kabanını çıkarmaya çalışarak.

Sanna, İncil’i yere bıraktı.

“Anna-Maria, Viktor’un cinayetinin bir ayın çağrışımı yaptığını söyledi,” diye cevapladı.

Kısa bir sessizlik oldu. Rebecka sinirli bir ifadeyle Anna-Maria’ya baktı.

“Benim olmadığım zamanlarda Sanna ile cinayet hakkında konuşmanızı istemiyorum,” dedi kesin bir tavırla.

Anna-Maria zorlukla öne doğru eğildi ve yerdeki dosyayı aldı, ayağa kalktı ve Rebecka’ya baktı.

“Böyle bir planım yoktu,” dedi. “Kendiliğinden gelişti. Sizi konuşabileceğiniz bir odaya götüreceğim. Rebecka, işin bittikten sonra gardiyandan Sanna’yı banyoya götürmesini isteyebilir misin? Kırk dakika sonra, sorgu odasında buluşuruz.”

Dosyayı Rebecka'ya uzattı.

“İşte,” dedi uysal bir gülümsemeyle. “Viktor’un İncil’inin kopyası. Umuyorum ki bu işte birlikte çalışabiliriz.”

Sana aferin yok, diye düşündü Rebecka, Anna-Maria odayı terk ederken.

Yalnız kaldıklarında Rebecka bir sandalyeye oturdu ve gözünü ayırmadan, pencereden yağın karı izleyen Sanna'ya baktı.

“Dairene cinayet silahını kim koymuş olabilir?” diye sordu Rebecka.

“Aklıma hiç kimse gelmiyor,” dedi Sanna. “Yeni hiçbir şey bilmiyorum. Ben uyuyordum. Viktor yatağımın yanında duruyordu. Lova'yı kızığa bindirdim, Sara'nın elini tuttum ve kiliseye gittik. Orada yatıyordu.”

Sustular. Rebecka, Anna-Maria'nın verdiği dosyayı açtı. İlk sayfada bir kartpostalın arka sayfasının kopyası vardı. Pul yoktu. Rebecka el yazısına dikkatle baktı. Birden tüm bedeninin ürperdiğini hissetti. Arabasına bırakılan nottaki yazı şekliyle aynıydı. Esnek bir yazıydı. Sanki notu yazan kişi eldiven takıyor ya da ters eliyle yazıyor gibiydi. Notu okudu:

Yaptığımız şey Tanrı'nın gözünde yanlış değil. Seni seviyorum.

“O ne?” diye sordu Sanna. Rebecka'nın yüzünün bembeyaz olduğunu görünce telaşlanmıştı.

Arabadaki nottan ona bahsedemem, diye düşündü Rebecka. Çıldırır. Kızlara bir şey olmasından korkar.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Rebecka, “şunu bir dinlesene.” Notu okudu.

“Onu kim seviyordu, Sanna?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Sanna. “Birçok insan.”

“Gerçekten de hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Rebecka ters ters.

Huzursuz hissediyordu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu.

“Viktor ölmeden önce onunla bozuşmuş muydunuz? Neden annenlerin ve onun çocukları almasına izin vermiyordun?”

“Bunu sana çoktan anlattım,” dedi Sanna sabırsızca. “Viktor onları aileme verebilirdi.”

Rebecka bir şey söylemedi, sadece camdan dışarıya baktı. Patrik Mattsson’u düşünüyordu. Kilise töreninde Viktor’un ellerini tutmuştu. Ve Viktor ellerini geri çekmişti.

“Eğer sorguya gideceksem artık duş almam gerekiyor,” dedi Sanna.

Rebecka dalgın bir şekilde başını salladı.

Patrik Mattsson ile konuşacağım, diye düşündü.

Sanna’nın saçlarına dokunmasıyla kendine geldi.

“Seni seviyorum, Rebecka,” dedi yumuşak bir tonla. “En, en yakın kardeşim.”

Herkesin beni bu kadar sevmesi ne kadar harika, diye düşündü Rebecka. Sana yalan söylüyorlar, seni aldatıyorlar ve kökünü kurutuyorlar, hepsi sevgiden.

Rebecka ve Sanna mutfak masasında oturuyor. Sara oturma odasında bir minderin üzerine uzanmış, her sabah yaptığı gibi Jojje Wadenius dinliyor. Minderde Porridge ve Jojje, vazgeçilmez ikilisi. Mutfaktaki radyoda kanal P1 açık. Turuncu Advent yıldızı, şubat ayı gelmesine rağmen hâlâ pencerede asılı. Ama Noel’den sonra insan, bahara kadar biraz idare etmesi için süslerle ve ışıklarla biraz daha zaman geçirmek istiyor. Sanna ocağın yanında sandviç hazırlıyor. Kahve makinesi son kez kabarıyor ve sonra sesi kesiliyor. Sanna iki fincanı doldurduktan sonra masaya bırakıyor.

Birden Rebecka’nın midesi bulanıyor ve kendini banyoya zor atıyor. Klozeti doğru düzgün kaldırmaya bile zaman bulamıyor. Kusmuğun çoğu klozete ve yere sığıyor.

Sanna da peşinden gidiyor. Eski ama yumuşacık yeşil sabahlığı ile kapıya dayanmış endişeli gözlerle Rebecca'yı izliyor. Rebecca ağzından sarkan balgamı eliyle siliyor. Sanna'ya döndüğünde, onun anlamış olduğunu fark ediyor.

"Kim?" diye soruyor Sanna. "Viktor mu?"

"Bunu onun da öğrenmeye hakkı var," diyor Sanna.

Yeniden mutfak masasında oturuyorlar. Kahve boşaltılmış.

"Neden?" diye soruyor Rebecca sert bir tavırla.

Sanki kalın bir camın içinde hapsolmuş gibi hissediyor. Bir süredir böyle devam ediyor. Bedeni, sabahları o kalkmadan çok önce uyanıyor. Ağzı diş fırçası için kendiliğinden açılıyor. Elleri yatağı düzeltiyor. Ayakları onu Hjalmar Lundbohm Okulu'na götürüyor. Bazen sokağın ortasında ölü gibi duruyor ve o günün cumartesi olup olmadığını hatırlamaya çalışıyor. Acaba okula gitmesi gerekiyor muydu diye düşünüyor. Ama inanılır gibi değil. Ayakları her zaman haklı çıkıyor. Doğru günde, doğru saatte, doğru yerde olmayı hep başarıyor. Bedeni onsuz da gayet iyi idare ediyor. Bir süredir kiliseye gitmekten kaçınıyor. Ödevini, nezleyi ya da Kurravaara'daki büyükannesini ziyarete gidişini bahane ediyor. Ve Thomas Söderberg onu ne soruyor ne de arıyor.

"Çünkü onun çocuğu," diyor Sanna. "Eninde sonunda anlayacak. Yani birkaç ay içinde karnın şişecek."

"Hayır," diyor Rebecca duygusuzca. "Şişmeyecek."

Ağzından çıkanların anlaşılmasını bekliyor.

"Hayır, Rebecca," diyor Sanna başını sallayarak.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve Rebecca'nın elini tutuyor ama Rebecca ayağa kalkıyor ve ayakkabılarını bağlayıp kapitone montunu giyiyor.

"Seni seviyorum, Rebecca," diye inliyor Sanna. "Bunun bir armağan olduğunu anlamıyor musun? Bu sana yardım..."

Rebecca ona küçümseyerek bakınca susuyor.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Sen benim daha kendime ve Sara'ya bakabildiğimi bile düşünmüyorsun."

Sanna başını ellerinin arasına alıyor ve hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Rebecca evden ayrılıyor. Sinirden köpürmüş halde ellerini eldivenlerinin içinde yumruk yapıyor. Sanki her an birini öldürebilirmiş gibi. Herhangi birini.

Rebecca çıktıktan sonra, Sanna telefonu alıp bir numara çeviriyor. Telefona Thomas Söderberg'in eşi Maja cevap veriyor.

Patrik Mattsson, sabah saat yediyi çeyrek geçe, dairesinin kapısını açmaya çalışan bir anahtar sesiyle uyandı. Sonra annesinin sesi duyuldu. Sonbahardaki buz kadar kırılıyordu. Endişe doluydu. Adını seslendi. Patrik Mattsson, annesinin önce koridoru, sonra da şu anda yatıyor olduğu banyoyu geçtiğini işitti. Oturma odasının kapısında durdu ve yeniden bağırdı. Bir süre sonra banyonun kapısını çaldı.

“Merhaba! Patrik!”

Cevap vermeliyim, diye düşündü Patrik.

Hafifçe hareket etti ve yerdeki fayansların soğuşunu yüzünde hissetti. Sonunda uykuya dalabilmiş olmalıydı. Banyoda. Fetüs gibi kıvrılarak. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

Annesinin sesi yine duyuldu. Kararlı bir şekilde kapıyı yumrukluyordu.

“Merhaba, Patrik, kapıyı aç, güzel oğlum. İyi misin?”

Hayır, iyi değilim, diye düşündü Patrik. Bir daha asla iyi olmayacağım.

Dudakları bir ismi söylemek istercesine şekil alıyordu. Ama ağzından tek bir ses bile çıkmıyordu.

Viktor. Viktor. Viktor.

Annesi şimdi de kapının kolunu şangırdatıyordu.

“Patrik, ya bu kapıyı derhal açarsın ya da polisi ararım ve onlar içeri girerler.”

Ah, Tanrım. Dizlerinin üzerine kalkmayı başardı. Başı havalı matkap gibi şiddetle sarsılıyordu. Sert banyo fayansının üzerinde bir süredir dinlenmekte olan kalçası şimdi acıyordu.

“Geliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Ben... pek iyi değildim. Bekle.”

Annesi bir adım geriledi ve kapı açıldı.

“Korkunç görünüyorsun,” diye haykırdı. “Hasta mısın?”

“Evet,” diye yanıtladı Patrik.

“Arayıp gelemeyeceğini söyleyeyim mi?”

“Hayır, hemen çıkmam gerekiyor.”

Saatine baktı.

Annesi onu salona doğru takip etti. Saksılar yere devrilmişti. Kilim bir köşeye atılmıştı. Koltuklardan biri ters dönmüştü.

“Burada ne oldu böyle?” diye sordu annesi çekinerek.

Patrik döndü ve kollarını annesinin omuzlarına doladı.

“Ben yaptım, anne. Ama endişelenmene gerek yok. Şimdi daha iyiyim.”

Annesi başını salladı ama Patrik, gözlerinin dolduğunu görebiliyordu.

“Mantar çiftliğine gitmeliyim,” dedi.

“Ben burada kalıp etrafı toparlayacağım,” dedi annesi, yere düşmüş bir bardağı almak için eğilerek.

Patrik Mattsson, annesinin zararsız endişesi karşısında kendini savundu.

“Hayır, gerçekten, anne. Bunu yapman gerekmiyor.”

“Beni kırma,” diye fısıldadı annesi ona bakmaya çalışarak.

Ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

“Olanları benimle paylaşmak istemediğini biliyorum,” diye devam etti. “Ama en azından buraları toplamama izin verirsen, o zaman...”

Yutkundu.

“O zaman ben de senin için bir şey yapmış olurum,” diye bitirdi cümlesini.

Patrik omuzlarını düşürdü ve kendini annesine hızlıca sarılmak için zorladı.

“Tamam,” dedi. “Çok iyi olur.”

Sonra hızla kapıya yöneldi. Golf’üne bindi ve kontağı çevirdi. Vitesi aşağıya indirmesiyle birlikte çıkan motor sesinin düşüncelerini bastırmasına müsaade etti.

Şimdi ağlamayacağım, dedi kendi kendine.

Dikiz aynasını çevirdi ve yüzüne baktı. Gözleri şişmiş, ince saçları alnına yapışmıştı. Kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. Daha çok bir öksürük gibiydi. Sonra hızla aynayı düzeltti.

Bir daha asla ondan bahsetmeyeceğim, diye düşündü. Asla.

Gruvvägen’e çıktıktan sonra Lappgatan’a giden yokuşta hızla ilerledi. Arabayı ezbere kullanıyor, yağan kardan hiçbir şey göremiyordu. Kar temizleme aracı sabah saatlerinde caddeden geçmişti ama o zamandan beri kar yağmaya devam etmişti. Bu nedenle taze kar tekerlerinin kaymasına neden oluyordu. Gaza biraz daha yüklendi. Arada sırada tekerlerden biri dönüyor ve araba yolun ters tarafına kayıyordu ama sorun yoktu.

Lappgatan’ın ara yollarında hiç şansı yoktu, arabası yolun karşısına kadar kaydı. Gözünün ucuyla ittirmeli kızağı ve küçük çocuğu ile yürüyen bir kadın görüyordu. Kadın, kızağı muhtemelen kar aracının bıraktığı bir kar yığınının doğru itirdi ve elini Patrik’e doğru kaldırdı. Muhtemelen ona orta parmağını gösteriyordu. Laestadian Şapeli’ni geçtikten sonra yol durumu değişti. Kar, arabaların ağırlığının altında ezilmişti ama üzeri tekerlek izleriyle doluydu. Yine de Golf kendi yolundan gitmek istedi. Sonradan Gruvvägen ve Hjalmar Lundbohmsvägen’in ara yollarından nasıl geçtiğini hatırlayamadı. Trafik ışıklarında durmuş muydu?

Maden ocağına indiğinde, nöbetçi kulübesinin önünden geçerken sadece el sallamakla yetindi. Bekçi gazeteye gömülmüş, onu fark etmemişti bile. Maden ocağına açılan tünelin karşısındaki engelin yanında durdu. Bütün bedeni titriyordu. Montunun cebinde sigara ararken ellerini neredeyse kontrol edemiyordu. İçinde bir boşluk

hissi vardı. Bu iyiydi. Son beş dakikadır Viktor Strandgård'ı bir kez bile düşünmemişti. Sigaradan derin bir nefes çekti.

Sakin ol, diye fısıldadı kendi kendine. Sadece sakın ol.

Belki de evde kalmalıydı. Ama bütün gün eve kapanırsa, kesinlikle kendini balkondan aşağıya atardı.

Kimi kandırıyorsun, diyerek küçümsedi kendini. Sanki cesaret edebilirmişsin gibi. Fincanları kırar, saksıları yere fırlatırsın sen ancak.

Arabanın camını aşağıya indirdi ve geçiş kartını makineye sokmak için uzandı.

Birden bileğini biri kavradı ve Patrik oturduğu yerde sıçradı. Sigaranın sıcak külü dizinin üzerine düştü. İlk önce onun kim olduğunu görmedi ve korkudan midesine kramp girdi. Sonra tanıdık bir yüz karşısında belirdi.

“Rebecka Martinsson,” dedi.

Koyu renkli saçlarına kar düşüyor, burnuna değdiklerinde eriyip yok oluyorlardı.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Patrik ön koltuğu işaret etti. “Atla o zaman.”

Rebecka bir an tereddüt etti. Arabaya bırakılan notu düşünüyordu. “Kesinlikle öleceksin,” “Seni uyarıyorum.”

“Elvis Presley'nin dediği gibi ya şimdi ya da hiç,” dedi Patrik Mattsson, koltuğa eğilip kapıyı açarak.

Rebecka önündeki maden girişine baktı. Yerin dibine inen siyah bir delik.

“Tamam, ama arabamda köpek var. Bir saat içinde dönmem gerekiyor.”

Arabanın etrafını dolandı ve içeri girip kapıyı kapattı.

Kimse nerede olduğunu bilmiyor, diye düşündü, Patrik Mattsson makineye kartını sokarken. Madene giden yolu kapatan bariyer yavaş yavaş kalkmaya başladı.

Arabayı vitese taktı ve maden ocağına doğru inmeye başladılar.

İleride, duvarlarda parlayan yansıtıcıları görebiliyorlardı; arkalarında ise siyah, kadife bir perde gibi aşağıya inen koyu bir karanlık vardı.

Rebecka bir şeyler söylemeye çalıştı. Bu, isteksiz bir köpeği tasmaından çekip sürüklemek gibiydi.

“Kulaklarım patlıyor, neden?”

“Rakım değişikliğinden.”

“Ne kadar aşağıya iniyoruz?”

“Beş yüz kırk metre.”

“Yani mantar yetiştirmeye mi başladın?”

Cevap gelmedi.

“Şitaki mantarı, daha önce hiç denemedim. Yalnız mısınız?”

“Hayır.”

“Öyleyse birkaç kişisiniz? Şu an orada başka kimse var mı?”

Cevap vermeden aşağıya doğru arabayı hızla sürmeye devam etti.

Patrik Mattsson arabayı bir yer altı atölyesinin önüne park etti. Kapısı yoktu, sadece madenin yanından açılan büyük bir girişi vardı. Rebecka içeride önlüklü ve baretli pek çok adam gördü. Elllerinde aletler vardı. Atlas Copco marka çok sayıda büyük matkap, tamir edilmeye hazır, bekliyordu.

“Bu taraftan,” dedi Patrik Mattsson ve yola koyuldu.

Rebecka onu takip ederken atölyedeki adamlardan birinin dönüp onu görmelerini umdu.

İlk çağa ait siyah bir kaya iki taraftan yükseliyordu. Yer yer kayanın arasından su süzülüyor ve geçtiği yerlerdeki duvarları yeşile çeviriyordu.

“Bu, bakır, su onu yeşile çeviriyor,” diye açıkladı Patrik.

Sigarasını ayağıyla söndürdü ve duvardaki ağır çelik kapının kilidini açtı.

“Burada sigara içmenize izin verilmiyor sanıyordum,” dedi Rebecka.

“Nedenmiş o?” diye sordu Patrik. “Burada patlayıcı gaz falan yok.”

Rebecka kahkaha attı.

“Harika. O zaman yerin beş yüz metre altına saklanıp gizli bir sigara içebilirsin!”

Patrik ağır kapıyı açtı ve Rebecka’nın önden gitmesini ima edercesine diğer elini havaya kaldırıp içeriyi işaret etti.

“Bağımsız kilisedeyken Tanrı’nın emirlerini bir türlü anlayamadım,” dedi Patrik’e dönerek. Uzun süre ona arkasını dönmek istemiyordu. “Sigara içmemelisin. Alkol kullanmamalısın. Diskoya gitmemelisin. Nereden çıkarmışlar bunları? Açgözlülük ve elindekileri ihtiyacı olanlarla paylaşmamak, asıl İncil’de bahsi geçen günahlar bunlar. Diğerleri hakkında tek bir kelime dahi yok.”

Kapı arkalarından kapandı. Patrik ışıkları yaktı. Oda, büyük bir depo gibi görünüyordu. Tavanda asılı çelik raflar vardı. Rafların üzerinde vakumlanmış sosis paketlerine ya da yuvarlak ağaç kütüklerine benzeyen bir şeyler dizilmişti.

Rebecka sordu ve Patrik Mattsson açıkladı.

“Plastiğe koyulmuş kızılagaç kütükleri. Spor enjekte ediliyor. Belirli bir süre böyle bekledikten sonra plastiği çıkarıp kütüğe elinle hafifçe vurabilirsin. Sonra büyümeye başlıyorlar ve beş gün sonra hasat ediyorsun.”

Odanın diğer ucundaki büyük, plastik perdenin arkasında kayboldu. Bir süre sonra, elinde üzeri şitaki mantarıyla dolu birkaç kütükle geri döndü. Kütükleri masanın üzerine koydu ve ustalıkla kütüğün üzerindeki mantarları toplamaya başladı. Topladıklarını bir kutunun içine atıyordu. Mantar ve nemli kütük kokusu odayı sarmıştı.

“Onların yetişmesi için uygun bir iklim var burada,” dedi. “Işıklar da onlara kısa geceler ve gündüzler vermek için otomatik olarak değişiyor. Bu kadar muhabbet yeter Rebecka, ne istiyorsun?”

“Viktor hakkında konuşmak.”

Patrik ifadesiz bir şekilde Rebecka’ya baktı. Rebecka, daha basit bir şeyler giyinmiş olması gerektiğini hissediyordu. Farklı dünyaların insanları kendi gezegenlerinde durmuş, konuşmaya çalışıyorlardı. Rebecka’nın üzerinde kahrolası kabanı ve pahalı eldivenleri vardı.

“Burada yaşadığım zamanlarda siz çok yakındınız,” dedi.

“Evet.”

“Nasıldı? Yani ben gittikten sonra.”

Perdenin arkasında sulama sistemi hafif bir tıslamayla hayata döndü. Çatıdan fışkırtılan nem, sert ve şeffaf plastiğe doğru süzülüyordu.

“Harikaydı. Yakışıklı. Kendini adanmış. Yetenekli bir konuşmacı. Ama zor bir Tanrı’sı vardı. Eğer Orta Çağ’da yaşamış olsaydı, kendini kırbaçlar, kutsal yerlerde çıplak ayak gezerdi.”

Son kütükteki mantarları da topladı ve düzenli bir şekilde kutuya dizdi.

“O kendini nasıl cezalandırdı?” diye sordu Rebecka.

Patrik Mattsson mantarları düzenlemeye devam etti, sanki Rebecka ile değil de onlarla konuşuyor gibiydi.

“Biliyorsun işte. Tanrı’dan gelmeyen her şeyi hayatından uzaklaştırarak. Yalnızca Hristiyan müziği dinleyerek çünkü aksi takdirde şeytani dürtüler oluşurdu. Bir zamanlar bir köpek sahibi olmak istemişti ama köpeklerle çok zaman harcamak gerekir ve o, o sıralar Tanrı’ya ait olduğu için bu isteğinden vazgeçti.”

Kafasını salladı.

“O köpeği almalıydı,” dedi.

“Peki ama nasıldı?” diye sordu Rebecka

“Sana söyledim ya. Harika. Herkes onu severdi.”

“Peki sen?”

Patrik Mattsson cevap vermedi.

Buraya mantar yetiştirmek hakkında konuşmaya gelmedim, diye düşündü Rebecka.

“Senin de onu sevdiğini düşünüyorum,” dedi.

Patrik burnundan nefes aldı ve dudaklarını sıkıca kenetleyip tavana baktı.

“Sahtekârın tekiydi,” dedi acımasızca. “Artık hiçbir şeyin önemi yok. Öldüğü için memnunum.”

“Nasıl yani? Ne sahtekârı?”

“Boş ver,” dedi. “Boş ver, Rebecka.”

“Ona onu sevdiğini, yaptığınız şeyin yanlış olmadığını söyleyen bir kart yazdın mı?”

Patrik Mattsson başını ellerinin arasına aldı ve kafasını salladı.

“Bir ilişkiniz var mıydı, yok muydu?”

Ağlamaya başladı.

“Vesa Larsson’a sor,” diyerek ağlamaya devam etti. “Viktor’un seks hayatını ona sor.”

Aniden durdu ve cebinde mendil aradı. Bulamayınca burnunu kazağının koluna sildi. Rebecka ona doğru bir adım attı.

“Bana dokunma,” dedi.

Rebecka olduğu yerde donakaldı.

“Ne sorduğunun farkında mısın? İşler zorlaşınca kaçan sensin.”

“Evet,” diye fısıldadı.

Patrik ellerini kaldırdı.

“Bütün tapınağı yerle bir edebilirim, anlıyor musun? Kudretimizin Kaynağı Kilisesi’nden, bu akımdan, okuldan geriye yalnızca külleri kalır – hepsini yıkarım! Şehir Kristal Kilise’yi sonunda bir buz hokeyi pistine dönüştürebilir.”

“Gerçek sizi özgür kılacak,’ diyor Tanrı.”

Patrik sustu.

“Özgür!” diye gürledi. “Sen özgür müsün?”

Etrafına bakındı. Bir şey arıyor gibiydi.

Bıçak – Rebecka’nın aklından yalnızca bu düşünce geçti.

Parmaklarını birleştirip avucunu Rebecka’ya doğrultarak beklemesini istedi. Sonra odanın aşağısındaki bir kapıdan girip gözden kayboldu. Kapıyı ardından kapattığında büyük bir gürültü duyuldu.

Sonra sessizlik çöktü. Yalnızca perdenin arkasında damlayan suların sesi ve kablodan akan elektriğin vızıltısı işitiliyordu.

Bir dakika geçti. Rebecka, 1960'larda maden ocağında kaybolan adamı düşündü. Aşağıya inmiş ama bir daha asla yukarı çıkmamıştı. Arabası park yerindeydi ama o gitmişti. Hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu. Hiçbir şey. Asla bulunamadı.

Park yerindeki arabada Virku onu bekliyordu. Rebecka geri dönmezse daha ne kadar dayanabilirdi? Havlar ve yoldan geçen biri tarafından bulunur muydu? Ya da yatar ve karla kaplı aracın içinde uyur muydu?

Madene açılan kapıya doğru ilerledi ve kapıyı ittirdi. Kilitli olmadığını görmek için rahatlatıcı atölyeye doğru koşmamak için kendini tutması gerekiyordu. İçerideki insanların, aletlerinin ve bükülüp şekillendirilen çeliğin sesini duyunca korkusu yavaş yavaş azalmaya başladı.

Atölyeden bir adam çıktı. Baretini çıkardı ve dışarıda park halindeki araçlardan birine doğru yürüdü.

“Yukarı mı çıkıyorsun?” diye sordu Rebecka.

“Neden?” diye sorarak gülümsedi adam. “Seni bırakmamı mı istiyorsun?”

Atölyeden bir adamla yukarı çıkmaya başladı. Yan gözlerle ona baktığını hissedebiliyordu. Şaşkın ve meraklıydı. Gerçi karanlıkta çok da bir şey göremiyordu.

“Ee,” dedi, “buraya sık gelir misin?”

Rebecka, maden ocağının park alanındaki aracına geri döndüğünde Virku sitem doluydu.

“Üzgünüm, tatlım,” dedi Rebecka suçluluk duygusuyla. “Birazdan Sara ve Lova’yı almaya gideceğiz, sonra uzun süre dışarıda oynayacağız, söz veriyorum. Ama ilk önce vergi dairesine uğrayacağız ve bilgisayarlarında bir şeye bakacağım, olur mu?”

Yağan karın altında arabayı vergi dairesine doğru sürdü.

“Umarım her şey yakında düzelir,” dedi Virku’ya. “Her ne kadar iç açıcı görünmese de... Hiçbir şey anlamıyorum.”

Virku yanındaki yolcu koltuğunda oturup dikkatle onu dinliyordu. Sanki Rebecka’nın söylediği her bir kelimeyi anlamış gibi endişeyle başını önüne eğdi.

Büyükannemin köpeği Jussi gibi, diye düşündü Rebecka, aynı akıllı ifadeler.

Köydeki adamların oturup Jussi ile konuştuklarını hayret ederek hatırladı. Jussi dilediği gibi gezerdi. “Yapamadığı tek şey konuşmak,” derlerdi.

“Sahibin bugün sorguda pek iyi görünmüyordu,” diye devam etti Rebecka. “Üstüne gittiklerinde büzüşüp pencereden çıkıp kayboluyor gibiydi. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sesi çok uzaklardan geliyordu. Savcıyı delirtti.”

Vergi dairesi, polis merkeziyle aynı binadaydı. Rebecka arabayı park ederken etrafı inceledi. Bir önceki gün arabada notu bulduğu andan kalan o kötü his hâlâ peşini bırakmamıştı.

“Beş dakika,” dedi Virku’ya. Arabanın kapısını kilitledi.

On dakika sonra dönmüştü. Dört bilgisayar çıktısını torpido gözüne koydu ve Virku’nun başını okşadı.

“İşte bu kadar,” dedi gururla. “Bundan böyle sorularıma cevap vermeleri gerekecek. Kızları almadan önce bir işimizi daha halledebiliriz.”

Arabayı Sandstensberget’teki Kristal Kilise’ye sürdü ve vardıklarında Virku’nun arabadan çıkmasına müsaade etti.

Yanımda birinin olmasına ihtiyacım olabilir, diye düşündü.

Kafe ve kitabevi istikametinde tepeyi tırmandıkça kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti. Tanıdığı birine rastlama olasılığı çok yüksekti. Papazlardan ya da kıdemlilerden biri olmadığı sürece sorun yoktu.

Önemi yok, dedi kendi kendine. Şimdi olmazsa daha sonra olacak.

Virku bir elektrik direğinden diğerine koşuyor, mesajları koklayıp onlara cevap bırakıyordu. Belli ki buradan Virku’nun tanımadığı pek çok erkek köpek geçmiş.

Kitabevinde, kasadaki kız dışında tek bir kişi bile yoktu. Rebecka onunla daha önce tanışmamıştı. Kısa kıvrıcık saçları ve boynuna kısa bir zincirle asılmış, cam boncuklarla kaplı büyük bir haç kolyesi vardı. Rebecka’ya gülümsedi.

“Yardıma ihtiyacınız olursa, söyleyin lütfen,” dedi heyecanla.

Rebecka’yı gözünün bir yerden ısırıldığı ama nereden olduğunu hatırlayamadığı belli oluyordu.

Beni televizyonda görmüş olmalı, diye düşündü Rebecka. Kıza, başını tamam manasında salladı ve Virku’ya onu dışarıda beklemesini söyledi. Kabanındaki karı silkti ve en yakın rafa doğru ilerledi.

Hoparlörlerden yüksek seste Hristiyan pop müziği geliyordu. IKEA’dan alınan cam ışıklar tavanı süslüyor ve spot ışıkları duvar-

lardaki CD ve kitaplarla dolu olan rafları aydınlatıyordu. Dükkânın ortasındaki raflar öylesine alçaktı ki arkasında saklanmak mümkün değildi. Rebecka kafeye açılan büyük cam kapıların ardını görebiliyordu. Ahşap zemin neredeyse kuruydu. Bugün karlı ayakkabılarıyla çok kişi uğramamış gibi görünüyordu.

“Sakin, değil mi?” diye sordu kasadaki kıza.

“Herkes vaazda,” diye yanıtladı kız. “Şu anda Mucize Konferansı var.”

“Devam ettirmeye mi karar verdiniz? Viktor Strandgård’ın...”

“Evet,” diye yanıtladı kız hemen. “O da böyle olmasını isterdi. Ve Tanrı da öyle istedi. Dün ve ondan önceki gün burada çok sayıda gazeteci vardı. Sorular soruyor, kaset ve kitap satın alıyorlardı. Ama bugün sakın.”

İşte oradaydı. Rebecka, Viktor’un kitabının olduğu rafı bulmuştu. *Cennete Gidip Geldim*. İngilizce, Almanca ve Fransızca tercümeleri mevcuttu. Arkasını çevirdi. “Victory Matbaacılık Ltd. Şti.” Birkaç kitabın ve broşürün de arkasına baktı. Onlar da aynı matbaa tarafından basılmışlardı. Video kasetler de: “Telif Victory Matbaacılık Ltd. Şti.” Tam isabet.

O anda arkasından gelen bir ses duydu.

“Rebecka Martinsson,” dedi yüksek sesle. “Çok uzun zaman oldu.”

Arkasına döndüğünde, Papaz Gunnar Isaksson’u hemen yanı başında gördü. Kasten bu kadar yakın duruyordu. Karnı neredeyse Rebecka’ya değiyordu.

Görkemli ve kullanışlı bir karın, diye düşündü Rebecka.

Kemerinin üzerinden bir öncü gibi fırlamıştı. Gunnar Isaksson güvenli bölgesinde kalırken, karnı diğer insanların alanını işgal edebiliyordu. Rebecka bir adım gerilememek için kendini zorladı.

Benim için dua ederken, ellerinin üzerimde gezinmesine katlanmıştım, diye düşündü. Bu kadar yakın durmakla da baş edebilirim.

“Selam, Gunnar,” dedi rahat bir tavrıyla.

“Senin ortaya çıkmanı bekliyordum,” dedi Gunnar. “Şehirdeyken akşam törenlerimize gelirsin diye ummuştum.”

Rebecka sessizliğini korudu. Duvardaki bir posterden, Viktor Strandgârd ona bakıyordu.

“Kitabevini nasıl buldun?” diye sordu Gunnar Isaksson gururla etrafına bakınarak. “Geçen sene yaptık. Direkt kafeye açılacak şekilde inşa ettik. Böylece kitabını okurken, bir yandan da kahveni içebiliyorsun. İstersen kabanını buraya asabilirsin. Askılıkların üstüne ‘önyargınızı buraya bırakın’ yazılı bir levha koymamız gerektiğini söylemiştim.”

Rebecka ona baktı. Altın çağını sürdürüyordu. Daha büyük bir göbek. Pahalı gömlek, pahalı kravat, sakal ve saçlar bakımlı.

“Kitabevi hakkında ne mi düşünüyorum?” dedi Rebecka. “Bence kilise Afrika’da su kuyuları açtırmalı ya da sokak çocuklarını fahişelik yapmak zorunda bırakmadan okula göndermeli.”

Gunnar Isaksson ona kibirli gözlerle baktı.

“Taşıma suyuyla değirmen dönmez ve bu, Tanrı’nın istediği bir şey değil,” dedi yüksek sesle, “Tanrı” kelimesini vurgulayarak. “O bereketiyle, bu kilise cemaatine bir pınar açtı. Dualarımızla birlikte pınarlar tüm dünyaya yayılacak.”

Kasanın arkasındaki kıza baktı ve tüm dikkatiyle onu dinliyor olmasını memnuniyetle aklının bir köşesine yazdı. Bir seyircinin karşısında Rebecka’ya haddini bildirmek çok daha keyifliydi.

“Bu,” dedi, elini havada döndürüp Kristal Kilise’yi ve kilisenin tüm başarılarını kastederek, “bu sadece bir başlangıç.”

“Saçmalığın daniskası,” dedi Rebecka. “Fakirler kendi başlarının çaresine baksınlar yani, öyle mi? İsa şöyle demiyor muydu: ‘Size doğrusunu söyleyeyim, en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.’ Peki o zayıf insanları yalnız bırakanlara ne olması gerekiyordu? ‘Bunlar sonsuz azaba, doğrular ise sonsuz yaşama gidecekler.’”

Gunnar Isaksson'un yanakları kızardı. Rebecka'ya doğru eğildi. Rebecka nefesini üzerinde hissediyordu. Mentol ve portakal kokuyordu.

"Peki sen o doğruların arasında olduğuna mı inanıyorsun?" diye fısıldadı küçümseyici bir tavırla.

"Hayır," diye fısıldadı Rebecka. "Ama cehennemde bana eşlik etmeye kendini hazırlasan iyi olur."

Gunnar cevap veremeden konuşmaya devam etti:

"Burada sattığınız şeylerin arkasındaki Victory Matbaacılık Ltd. Şti.'yi gördüm. Eşin bu firmanın ortaklarından biri."

"Evet," dedi Isaksson şüpheyle.

"Vergi dairesini kontrol ettim. Şirket devletten büyük miktarda KDV'nin iadesini istemiş. Bunun olması için şirkette çok büyük yatırımlar yapılıyor olması dışında başka bir neden bulamıyorum. Nasıl oluyor da bunu finanse edebiliyorsunuz? Eşin çok kazanıyor olmalı? İlkokul öğretmeniydi, değil mi?"

"Victory Matbaacılık'ın ilişkilerini gizlice soruşturmaya hiçbir hakkın yok," dedi Gunnar Isaksson öfkeyle.

"Vergi kayıtları kamuya açık," diye yanıtladı Rebecka yüksek sesle. "Bazı sorularımı cevaplandırmanı istiyorum. Victory Matbaacılık'taki yatırımların parası nereden geliyor? Ölmeden önce Viktor'u endişelendiren bir şey var mıydı? Biriyle bir ilişki yaşıyor muydu? Örneğin, kiliseden bir erkekle?"

Gunnar Isaksson bir adım geriledi ve tiksintiyle Rebecka'ya baktı. Sonra işaret parmağını kaldırdı ve kapıyı gösterdi.

"Dışarı!" diye bağırdı.

Kasanın arkasında duran kız olduğu yerde sıçradı ve korku dolu gözlerle onlara baktı. Virku ayaklandı ve havlamaya başladı.

Gunnar Isaksson, onu uzaklaştırabilmek için tehditkâr bir şekilde Rebecka'nın üzerine yürüdü.

"Sakın buraya gelip Tanrı'nın işini ve Tanrı'nın insanlarını tehdit etmeye kalkışma," diye gürledi. "İsa'nın ve ettiğimiz dua-

ların hakkı için senin şeytani planlarını kınıyorum. Ne dediğimi duyuyor musun? Dışarı!”

Rebecka topuğunun üzerinde döndü ve hızla kitabevini terk etti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Virku hemen arkasında onu takip ediyordu.

Akşamın koyu mavi gölgeleri Rebecka'nın büyükannesinin bahçesine çökmeye başlamıştı. Rebecka bir kızağın üzerine oturmuş karda oynayan Lova ve Virku'yu seyrediyordu. Sara üst kattaki yatağında kitap okuyordu ve Rebecka dışarıya çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda, hayır deme gereksinimi duymamış, yalnızca kapıyı arkasından kapatıp kendini yatağının üzerine atmıştı.

"Rebecka, bana bak!" diye bağırdı Lova. Soğutma deposunun çatısına çıkmıştı. Arkasını döndü ve kendini aşağı bırakarak karın içine attı. Çatı çok yüksek değildi. Düştüğü yerde ellerini ve ayaklarını aşağı yukarı hareket ettirerek kar meleği yaptı.

Neredeyse bir saattir dışarıda bir engel parkuru oluşturmaya çalışıyorlardı. Parkur, kar yığınının yanından ahıra doğru giden tünelden geçerek başlıyordu. Huş ağacının etrafında üç tur attıktan sonra soğutma deposunun çatısına çıkıp aşağıya düşmeden çatıda yürüyor, ardından aşağıya atlayıp başa dönüyordunuz. Bir de Lova'nın sonradan kararlaştırdığı üzere, karda geri geri biraz yürümeniz gerekiyordu. Lova, parkur yolunu çam ağacının dallarıyla işaretlemekle meşguldü ama Virku ona rahat vermiyordu. Sanki bütün dalları alıp bahçe ışıklarının erişemediği gizli yerlere saklaması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"Yeter, dedim!" Lova, ağzında yeni bir dalla olduğu yerde neşeyle sıçrayan Virku'ya bağırdı.

"Hadi, biraz sıcak çikolata ve sandviçe ne dersin?" diyerek üçüncü kez şansını denedi Rebecka.

Tüneli kazarken çok yorulmuştu. Şimdi ise terlemesi geçmiş titremeye başlamıştı. İçeri girmek istiyordu. Kar yağmaya devam ediyordu.

Ama Lova bu teklifine şiddetle karşı çıktı. O engel parkurunda koşarken, Rebecka'nın da zaman tutması gerekiyordu.

"Tamam, ama öyleyse şimdi başla," dedi Rebecka. "Dallar olmadan da başarabilirsin, rotayı biliyorsun."

Karda koşmak zordu. Lova huş ağacının etrafında yalnızca iki tur atabildi ve en sondaki geri geri gitme kısmını es geçti. Parkurun sonuna vardığında, kendini bitkin bir halde Rebecka'nın kollarına bıraktı.

"Yeni dünya rekoru!" diye bağırdı Rebecka.

"Şimdi senin sıran."

"Rüyada görürsün. Belki yarın. İçeri!"

"Virku!" diye bağırdı Lova içeri yürürlerken.

Ama köpekten ses yoktu.

"Sen içeri gir," dedi Rebecka. "Ben onu çağırırım."

"Pijamalarını ve çoraplarını da giy," diye bağırdı merdivenlerde kaybolan Lova'nın ardından.

Dış kapıyı kapattı ve karanlığa doğru bir kez daha seslendi.

"Virku!"

Sesi yalnızca birkaç metre öteye ulaşıyor gibiydi. Yağan kar, her sesi içine hapsediyordu. Karanlığa doğru kulağını doğrulttuğunda ise korkunç bir sessizlik hâkimdi. Yeniden bağırarak için kendini toplamaya çalıştı. Girişteki ışığın altında durup tüm çevresini saran sessiz ve zifirî karanlık ormana doğru bağırarak tüylerini ürpertiordu.

"Virku, gel kızım! Virku!"

Kahrolası köpek. Bahçeyi aramak için ışıktan bir basamak uzaklaştı ama sonra vazgeçti.

Çocuk gibi davranmayı kez, diye azarladı kendini ama yine de ışıktan uzaklaşıp bir kez daha bağırarak cesaret edemedi. Arabasına bırakılan not gözünün önünden gitmiyordu. Yayılmış şekilde

yazılan “KAN” kelimesi. Viktor’u düşündü. Evdeki çocukları düşündü. Yeniden evin girişine yürüdü. Geri geri yürüyordu çünkü karanlığın içindeki bilinmeyene arkasını dönmek istemiyordu. İçeri girince kapıyı kilitledi ve üst kata koştu.

Koridorda durdu ve Sivving’i aradı. Sivving beş dakika sonra yanındaydı.

“Muhtemelen sıcak bir yere sığınmıştır,” dedi. “Ona bir zarar gelmez. Olsa olsa o bir şeylere zarar verir.”

“Ama hava çok soğuk,” dedi Rebecka.

“Dayanamayacağı kadar soğuk olursa eve gelecektir.”

“Sanırım haklısın,” diyerek derin bir nefes aldı Rebecka. “Sadece o yokken garip hissediyorum.”

Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Bekle burada, kızların görmesini istemiyorum.”

Arabaya gidip sileceğin altına bırakılan notu aldı.

Sivving notu alnını çatarak okudu.

“Bunu polise gösterdin mi?” diye sordu.

“Hayır, ne yapabilirler ki?”

“Nereden bileyim, sana koruma falan verirler.”

Rebecka kuru bir kahkaha attı.

“Bunun için mi? Mümkün değil, bunu yapacak kaynakları yok. Bir şey daha var.”

Viktor’un İncil’indeki kartpostalıdan bahsetti.

“Ya bu notu yazan kişi ona âşık olan biriye?”

“Yani?”

“Yaptığımız şey Tanrı’nın gözünde yanlış değil.’ Bilmiyorum ama Viktor’un hiç kız arkadaşı olmadı. Ben de düşünüyorum ki belki... şey, ona âşık olan ama buna izin verilmeyen biri olabilir. Ve belki beni tehdit eden kişi de odur. Çünkü kendini tehlikede hissediyor olabilir.”

“Bir erkek mi?”

“Kesinlikle. Bu, kilise tarafından asla kabul edilmezdi. Onu direkt atarlardı. Eğer durum böyleyse ve Viktor da bunu gizli tutmak

istediyse, polise koşup gereksiz yere bunu ilan etmek istemiyorum. Manşetleri hayal edebilirsin.”

Sivving homurdandı ve endişeyle elini başının üzerine götürdü.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi. “Ya sana bir şey olursa?”

“Bana hiçbir şey olmayacak. Ama Virku konusunda endişeliyim.”

“Bella ile bu akşam burada kalmamızı ister misin?”

Rebecka başını salladı.

“Yakında dönecektir,” dedi Sivving. “Bella’yı yürüyüşe çıkaracağım. Ona seslenirim.”

Ama Sivving yanılıyordu. Virku geri gelmeyecekti. Bir arabanın bagajında, bir kilimin üzerinde yatıyordu. Ağzı ve patileri gümüş rengi koli bandıyla sarılmıştı. Minik göğsündeki kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu ve gözleri zifirî karanlığa bakıyordu. Dar bagajda çırpınıyor ve ağzındaki banttı kurtulmak için çaresizce başını yere sürtüyordu. Dişlerinden biri neredeyse kırılmış, boğazında diş parçaları ve kan birikmişti. Bu köpek nasıl bu kadar kolay tuzağa düşürülmüştü? Eski sahibi tarafından defalarca kötü muamele görmüş olmasına rağmen. Kollarına atladığı anda kötüyü neden fark edememişti? Çünkü unutma kabiliyeti vardı. Aynen sahibi gibi. Unutuyordu. Yumuşacık kara gömülüp ona uzatılan her eli memnuniyetle karşılıyordu. Ve şimdi orada, karanlığın içinde yatıyordu.

Akşam oldu, sabah oldu ve dördüncü gün oluştu

Mäns Wenngren sıçrayarak uyandı. Kalbi savrulan yumruklar gibi atıyordu. Nefessiz kalmıştı. Yatağının yanındaki lambaya uzanıp ışığı yaktı; saat üçü yirmi geçiyordu. Beyni bir korku filminden diğerine geçerken nasıl uyuyabilirdi ki? Önce yazlık evin önündeki gölün üzerinde, buzda kayan bir araba vardı. Kıyıda durmuş onu izliyor ama hiçbir şey yapamıyordu. Dikiz aynasından Rebecca'nın solgun, dehşet içindeki yüzünü gördü. Uyumayı başardığı son seferde ise Rebecca ona doğru yürümüş ve kollarını onun bedenine dolamıştı. Ellerini Rebecca'nın sırtında ve saçlarında gezdirmeye başlayınca ıslak ve sıcak olduğunu fark etti. Başının arkasından vurulmuştu.

Geriye doğru kaydı ve yatak başına yaslanıp oturdu. Bir zamanlar her şey farklıydı. Çocuklar ve iş bütün gücünü tüketmişti. Yeteri kadar olmasa da en azından uyuyordu. Bugünlerde ise yatağa uzandığında, birkaç saat boyunca bekleyip de aldığı şey genellikle uyku değildi. Onun yerine, derin ve rüyasız bir bilinç kaybına geçiyordu. Uzandığı zamanlar ayık olmasına rağmen defalarca aniden uyanmışçasına panikle irkiliyor ve bir domuz gibi terliyordu.

Bina bir mezar kadar sessizdi. Duyduğu tek şey kendi nefesi ve havalandırmadan gelen hafif vızıltıydı. Bunun dışındaki her ses dışarıdan geliyordu. Merdiven boşluğundaki elektrik saatinin uğultusu, merdivenlerdeki gazeteci çocuğun iki basamak birden

çıkan, üç basamak birden inen deneyimli ayak sesi duyuluyordu. Arabalar ve insanlar hâlâ dışarıda geceyi yaşıyorlardı. Çocuklar küçükken, odalarından bir sürü gürültü gelirdi. Küçük Johan'ın kısa ve hızlı nefesi, Calle'nin yumuşak oyuncak dağının altından zorlukla soluklanması ve tabii azıcık üşüttüğü anda horlamaya başlayan Madelene. Sonra ev gittikçe daha da sessizleşti. Çocuklar kendi evlerine taşındılar. Madelene ise Mâns eve geç geldiğinde bir fare gibi çıt çıkarmadan uyuyormuş gibi yapıyordu.

Yok, uykusu kaçmıştı. Eski bir Clint filmi açıp kendine biraz Macallan doldurdu. Belki koltukta biraz daha uyuklayabilirdi.

Dağlara kar yağmaya devam ediyordu. Kurravaara'da arabalar ve evler hâlâ kalın bir beyaz yorgana gömülüydü. Rebecka büyükannesinin evindeki kanepede, uyanık bir şekilde uzanıyordu.

Kalkıp köpek geldi mi bakmalıyım, diye düşündü. Karın içinde patileri donuyor olabilir.

Tekrar uyuması imkânsızdı. Gözlerini kapattı ve pozisyon değiştirerek yan döndü. Ama yorgun bedeninin içindeki beyni cin gibiydi.

Bıçakla ilgili bir tuhaflık vardı. Neden yıkanmıştı? Eğer biri suçu Sanna'nın üzerine yıkmak için bıçağı çekmecesine yerleştirmek istediye, niye yıkanmıştı? Elbette olası bir parmak izinden kurtulmak için bıçağın sapını yıkmak ve geri kalanı kanlı bırakmak daha iyi olurdu. Tamamen yıkaması halinde bıçakla cinayet arasında bir ilişki kurulamama riski vardı. Rebecka'nın gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı. Tıpkı noktaları birleştirerek oluşturulan resimler gibi. Bütünlüklü resim aniden ortaya çıkardı. Şimdi de aynen böyle hissediyordu. Bütün noktalar oradaydı ama onları birbirine bağlayan çizgileri bulması gerekiyordu.

Yatağın yanındaki ışığı yaktı ve dikkatle yerinden kalktı. Yataktan bir gıcırtı ile yanıt geldi. Çocukların uyanmadığından emin

olunca buz gibi botlarını ayağına geçirdi ve Virku'ya seslenmek için dışarı çıktı.

Karın altında, gelmeyen bir köpeğe bağıırıyordu.

Rebecka içeri döndüğünde Sara mutfağın ortasında dikiliyordu. Hiddetle Rebecka'ya döndü. Zayıf bedeni, yünlü kazağı ve bol pantolonlarının içinde kaybolmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu Rebecka. “Rüya mı gördün?”

Birden Sara'nın ağladığını fark etti. Berbat bir ağlamaydı. Kuru ve kesikti. Ahşap bir kuklanın konuşması gibi, çenesi bir aşağı bir yukarı gidiyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Rebecka yeniden. “Virku gittiği için mi ağlıyorsun?”

Cevap gelmedi. Yüzü hâlâ garip ağlaması yüzünden buruştu. Ama kollarını yavaşça öne doğru kaldırdı. Sanki Rebecka'ya ulaşmaya çalışıyordu.

Rebecka onu kucağına aldı. Sara da hiç direnmedi. Sanki kollarında genç bir kızı değil de ufak bir çocuğu tutuyor gibiydi. Minik bir kız çocuğu. Ve çok da hafıftı. Rebecka onu yatağa yatırdı ve arkasına kıvrıldı. Kollarıyla onu sardı. Sanki gözünden akmayan yaşlar canını acıtıyor gibiydi. Sonunda birlikte uykuya daldılar.

Saat beş gibi parmak ucunda yürüyen Lova'nın sesi ile uyandı. Rebecka'nın yanına çıkıp ona arkadan sarıldı. Elini Rebecka'nın kazağından içeri soktu ve uyudu.

Battaniyenin içi fırın gibiydi ama Rebecka, put gibi yatıyordu ve tamamen uyanıktı.

20 Şubat, Perşembe

Sabah saat beş buçukta, kedi Manne, Sven-Erik Stålnacke'yi uyandırmaya karar verdi. Arada dertli dertli inleyerek, Sven-Erik'in uyuyan bedeninde bir ileri bir geri yürüdü. Bu işe yaramayınca yüzüne doğru ilerledi ve yanağına patisini koydu. Ama Sven-Erik derin uykudaydı. Manne patisini Sven-Erik'im alnına doğru kaydırды ve tırnaklarını sahibinin derisini kavramaya yetecek kadar çıkarıp hafifçe tırmaladı. Sven-Erik hemen gözlerini açtı ve başındaki patilerden kendini kurtardı. Kedinin gri çizgili sırtını şefkatle okşadı.

"Gaddar kedi," dedi neşeyle. "Sana göre kalkma vakti geldi demek, öyle mi?"

Manne sitemle miyavladı, yataktan atladı ve yatak odasının kapısında gözden kayboldu. Sven-Erik onun dış kapıya gittiğini ve inleyerek orada beklediğini işitti.

"Geliyorum, geliyorum."

Manne'yi kızından, erkek arkadaşı ile Luleå'ya taşındıklarında almıştı. "Özgürlüğüne düşkün," demişti kızı, "şehirde bir apartman dairesinin içinde ne kadar mutsuz olduğunu biliyorsun. O da senin gibi, baba. Yaşamak için doğanın içinde olmaya ihtiyacı var."

Sven-Erik kalktı ve kedi için dış kapıyı açtı. Ama Manne burnunu dışarı çıkardığı gibi geri dönüp yeniden koridora döndü. Sven-Erik kapıyı kapatır kapatmaz yeniden inledi.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Sven-Erik. “Karın yağması seni mutlu etmiyorsa yapabileceğim bir şey yok. Ya dışarı çıkarsın ya da sessizce içeride beklersin.”

Mutfağa gitti ve bir kutu kedi maması aldı. Manne, yemek güvenle mama kabına koyulana kadar zevkle miyavladı ve Sven-Erik’in bacaklarının arasında dolandı. Sven-Erik kahve makinesini çalıştırdı. Anna-Maria aradığında henüz sandviçinden ilk lokmasını almıştı.

“Şunu dinle,” dedi Anna-Maria heyecanla. “Dün sabah Sanna Strandgård ile konuşuyordum ve cinayetin bir ayını andırmasını, İncil’de gözlerin oyulmasından ya da ellerin kesilmesinden bahsedilen yerleri tartışıyorduk.”

Sven-Erik ağzı dolu bir şekilde homurdandı ve Anna-Maria devam etti:

“Sanna, Markos 9: 43’ten alıntı yaptı: ‘Eğer elin seni günaha sokarsa, onu kes. Çolak olarak yaşaman, iki el sahibi olarak ateşin sönmediği cehenneme gitmenden iyidir. Eğer ayağın seni günaha sokarsa, onu kes. Tek ayaklı yaşaman, iki ayak sahibi olarak ateşin sönmediği cehenneme atılmandan iyidir. Eğer gözün seni günaha sokuyorsa, onu çıkarıp at. Tanrı’nın egemenliğine tek gözle girmen, iki gözle ateşin sönmediği cehenneme atılmandan iyidir.’”

“Ve?” dedi Sven-Erik anlatılanları hızla kavrayamadığı hissiyle.

“Ama o parçanın başını okumadı!” diye devam etti Anna-Maria heyecanla. “Markos 9: 42 şöyle diyor: ‘Kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürürse boynuna kocaman bir değirmen taşı geçirilip denize atılması kendisi için daha iyi olur.’”

Sven-Erik telefon ahizesini omzuyla kulağının arasına sıkıştırdı ve ayaklarına sürtünen Manne’yi kucağına aldı.

“Luka ve Markos’ta paralel yerler var,” dedi Anna-Maria. “Markos’ta, bir çocuğun cennetteki meleklerinin Tanrı’nın yüzünü gördükleri söylenir. İncil’i kontrol ettim, bunun, çocukların Tanrı’nın özel himayesinde olduklarının çok net bir göstergesi olduğunu açıklayan bir not vardı. O zamanlar Sami inancına göre,

her bireyin Tanrı'nın huzurunda onun adına konuşan bir meleği varmış ve yalnızca en yüce melekler Tanrı'nın tahtına ulaşabilirmiş."

"Yani birinin onu küçük çocukları günaha soktuğu için öldürdüğünü düşünüyorsun," dedi Sven-Erik düşünceli bir tavırla. "İma ettiğin şey..."

Sustu ve söylemek üzere olduğu şeyden rahatsız oldu.

"Sanna'nın kızlarıyla mı?"

"Neden başını okumadı?" dedi Anna-Maria. "Von Post her halükârda haklı. Sanna Strandgård'ın çocuklarıyla konuşmalıyız. Kardeşinden nefret etmek için çok haklı bir sebebi olabilir. Çocuk koruma birimiyle iletişime geçmeliyiz. Kızlarla konuşmamızda bize yardımcı olabilirler."

Telefonu kapattıktan sonra, Sven-Erik mutfak masasında, kucağında kedi ile bir süre oturdu.

Lanet olsun, diye düşündü. Umarım doğru değildir.

Rebecka sabah saat sekiz buçukta kiliseyi aradığında, telefona papazların sekteri Ann-Gull Kyrö cevap verdi. Rebecka çocukları henüz okula bırakmış, arabaya yürüyordu. Thomas Söderberg'i telefona istediğinde, telefonun diğer ucundaki kadının hızlı bir nefes aldığını işitti.

"Ne yazık ki," dedi Ann-Gull, "o ve Gunnar Isaksson sabah vaazı ile meşguller, bu yüzden onları rahatsız edemeyiz."

"Vesa Larsson nerede?"

"Bugün kendini çok iyi hissetmiyor, onu da bağlayamam."

"Belki Thomas Söderberg için bir mesaj bırakabilirim. Beni aramasını istiyorum. Telefon numaram..."

"Kusura bakmayın," dedi Ann-Gull kibarca. "Ama Mucize Konferansı boyunca papazlar çok meşgul ve onlarla iletişime geçmek isteyen insanlara geri dönmeyeceklerdir."

"Kendimi ifade edemedim sanırım," dedi Rebecka. "Ben Sanna Strandgård'ı temsil ediyorum ve..."

Karşısındaki kadın bir kez daha sözünü kesti. Bu sefer kibar tavrının ardında bir netlik de vardı.

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum, Rebecka Martinsson," dedi. "Ama söylediğim gibi papazların konferans süresince hiç zamanları yok."

Rebecka yumruklarını sıktı.

"Papazlara benden kaçtıkları zaman ortadan kaybolmayacağımı söyleyin," dedi öfkeyle. "Ben..."

“Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim,” diye karşı çıktı Ann-Gull Kyrö. “Beni tehdit ederek elinize bir şey geçmez. Konuşma bitmiştir. Hoşça kalın.”

Rebecka kulaklıklarını çıkarıp montunun cebine tıktırdı. Arabaya varmıştı. Başını gökyüzüne kaldırdı ve kar tanelerinin yanaklarına düşmesine müsaade etti. Birkaç saniye sonra ıslanmış ve üşümüştü.

Sizi piçler, diye düşündü. Hırpalanmaktan korkan bir köpek gibi sinecek değilim. Benimle Viktor hakkında konuşacaksınız. Sizi tehdit edecek bir şeyim olmadığını düşünüyorsunuz. Görüşeceğiz.

Thomas Söderberg, eşi Maja ve iki çocukları ile birlikte şehir merkezindeki bir giyim mağazasının üst katında oturuyordu. Rebecka'nın ayak sesleri üst kata doğru çıkarken merdivenlerde yankılanıyordu. Kahverengi taşın üzerine midye kabuğu renginde fosiller işlenmişti. İsim levhaları pirinçten yapılmış ve aynı muntazam, eğik yazıyla oyulmuştu. Burası küf kokulu evlerinde, yaşlı apartman sakinlerinin kulaklarını kapıya yapıştırıp geleni geçeni dinlediği izlenimi yaratan, ıssız bir merdiven boşluğuydu.

Kendini topla, dedi Rebecka kendine. Bunu yapmayı isteyip istemediğini düşünmenin bir faydası yok. Bununla yüzleşmek zorundasın. Aynen dışıye gitmek gibi. Ağzını kocaman açacaksın ve hemencecik olup bitecek. Üzerinde "Söderberg" yazan kapı ziline bastı. Bir an için kapıyı Thomas'ın açacağını düşündü ve kuyruğunu kısıtırıp merdivenlerden koşarak kaçmamak için kendini zor tuttu.

Kapıyı Maja Söderberg'in kız kardeşi Magdalena açtı.

"Rebecka," dedi yalnızca. Şaşırmış görünmüyordu. Rebecka sanki onu bekliyorlarmış hissine kapıldı. Belki de Thomas görüncesinden işe gitmeyip küçük ailesini korumak için bekçi köpekliği yapmasını istemişti. Magdalena hiç değişmemiştir. Saçı aynı on yıl önceki gibi küt kesilmişti. Demode kot pantolonu, dizine kadar uzanan el örgüsü yün çoraplarının içine sokuşturmuştu.

Kendi tarzına sadık kalıyor, diye düşündü Rebecka. Eğer başarılı görünmek için iyi giyinmek ve topuklu ayakkabılar giymek gerektiğini düşünmeyen biri varsa, o da Magdalena'ydı. On dokuzuncu

yüzyılda doğmuş olsaydı, kolalanmış hemşire önlüğünü üzerinden çıkarmaz, çantasındaki devasa şırıngasıyla kasvetli köylere gitmek için kendi kanosunda kürek çekerdi.

“Maja ile konuşmaya geldim,” dedi Rebecka.

“Konuşacak bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum,” dedi Magdalena. Bir eliyle kapının kolunu, diğeri ile de Rebecka’nın içeri girmesini engellemek için kapı pervazını tutuyordu.

Rebecka içeriden de duyulması için sesini yükseltti.

“Maja’ya onunla Victory Matbaacılık hakkında konuşmak istediğimi söyle. Polise gitmeden önce beni ikna etmesi için ona bir şans vereceğim.”

“Tabii. Kapıyı kapatıyorum,” dedi Magdalena öfkeyle.

Rebecka kapıyı tuttu.

“Eğer kapatırsan parmaklarımı kırarsın.” O kadar yüksek sesle söylemişti ki sesi merdiven boşluğunda yankılandı. “Hadi, Magdalena. Maja’ya benimle konuşmak isteyip istemediğini sor. Bunun şirketteki hisseleriyle alakalı olduğunu söyle.”

“Kapıyı kapatıyorum,” dedi Magdalena tehditkâr bir şekilde. Kapıyı çarpacakmış gibi hafifçe kapattı. “Elini çekmezsen, bu sadece senin suçun olur.”

Bunu yapamazsın, diye düşündü Rebecka. Sen bir hemşiresin.

Rebecka oturduğu yerde bir dergi karıştırıyor. Geçen yıldan kalma bir dergi. Ama sorun değil. Zaten okumuyor. Bir süre sonra onu ilk gören hemşire geri geliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Adı Rosita.

“Hamilesin, Rebecka,” diyor Rosita. “Eğer bebeği aldırmaya karar verdiysen, sana kürtaj için randevu vermemiz gerekecek.”

Kürtaj. Bu, Johanna’yı rahminden kazıyacıkları anlamına geliyor.

Rebecka odadan çıktığında garip bir şey oluyor. Daha resepsiyona ulaşamadan Magdalena'ya rastlıyor. Magdalena ona selam vermek için duruyor. Rebecka da durup onun selamına karşılık veriyor. Magdalena, Rebecka'ya perşembe günkü koro çalışmasına katılıp katılmayacağını soruyor. Rebecka huzursuz görünüyor ve birkaç mazeret uyduruyor.

Magdalena, Rebecka'nın neden hastanede olduğunu sormuyor. Böylece Rebecka onun olanları bildiğini anlıyor. Konuşulmayan şeyler. Asıl bunlar insanı her zaman ele veriyor.

“İçeri al. Komşular pürdikkat bizi dinliyordur.”

Maja, Magdalena'nın arkasında belirdi. Geçen yıllar, ağzının köşelerinde iki belirgin çizgi oluşturmıştu. Rebecka'yı dikkatlice süzerken daha da belirginleşiyorlardı.

“Montunu çıkarmana gerek yok,” dedi Maja. “Çok uzun kalmayacaksın.”

Mutfakta oturdular. Yeni beyaz dolapları ve ada tezgâhı ile oldukça geniş bir mutfaktı. Çocuklar okulda olmalıydı. Rakel onlu yaşlarının başlarında, Anna da liseye gidiyor olmalıydı. Zaman burada da çok hızlı geçmişti.

“Çay yapayım mı?” diye sordu Magdalena.

“Hayır, teşekkürler,” diye cevap verdi Maja.

Magdalena yeniden sandalyesine oturdu. Masa örtüsündeki, olmayan kırıntıları eliyle süpürmeye çalıştı.

Zavallı şey, diye düşündü Rebecka. Bu ailenin mallarından biri olmak yerine kendi hayatını yaşıyor olman gerekirdi.

Maja gözlerini ayırmadan Rebecka'ya bakıyordu.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Seninle Viktor hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Rebecka.

“O...”

“Daha biraz önce komşularımızın önünde Victory Matbaacılık hakkında ortalığı birbirine katıyordun. Söylemek istediğin şey neydi?”

Rebecka derin bir nefes aldı.

“Ben sana bildiklerimi anlatacağım. Sen de bana haklı olup olmadığımı söyleyeceksin.”

Maja küçümseyici bir kahkaha attı.

“Gördüğüm vergi kayıtlarına göre, Victory Matbaacılık devletten KDV iadesi istemiş,” dedi Rebecka. “Yüksek bir KDV. Bu da şirkette büyük yatırımlar yapıldığını gösterir.”

“Bunda yanlış bir şey göremiyorum,” dedi Maja.

Rebecka’nın bakışları buz gibiydi.

“Kudretimizin Kaynağı Kilisesi, vergi yetkililerini kâr amacı gütmeyen bir kurum olduğu yönünde bilgilendirmiş, bu da gelir vergisinden ve KDV’den muaf olduğu anlamına geliyor. Tabii ki kilise için harika bir durum çünkü muhtemelen bu inanılmaz miktarlarda para demek. Yalnızca kitap, broşür ya da video satışlarından elde edilen kâr bile muazzam olmalı. Çeviri masrafı yok çünkü insanlar bunu Tanrı’ya hizmet etmek için yapıyorlar. Yazara telif ücreti ödenmiyor, en azından Viktor’a, böylece bütün kâr kiliseye kalıyor.”

Rebecka kısa bir süre durakladı. Maja hâlâ gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Yüzü, bir maske takmış gibi tepkisizdi. Magdalena pencereden dışarıyı seyrediyordu. Hemen yakındaki bir ağacın üzerinde, bir büyük baştankara şevkle bir domuz pastırması kabuğunu gagalıyordu. Rebecka devam etti:

“Sorun şu ki kilise vergiden muafken masraflarında kesinti yapamaz ve bu masraflar için KDV iadesi talep edemez. Peki öyleyse ne yapacaksınız? En mantıklı çözüm bir şirket kurup size KDV iadesi getirecek bütün masrafları o şirkete yazdırmanız. Bu nedenle kilise kitap ve broşür basmanın, kaset kopyalamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiği anda ticari bir şirket kurar. Papazların eşleri bu şirketin sahipleri olarak atanır. Şirket bütün gerekli ekipmanları alır. Ve bu da çok pahalıya mal olur. Masraflarınızın

yüzde yirmisini devletten geri alırsınız. Bu da papazların ailelerinin ceplerine kalır. Şirket basım gibi şeyleri kiliseye çok ucuza mal eder ve zararına çalışır. Bu da onlar için iyi olur çünkü o zaman ortada vergi kesilebilecek bir kâr olmaz. Tabii başka bir avantajı daha var. Ortaklar ilk beş yıl elde ettikleri gelire karşılık her bir zarar için yaklaşık yüz bin kron talep edebilir. Fark ettim ki, Maja, sen bu sene ve geçen sene tek kuruş vergi vermemişsin. Vesa Larsson'un ve Gunnar Isaksson'un eşlerinin şirketten asgari ölçüde vergilendirilmiş gelirleri var. Sanırım sen şirket zararlarını kendi maaşını yok etmek ve vergi vermemek için kullanmışsın."

"Evet, ne olmuş?" dedi Maja ters bir tavırla. "Bu gayet yasal. Ne istediğini anlamıyorum, Rebecka. Herkesten iyi biliyor olmalısın ki vergi yönetimi..."

"Henüz bitirmedim," diyerek araya girdi Rebecka. "Sanırım şirket kiliseye piyasa ücretinin altında hizmet veriyor ve bu nedenle kasten zarar ediyor. Ayrıca şirkette yatırım yapacak paranın da nereden geldiğini merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla ortakların hiçbirinin öncesinden getirdiği bir serveti yok. Belki de yüklü bir kredi çekmişsindir, ki sanmıyorum. Hiçbirinizin sermaye kazancında bir açık görmedim. Bence baskı işleri ve diğer şeyler için gereken para kiliseden geliyor ama kayıtlı değil. Yani vergi yönetimini ilgilendirmiyor. Bu da demek oluyor ki burada bir vergi kaçakçılığından bahsediyoruz. Eğer vergi yetkilileri ve Mali Suçlar savcısı devreye girip incelemeye kalkarsa, olacak olan şu: Ortaklar yatırımın sermayesinin nereden geldiğini açıklayamazlarsa, bu para üzerinden vergilendirilirsiniz. Kilise avans ödemiş ve bunun bir gelir olarak kaydının yapılması gerekiyordu."

Rebecka öne doğru eğildi ve Maja Söderberg'in gözlerinin içine baktı.

"Anlıyor musun, Maja?" diye sordu. "Kiliseden aldığınız paranın neredeyse yarısının vergi olarak ödenmesi gerekiyor. Tabii bir de ulusal sigorta vergisi ve ek vergi var. Bireysel olarak iflas edecek ve hayatın boyunca yetkililer tarafından izleneceksin. Hep-

sinin de ötesinde, uzun bir zamanını hapiste geçireceksin. Toplum, şüpheli ticari işlemleri çok ciddiye alır. Eğer bunun arkasında bir de papazlar varsa, ki olduklarına inanıyorum, o zaman Thomas hem dolandırıcılıktan hem de emniyeti suistimal etmekten suçlu bulunacak. Kiliseden para hortumlayıp eşinin şirketine akıttığı konuşulacak. O da hapse atılırsa çocuklara kim bakacak? Gerçi sizi gelip ziyaret edebilirler. Hafta sonu birkaç saatliğine boğucu bir ziyaret odasında. Çıktıktan sonra nerede iş bulacaksın?”

Maja, Rebecka’ya dik dik baktı.

“Ne istiyorsun? Tahminlerin ve tehditlerinle buraya, benim evime geldin. Beni tehdit ediyorsun. Bütün ailemi. Ve çocukları.”

Sustu ve ağzını eliyle kapadı.

“Eğer intikam istiyorsan, Rebecka, o zaman benden al,” dedi Magdalena.

“Kapa lanet çeneni!” dedi Rebecka ve küfrettiğinde iki kız kardeşin nasıl sıçradıklarını fark etti.

Bu, onda yeniden küfretme isteği doğurmuştu.

“Lanet olası intikam istediğim doğru,” diye devam etti, “ama o yüzden burada değilim.”

Kapı çaldığında Rebecka evde yalnız. Thomas Söderberg dışarıda bekliyor. Yanında Maja ve Magdalena da var.

Şimdi Sanna’nın neden aniden evden çıkması gerektiğini ve ona evde kalıp çalışması için neden ısrar ettiğini anlıyor. Geleceklerinden Sanna’nın haberi var.

Rebecka sonradan onları içeri hiç davet etmemiş olması gerektiğini düşünüyor. Kapıyı yüzlerine çarpmış olması gerektiğini. Neden burada olduklarını biliyor. Bunu yüzlerinden okuyabiliyor. Thomas’ın ciddi ve endişeli ifadesi, Maja’nın büzülmüş dudakları ve Magdalena’nın Rebecka ile göz göze gelmekten kaçırıldığı bakışları.

İçecek bir şey istemiyorlar. Ama sonra Thomas fikrini değiştirip bir bardak su istiyor. Konuşma boyunca zaman zaman duraksayıp suyundan bir yudum alıyor.

Oturma odasına oturduklarında Thomas kontrolü eline alıyor. Rebecka'dan hasır sandalyeye oturmasını istiyor. Eşini ve kız kardeşini de L şeklindeki koltuğun iki ucuna oturtuyor. Kendi de koltuğun köşesine yerleşir. Böylece üçüyle de aynı anda göz teması kurabiliyor. Rebecka, Maja ve Magdalena'ya bakabilmek için sürekli başını çevirmek zorunda kalıyor.

Thomas Söderberg direkt konuya giriyor.

"Magdalena hastanede karşılaştığınızı söyledi," diyor Rebecka'nın gözlerine bakarak. "Neden orada olduğunu da bize söyledi. Biz de bunu yapmaman için seni ikna etmeye geldik."

Rebecka cevap vermeyince konuşmaya devam ediyor.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama çocuğu düşünmek zorundasın. İçinde bir hayat var, Rebecka. Bunu ondan almaya hakkın yok. Maja ve ben bunun hakkında konuştuk ve o beni affetti."

Susuyor, aşk ve minnet dolu gözlerle Maja'ya bakıyor.

"Bu çocuğa bakmak istiyoruz," diyor. "Onu evlat edinmek istiyoruz. Anlıyor musun, Rebecka? Bizim için Rakel ve Anna'dan bir farkı olmayacak. Küçük bir erkek kardeşleri olacak."

Maja, Thomas'a bakıyor.

"Tabii, eğer erkek olursa," diye ekliyor Thomas.

Biraz zaman geçtikten sonra devam ediyor.

"Ne diyorsun, Rebecka?"

Rebecka masanın üzerinden sert bir ifadeyle Maja'ya bakıyor.

"Ne mi diyorum," diyor yavaşça başını sallayarak.

"Senin kaydına baktım ve mahremiyetine tecavüz ettim," diyor Magdalena. "Beni yetkililere şikâyet etme hakkına sahipsin."

"Bazen Sezar'ın mı yoksa Tanrı'nın kurallarına uyacağımızı kendimiz seçeriz," diyor Thomas. "Magdalena'ya senin anlayış göstereceğini söyledim. Değil mi, Rebecca? Yoksa onu şikâyet mi edeceksin?"

Rebecca başını sallıyor. Magdalena rahatlamış görünüyor. Neredeyse gülümsüyor. Maja gülmüyor. Rebecca'yı tepki vermeden izliyor. Rebecca midesinin bulandığını hissediyor. Bir şeyler yemesi gerekiyor çünkü o zaman bulantısı biraz olsun azalıyor.

Benim çocuğumu onun büyütmesini mi istiyorlar, diye düşünüyor.

"Ne diyorsun, Rebecca?" diye ısrarla soruyor Thomas. "Hastane randevunu iptal edeceğine güvenebilir miyim?"

Bulantı şimdi Rebecca'nın tüm bedenini sarıyor. Dizini masaya çarparak hasır sandalyeden hızla kalkıp banyoya koşuyor. Karnındaki her şeyi öylesine şiddetle çıkarıyor ki camı acıyor. İçeridekilerin kalktıklarını işittiğinde kapıyı kapatıp içeriden kilitliyor.

Üfü birden kapının arkasında beliriyorlar. Kapıya vuruyorlar. Nasıl olduğunu sorup dışarı çıkması için yalvarıyorlar. Ses, Rebecca'yı sağır ediyor. Bacaklarının güçsüzleştiğini hissediyor ve klozetin üzerine yığılıyor.

Önce dışarıdaki sesler fazlasıyla kaygılı geliyor ve çıkması için ona yalvarıyorlar. Maja'yı bile kapıya gönderiyorlar.

"Seni affettim, Rebecca," diyor. "Sadece sana yardım etmek istiyoruz."

Rebecca cevap vermiyor. Uzanıp muslukları sonuna kadar açıyor. Su banyoyu dolduruyor ve seslerini bastırıyor. Başta Thomas yalnızca sinirleniyor ama sonra gitgide daha da öfkeleniyor.

"Kapıyı aç," diye bağılıyor, kapıyı yumruklayarak. "O, benim çocuğum, Rebecca. Bunu yapmaya hakkın yok, duyuyor musun? Çocuğumu öldürmene izin vermeye niyetim yok. Ben kırmadan aç şu kapıyı!"

Arkadan Maja ve Magdalena'nın ona seslendiklerini işitiyor. Onu kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Sonunda ev kapısının kapandığını ve ayak seslerinin merdivenlerde kaybolduğunu duyuyor. Rebecka küvetin içine girip gözlerini kapatıyor.

Uzun süre sonra evin kapısı yeniden açılıyor ve Sanna içeri giriyor. Küvetteki su çoktan soğumuş. Rebecka çıkıp mutfığa gidiyor.

"Biliyordun," diyor Sanna'ya.

Sanna mahcup gözlerle ona bakıyor.

"Beni affedebilir misin?" diyor. "Seni sevdiğim için yaptım, anlıyor musun?"

"Neden buradasın?" diye sordu Maja.

"Viktor'un neden öldüğünü öğrenmek istiyorum," dedi Rebecka sert bir tavırla. "Sanna şüpheli, gözaltında tutuluyor ve kimsenin umurunda değil. Kilisedeki insanlar dans edip şarkı söylüyorlar ve polisle işbirliği yapmayı reddediyorlar."

"Ama benim bu konuda hiçbir bilgim yok," dedi Maja. "Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Ya da Thomas'ın? Ellerini kesip gözlerini mi oyduk? Sen delirdin mi?"

"Nereden bilebilirim?" diye cevap verdi Rebecka. "Viktor'un öldürüldüğü gece Thomas evde miydi?"

"Bu kadar yeter, Rebecka," diyerek araya girdi Magdalena.

"Ölmeden önce Viktor ile ilgili bir mesele vardı," dedi Rebecka. "Sanna ile bozuşmuşlar. Patrik Mattsson ona öfkeliydi. Nedenini öğrenmek istiyorum. Kilisede biriyle ilişki mi yaşıyordu? Bir adamla, belki de? O yüzden mi Tanrı'nın evi yere iğne atsan sesini duyabileceğin kadar sessiz?"

Maja Söderberg ayağa kalktı.

“Ne dediğimi duymuyor musun?” diye bağırdı. “Bilmiyorum! Thomas, Viktor’un manevi yol göstericisi. Ve asla bir papaz olarak onunla paylaşılan şeyleri anlatmaz. Ne bana ne de polise.”

“Ama Viktor öldü!” dedi Rebecka. “Yani Thomas’ın bunları paylaşıp paylaşmayacağı umurunda değildir diye düşünüyorum. Bence hepiniz anlatmaya henüz hazır olmadığınız kadar çok şey biliyorsunuz. Ve ben de elimdekilerle polise gitmeye hazırım. Sonra kim hazırlık soruşturmasına alınacak göreceğiz.”

Maja, Rebecka’ya dik dik baktı.

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedi. “Neden benden nefret ediyorsun? Senin için beni ve kızları bırakacağını mı zannettin? Bu yüzden mi öfkелisin?”

“Senden nefret etmiyorum,” dedi Rebecka ayağa kalkarak. “Sana üzülüyorum. Seni bırakacağını asla düşünmedim. Asla onun biriciğı olduğumu düşünmedim. Bunu öğrenmen bir şanssızlıktı. Yalnızca beni mi biliyorsun, yoksa başkaları da...”

Maja hafif sarsıldı. Sonra parmağını Rebecka’ya doğrulttu.

“Sen,” dedi öfkeyle. “Çocuk katili! Çık buradan!”

Magdalena, Rebecka’ya kapıya kadar eşlik etti.

“Yapma, Rebecka,” diye yalvardı. “Polise gidip işleri karıştırma. Eline ne geçecek ki? Çocukları düşün.”

“O zaman bana yardım et,” dedi Rebecka. “Sanna hapse girmek üzere ve kimse tek bir kelime bile etmiyor. Sense benim kibarlık yapmamı istiyorsun.”

Magdalena, Rebecka’yı kapının önüne doğru itekledi ve kapıyı arkalarından kapattı.

“Haklısın,” dedi. “Son zamanlarda Viktor ile ilgili bir şeyler vardı. Değişmişti. Ve agresifleşmişti.”

“Nasıl yani?” diye sordu Rebecka. Parlak kırmızı ışığa basarak ışıkları yaktı.

“Yani, bilirsin işte, tavrı, dua ediş ve cemaatle konuşma tarzı. Direkt tanımlamak kolay değil. Ama tedirgin gibiydi. Sık sık gece kiliseye gelip dua ediyordu ve yanında hiç kimseyi istemiyordu.

Eskiden böyle değildi. Başkalarının da onunla birlikte dua etmesinden hoşlanırdı. Oruç tutuyordu ve sürekli meşguldü. Onun bezgin göründüğünü düşünüyordum.”

Haklı, diye düşündü Rebecka. Videoda Viktor’un nasıl göründüğünü hatırladı. Gözleri çukurlaşmış. Gergin.

“Neden oruç tutuyordu?” diye sordu.

Magdalena omzunu silkti.

“Nereden bileyim,” dedi. “Bazı kötülüklerin yalnızca dua ve oruçla yok edildiği söylenir. Ama onun sorununun ne olduğunu bilen var mıydı bilmiyorum. Thomas’ın bilmediğine eminim, son zamanlarda araları pek iyi değildi.”

“Aralarında ne sorun vardı?” diye sordu Rebecka.

“Thomas’ın Viktor’u öldürmesini gerektirecek bir şey değil,” dedi Magdalena. “Cidden, Rebecka, böyle bir şeye inanıyor olamazsın? Viktor sanki herkesten kendini çekmiş gibiydi. Thomas da dâhil olmak üzere. Bu aileyi rahat bırak, gerçekten. Ne Thomas’ın ne de Maja’nın sana söyleyebileceği bir şey var.”

“Kimin var o zaman?” diye sordu Rebecka.

Magdalena cevap vermeyince devam etti:

“Vesa Larsson mı?”

Rebecka caddeye geri döndüğünde, Virku’yu arabadan çıkarıp çişini yaptırması gerektiğini düşündü ama sonra köpeğin kaybolduğunu hatırladı. Ya ona bir şey olduysa, diye düşündü. Virku’nun karda yatan ve donarak ölen küçük bedeni gözünün önüne geldi. Gözlerini kargalar ya da kuzgunlar, karnının en lezzetli yerini de tükler yemişti.

Sanna’ya söylemem gerek, diye düşündü ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

Yanından bebek arabasıyla yürüyen bir çift geçti. Kız gençti. Belki daha yirmi yaşında bile değildi. Kızın imrenerek ayağındaki botlara baktığını fark etti. Eski Palladium’un yanından geçiyordu. Ocak ayının sonunda yapılan Kar Festivali’nden kalma buzdan

ve kardan heykeller hâlâ duruyorlardı. Geologgatan'ın ortasında, arabaların aşağıya inmesini engellemek için üç tane yarım metre uzunluğunda kar tavuğu vardı. Kafalarında kardan küçük başlıklar oluşmuştu.

Boş arabaya girmek kötü bir histi. Şimdiden çocuklara ve köpeğe alışmış olduğunu fark etti.

Saçmalama, dedi kendi kendine.

Saatine baktı. On iki buçuk olmuştu bile. İki saat sonra Sara'yı ve Lova'yı alacaktı. Bu öğlen yüzmeye gideceklerine söz vermişti. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Bu sabah kızlara sandviç ve sıcak çikolata vermiş ama kendi sadece iki fincan kahve içmişti. Vesa Larsson'u araya sıkıştırmak istiyordu. Biraz çalışması da gerekiyordu. Küçük şirketler için yapılan yeni düzenlemeler hakkındaki notu aklına gelip de hâlâ tamamlamadığını düşününce içinin daraldığını hissetti.

Black Bear'a uğrayıp bir çikolata, bir muz ve kola aldı. Bir akşam gazetesinin reklam panosunda "Viktor Strandgård Satanistler Tarafından Öldürüldü" yazıyordu. Başlığın üzerinde de neredeyse okunamayacak küçüklükte "Kilisenin İsmi Veremeyen Bir Üyesi İddia Ediyor" diyordu.

"Elleriniz ne kadar soğuk," dedi parayı alan kadın.

Sıcak ve kuru ellerini Rebecka'nın parmaklarına sardı ve bırakmadan önce biraz sıktı.

Rebecka şaşkınlıkla gülümsedi.

Artık garip geliyor, diye düşündü, yabancılarla sohbet etmek.

Araba buz gibiydi. Muzun kabuğunu soydu. Parmakları gitgide daha da soğuyordu. Gazete bayisindeki kadını düşündü. Yaklaşık altmış yaşındaydı. Güçlü kolları ve pembe, tiftik hırkasının altında dolgun göğüsleri vardı. Evde yaptığı saçları, seksenlerde moda olan kısa bir stilde kesilmişti. Sevecen gözlerle bakıyordu. Sonra Sara ve Lova'yı düşündü. Uyuduklarında vücutlarının ne kadar sıcak olduğunu hatırladı. Ve Virku'yu. Çekik gözlerini ve yumuşak kürkünü.

Birden umutsuzluğa kapıldı. Arabanın tavanına baktı ve rimelinin akması için işaret parmağıyla gözündeki yaşları sildi.

Kendini topla, dedi ve kontağı çevirdi.

Virku karanlıkta yatıyordu. Sonra bagaj açıldı ve içeri giren ışık başını döndürdü. Kalbi korkudan yerinden çıkacak gibiydi ama ona doğru uzanan ve onu yukarı kaldıran iki kaba ele karşı koymaya çalışmadı. Susuzluk onu pasifleştirmiş ve uysallaştırmıştı. Yine de başını, onu arabasının bagajından çıkaran adama doğru kaldırdı. Ağzını ve patilerini saran gümüş rengi bant ile ona olabildiğinde tevazu gösterdi. Acıyla boğazını esnetti ve kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırdı. Buna rağmen merhametten eser yoktu.

Papaz Vesa Larsson'un yeni inşa edilmiş modern villası, Folk Lisesi'nin arkasındaydı. Rebecka arabasını park edip etkileyici binaya baktı. Geometrik beyaz taş bloklar, kardan bembeyaz olmuş çevre ile uyum içindeydi. Eğer parlak kırmızı, sarı ve mavi renkte ışıldayan bağlantı noktaları olmasaydı, karlı havada orada bir ev olduğunu fark etmeden geçip gitmek işten değildi. Mimarın, Sami halkının beyaz dağlarından ve renklerinden ilham aldığı çok açıktı.

Kapıyı Vesa Larsson'un eşi Astrid açtı.

Arkasında küçük bir Shetland çoban köpeği vardı. Rebecka'ya delirmiş gibi havlıyordu. Astrid, kapıda kimin olduğunu görünce gözlerini kıstı ve hoşnutsuzlukla dudaklarını aşağıya doğru kıvrırdı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

Rebecka'nın onu son gördüğünden beri on dört kilo almış olmalıydı. Saçı dağınık şekilde arkadan bağlıydı. Altında bir Adidas eşofman, üzerinde de yıpranmış bir kazak vardı. Hızlıca Rebecka'nın üzerindeki bej rengi uzun kabana, yumuşak Max Mara atkıya ve dışarıya park edilmiş yeni Audi'ye baktı. Yüzünde bir şüphe belirdi.

Biliyordum, diye düşündü Rebecka. İlk çocukları olduğu anda keçileri kaçıracağını biliyordum.

O günlerde Astrid biraz balık etli ama güzeldi. Aynen kabarık bir bulutun üzerindeki tombul bir melek gibi. Vesa Larsson da Pentakostal kilisesindeki evlilik hayali kuran bütün kızların elde etmek için savaştığı bekâr bir papazdı.

Herkesi sevmeye çalışmak zorunda olmamak çok özgürleştirici bir his, diye düşündü Rebecka. Ben asla onun gibi yapmadım.

“Vesa’yı görmeye geldim,” dedi Rebecka, Astrid cevap vermeye bile fırsat bulamadan eve girdi.

Köpek geri çekildi ama öyle çok havlıyordu ki neredeyse sesi kısılmıştı. Sanki kesik bir öksürük gibiydi.

Koridor ya da kapı girişi yoktu. Giriş katı tamamen açıktı ve Rebecka, şu an kapıda olduğu yerden mutfığı, yemek alanını, açık şöminenin etrafındaki oturma alanını ve kar manzarasına bakan etkileyici pencereleri görebiliyordu. Havanın açık bir günde, pencerelerden Vittangivaara’yı, Luossavaara’yı ve Sandstensberget’teki Kristal Kilise’yi görmek bile mümkün olabilirdi.

“Evde mi?” diye sordu Rebecka. Bağırmadan, köpeğin sesini bastıracak yükseklikte konuşmaya çalışıyordu.

Astrid cevap verdi: “Evet, içeride. Sus artık!”

Son cümlesini öfkeyle havlayan köpeğe bakarak söylemişti. Cebini karıştırdı ve bir avuç kahverengi ödül maması çıkarıp yere attı. Köpek havlamayı bırakıp arkalarından koşuşturdu.

Rebecka kabanını askılığa astı, beresi ve eldivenlerini ceplerine sokuşturdu. Onları yeniden giymek istediğinde sıırıslıklam olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Astrid karşı çıkarcasına ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

“Seninle görüşür mü bilmiyorum,” dedi soğuk bir tavrıla. “Nezle oldu.”

“Onunla konuşana kadar buradan gitmeye niyetim yok,” dedi Rebecka sakince. “Önemli.”

Köpek bütün mamayı yemişti. Sahibine döndü, bir bacağına kavradı ve sürtünmeye başladı.

“Yapma, Baloo,” dedi Astrid gönülsüzce. “Ben dişi köpek değilim.”

Köpeği itelemeye çalıştı ama bacağına ön patileriyle sıkıca kavramıştı.

Tanrım, evin kimin kontrolünde olduğu çok açık, diye düşündü Rebecka.

“Ciddiyim,” dedi. “Koltukta uyurum. Beni buradan atmak için polis çağırmanız gerekir.”

Astrid pes etti. Köpek ve Rebecka ona fazla gelmişlerdi.

“Çalışma odasında,” dedi. “Merdivenlerden çık, soldaki ilk kapı.”

Rebecka beş uzun adımda merdivenleri çıktı.

“İlk önce kapıya vur,” diye seslendi Astrid arkasından.

Vesa Larsson, deri kaplı bir taburenin üzerinde, beyaz çinili bir sobanın karşısında oturuyordu. Çinilerden birinin üzerinde, huş ağacı yaprağı rengindeki zarif harflerle “Rab Çobanımdır” yazıyordu. Muhtemelen Vesa Larsson bunu kendi yazmıştı. Giyinik değildi. Pamuklu pijamalarının üzerinde kalın bir havlu sabahlık vardı. Sakallarının üzerindeki iki gri delikten yorgun gözlerle Rebecka’ya baktı.

Kötü hissediyor, doğru, diye düşündü Rebecka, ama nezleden değil.

“Şimdi de beni tehdit etmeye mi geldin?” dedi. “Evine git, Rebecka. Bırak bu işin peşini.”

Vay be, diye düşündü Rebecka. Seni arayıp uyarmak için hiç zaman kaybetmemişler.

“Güzel oda,” dedi Rebecka, ona cevap vermek yerine.

“Hı hı,” dedi Vesa Larsson. “Burada ham ahşap zemin istediğimi söyleyince mimar neredeyse felç geçiriyordu. Boyadan hemen zarar göreceğini söyledi. Ama benim istediğim de buydu. Zeminin, yarattığım her şeyden küf tutmasını istiyordum.”

Rebecka etrafa bakındı. Geniş bir odaydı. Dışarıdaki kasvetli havaya rağmen büyük pencerelerden içeri gün ışığı giriyordu. Her şey düzenliydi. Büyük pencerelerden birinin önündeki bir şövalenin üzerinde, üzeri kapatılmış bir tuval duruyordu. Gördüğü kada-

rıyla yerde en ufak bir boya izi bile yoktu. Pentakostal kilisesinin bodrumunda çalıştığı zamanlardan çok farklıydı. O zamanlarda bütün zemin çizimlerle kaplı olurdu ve çok sayıdaki terebentin yağı ya da fırça kavanozlarını devirmemek için parmak ucunda yürümek zorunda kalırdınız. Terebentin yağının kokusu bir süre sonra başınızı ağrıttırdı. Bu odada ise yalnızca sobadan gelen hafif duman kokusu vardı. Vesa Larsson onun sorgulayıcı bakışlarını görünce gülümsedi.

“Biliyorum,” dedi. “Diğer insanların yalnızca hayal edebileceği bir stüdyon olunca, böyle...”

Cümlelerin sonunu omzunu silkerek getirdi.

“Babam eskiden yağlı boya tablolar yapardı, biliyorsun,” diye devam etti. “Kuzey Işıkları, Lapporten, Merasjärvi’deki kır evi. Hiç sıkılmadı. Sıradan bir işinin olmasını reddetti, onun yerine arkadaşlarıyla içti. Sonra bir gün başımı okşayıp bana şöyle dedi: ‘Bu çocuk kamyon şoförü falan olacağını zannediyor ama ona söyledim, sanattan kaçamazsın.’ Ama bilmiyorum, bugünlerde burada oturup ressam olma hayali kurmak zavallıca geliyor. Sanattan kaçmak o kadar da zor olmadı.”

Sessizce birbirlerine baktılar. Farkında olmaksızın birbirlerinin saçını inceliyor, saçlarını öylece uzattıkları ve sonra yakın arkadaşlarına kestirdikleri dönemi ve eski zamanlarda daha iyi göründüklerini düşünüyorlardı.

“Güzel manzara,” dedi Rebecka ve ekledi, “Ama şu an bakmak için doğru an değildir belki!”

Dışarıya bakıldığında görülen tek şey yağan kardı.

“Neden ki?” diye sordu Vesa Larsson. “Belki de bu en iyi manzaradır. Kış ve kar. Her şey daha basit. Görülecek daha az şey var. Daha az renk, daha az koku, daha kısa günler. Kafan daha rahat olur.”

“Viktor ile ilgili yolunda gitmeyen şey neydi?” diye sordu Rebecka. Vesa Larsson başını salladı.

“Sanna sana ne anlattı?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Rebecka.

“Ne demek hiçbir şey?” dedi Vesa Larsson şüpheyle.

“Kimse bana lanet olası tek kelime bile etmiyor,” dedi Rebecka öfkeyle. “Ama bunu onun yaptığına inanmıyorum. Bazen kafası gidip geliyor ama bunu o yapmış olamaz.”

Vesa Larsson bir şey söylemeden düşen karı izledi.

“Neden Patrik Mattsson sana Viktor’un seks hayatını sormamı istedi?” dedi Rebecka.

Vesa Larsson cevap vermeyince, “Onunla bir ilişkin var mıydı? Ona bir kart gönderdin mi?” diye devam etti:

Alabama tehdit notunu bırakan da sendin değil mi, sorusu zihninden geçse de sormaya cesaret edemedi Rebecka.

Vesa Larsson gözlerine bakmadan konuştu.

“Buna yorum bile yapmayacağım.”

“Tabii,” dedi Rebecka sert bir ses tonuyla. “Sonunda siz üç papazın birleşip onu öldürdüğünüzü düşüneceğim. Belki de sizin bazı şüpheli ticari işlerinize itiraz ettiği için bunu yaptınız. Belki de seni, aranızda geçenleri eşine söylemekle tehdit ediyordu.”

Vesa Larsson eliyle yüzünü kapattı.

“Ben yapmadım,” diye mırıldandı. “Onu ben öldürmedim.”

İpin ucunu kaçırıyorum, diye düşündü Rebecka. Etrafta gezinip insanları suçluyorum.

Mantıklı düşünmeye odaklanmak için elini yumruk yapıp alnında gezdirdi.

“Anlamıyorum,” dedi. “Hepinizin neden sessiz olduğunuzu anlamıyorum. Neden birinin bıçağı Sanna’nın mutfağına bıraktığını anlamıyorum.”

Vesa Larsson döndü ve dehşet dolu gözlerle ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Ne bıçağı?”

Rebecka ağzından kaçırmıştı.

“Polis henüz basına açıklamadı,” dedi. “Ama cinayet silahını Sanna’nın mutfağında buldular. Kanepenin altındaki çekmecede.”

Vesa Larsson gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi. “Aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

Vesa Larsson’un yüzü bir anda taş kesildi.

“Zamanında sessiz kalma yeminimi çok kez bozdum.”

“Başlatma şimdi yeminine. Viktor öldü. Bozsan da seni suçlayamaz, kızamaz artık.”

“Sanna’ya yeminim var.”

“Harika!” diye bağırdı Rebecka. “Benimle konuşma zahmetine hiç girme o zaman! Ama her bir taşı kaldırıp altına bakarak bu işi çözmeye kararlıyım. İlk olarak da kiliseden ve ekonomik ilişkilerinizden başlayacağım. Sonra Viktor’a kimin âşık olduğunu bulacağım. Ve Sanna’dan da bu öğlen gerçeği öğreneceğim.”

Vesa Larsson bitik bir ifadeyle ona baktı.

“İşin peşini bırak, Rebecka. Evine dön. Seni kullanmalarına müsaade etme.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yapman gerektiğini düşündüğün şeyleri yap,” dedi. “Ama benden henüz kaybetmediğim şeyleri alamazsın.”

“Canınız cehenneme,” dedi Rebecka sakince, artık tepki verecek hali kalmamıştı.

“İçinizde kim günahsızsa...” dedi Vesa Larsson.

Ah, tabii, diye düşündü Rebecka. Sonuçta ben bir katilim. Çocuk katiliyim.

Rebecka, büyükannesinin odun doğrama kütüğünün önünde duruyor. Hayır, “doğrama” doğru kelime değil. En kalın ve ağır kütükleri seçmiş, onları hararetli bir öfkeyle ikiye ayırıyor. Baltayı gücünün son damlasıyla kütüklere saplıyor. Bıçağına takılan kütükle birlikte baltayı yeniden havaya kaldırıyor ve yine tüm gücüyle doğrama kütüğüne indiriyor. Ağırlık ve kuvvetle, balta her seferinde biraz daha sıkışıyor. Artık kütüğü ikiye ayırması ve

üzerinde çalışması gerekiyor. En azından ikiye ayırmayı başardı. Bu parçaları da ikiye ayırıyor. Sonra yeni kütüğü yerleştiriyor. Sırtından ter damlıyor. Omuzları ve kolları acıdan sızlasa da durmuyor. Eğer yeterince şanslıysa, çocuk düşer. Kimse onun odun kıramayacağını söylemedi. Belki o zaman Thomas bu kızın doğmasını Tanrı'nın istemediğini söyler.

Çocuğun, diye Rebecka kendini düzeltiyor. Çocuğun doğmasını. Çocuk. Ama içinde bir yerlerde bunun bir kız çocuğu olduğunu biliyor. Johanna.

Viktor'un sesini arkasında işittiğinde, kafasındaki kaset geri sarıyor ve aslında onun bir süredir burada, adını seslenmekte olduğunu fark ediyor.

Onu kırık tahta sandalyenin üzerinde otururken görmek garip geliyor. Sandalyenin arkası yok ve oturağın bir zamanlar ahşap çubukların olduğu arka kısmında ise delikler var. Yıllardır orada durup yakacak odun olmayı bekliyor.

"Sana kim söyledi?" diye soruyor Rebecka.

"Sanna," diye cevap veriyor Viktor. "Öfkeli olabileceğini söyledi."

Rebecka omzunu silkiyor. Öfkelenecek gücü bile yok.

"Başka kim biliyor?" diye soruyor.

Şimdi omzunu silkme sırası Viktor'da. Haber yayılmış görünüyor. Başka ne beklenebilirdi ki? Viktor'un üzerinde ikinci el deri ceketi ve bir kızın ona ördüğü uzun atkı var. Saçı muntazam bir şekilde ortadan ayrılmış.

"Eulen benimle," diyor.

Rebecka şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Seni seviyorum," diyor. "Çocuğu da seviyorum."

Dışarısı talaş ve odun kokuyor. Rebecka çatıdan akan suyun sesini duyuyor. Boğazında biriken gözyaşları canını yakıyor.

"Aynen bütün kardeşlerini, arkadaşlarını ve düşmanlarını sevdiğin gibi mi?" diye soruyor Rebecka.

Tanrı'nın sevgisi gibi. Kimseyi ayırmadan, sıraya giren herkes için sipariş verilmiş. Belki de Rebecka'nın hak ettiği sevgi budur. Belki de ona sunulanla yetinmesini öğrenmesi gerekir.

Viktor çok yorgun görünüyor.

Neredeydin, Viktor, diye düşünüyor Rebecka. Tanrı'ya yaptığın uzun yolculuktan sonra senin küçücük bir parçan için sıraya giren sayısız insan var.

"Ben seni asla terk etmem," diyor Viktor. "Biliyorsun."

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diyor Rebecka, salya sümük ağlayarak. "Sana cevap verdiğim anda çoktan terk edilmiş olacağım."

Akşam altı buçukta, Rebecka yanında Sara ve Lova ile karakola gitti. Öğleden sonrayı yüzme havuzunda geçirmişlerdi.

Sanna görüşme odasına geldi ve Rebecka'ya sanki ondan bir şey çalmış gibi baktı.

"Demek buradasın," dedi. "Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Kızlar montlarını çıkardılar ve birer sandalyeye tırmandılar. Lova gülüyordu çünkü beresinin altından çıkan bir tutum saç soğuktan donmuştu.

"Bak, anne," dedi başını sallayarak. Saçındaki buz öbeklerinden sürtünme sesi geliyordu.

"Yüzdükten sonra sosis ve püre yemeye gittik," diye devam etti. "Ve dondurma da yedik. Cumartesi Ida ile buluşacağız, değil mi Rebecka?"

"İda küçük havuzda tanıştığı, onunla aynı yaşlarda olan bir kız," diye açıkladı Rebecka.

Sanna, Rebecka'ya tuhaf bir bakış atsa da Rebecka, Ida'nın annesinin eski bir sınıf arkadaşı olduğu detayını eklemeye gerek duymadı.

Neden kendimi af dilemek ve açıklama yapmak zorunda hissediyorum ki, diye düşündü sinirle. Yanlış bir şey yapmadım.

“Üç metrelik platformdan atladım,” dedi Sara, Sanna'nın dizlerine sokularak. “Rebecka öğretti.”

“Anladım,” dedi Sanna tepkisiz bir şekilde.

Çoktan uzaklara gitmişti. Sanki sandalyenin üzerinde sadece bedeni duruyordu. Virku'nun kaybolduğunu söylediklerinde bile tepki vermedi. Kızlar durumu fark ettiler ve gevezelik etmeye başladılar. Rebecka huzursuzca kıpırdandı. Bir süre sonra Lova sandalyenin üzerine çıkıp bağırmaya başladı:

“Cumartesi Ida, cumartesi Ida.”

Yukarıya, aşağıya, yukarıya, aşağıya. Bazen o kadar kenara basıyordu ki düşecekmiş gibi oluyordu. Rebecka tedirgin oldu. Eğer düşerse, başını kolaylıkla beton pencere pervazına çarpabilirdi. Sonra da gerçekten ağır yaralanırdı. Sanna olanların farkında gibi görünmüyordu.

Müdahale etmeyeceğim, dedi Rebecka kendi kendine.

Sonunda Sara kardeşini kolundan yakaladı:

“Yeter artık!”

Ama Lova kolunu çekip neşeyle zıplamaya devam etti.

“Üzgün müsün, anne?” diye sordu Sara kaygıyla. Kollarını Sanna'nın boynuna doladı.

Sanna konuşurken Sara'nın gözlerine bakmamaya gayret etti. Kızının parlak, sarı saçlarını okşadı. Parmaklarıyla saç ayrımını düzeltti ve kulağının arkasına yerleştirdi.

“Evet,” dedi sessizce. “Üzgünüm. Biliyorsun ki hapse girebilirim ve artık sana annelik yapamayabilirim. Bunun için üzülüyorum.”

Bir anda Sara'nın yüzü bembeyaz oldu. Gözleri korkuyla kocaman açıldı.

“Ama yakında eve döneceksin,” dedi.

Sanna elini Sara'nın çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Eğer suçlu bulunmazsam, Sara. Yoksa defolup gideceğim ve sen büyüene ve bir anne korumasına ihtiyaç duymayacak yaşa gelene kadar dönemeyeceğim. Ya da hapiste hastalanacak ve öleceğim. O zaman hiç gelemeyebilirim."

Son cümleyi kahkahaya hiç benzemeyen bir kahkahayla söylemişti.

Sara'nın dudakları düz, ince bir çizgi halini aldı.

"Peki bize kim bakacak?" diye fısıldadı.

Sonra da hâlâ çılgınlar gibi zıplayan Lova'ya dönüp bağırdı.

"Sana yeter artık dedim!"

Lova durdu ve sandalyesine oturdu. Elinin yarısını ağzına doğru ittirdi.

Rebecka'nın gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Sanna üzgün," dedi küçük bir fare gibi oturup annesini ve ablasını izleyen Lova'ya.

Sonra Sara'ya döndü ve devam etti:

"Bu yüzden böyle şeyler söylüyor. Size söz veriyorum o hapse girmeyecek. Yakında eve dönecek."

Ağzından kelimeler çıkar çıkmaz pişman oldu. Nasıl böyle bir şeyin sözünü verebilirdi ki?

Gitme vakti geldiğinde Rebecka kızlardan arabaya gidip onu orada beklemelerini istedi. Bastırmaya çalıştığı bir öfke ile dişlerini sıkıyordu.

"Bunu nasıl yaparsın," dedi. "Dışarı çıktılar, yüzdüler ve biraz olsun iyi zaman geçirdiler ama sen..."

Başını salladı, söyleyecek doğru kelime bulamıyordu.

"Bugün Maja, Magdalena ve Vesa ile konuştum. Viktor ile ilgili bir gariplik olduğunu biliyorum. Hadi, Sanna. Bana söylemek zorundasın."

Sanna tek bir kelime bile etmedi. Nane yeşili beton duvara yaslandı ve başparmağından çoktan kopardığı tırnak etini çiğnedi. Yüzünü kapatmıştı.

“Bana anlatman gerekiyor, Tanrı aşkına,” dedi Rebecka tehditkâr bir tavırla. “Viktor ile ilgili anlatmadığın ne var? Vesa, sana karşı sessizlik yeminini bozamayacağını söyledi.”

Sanna sessiz kaldı. Başparmağını kemirmeye devam etti. Deriyi ısırıp kanatana kadar çekiyordu. Rebecka terlemeye başladı. Sanna’yı saçından tutup kafasını beton duvara çarpmak istiyordu. Sara’nın babası Ronny Björnström’ün ona yaptığı gibi. Adam bunu yapmaktan sıkıldıktan sonra ortalıktan kaybolmuştu.

Kızlar arabada bekliyorlardı. Rebecka yanında eldiveni olmayan Lova’yı düşündü.

“Siktir git, o zaman,” dedi sonunda ve topuğunun üzerinde dönüp oradan ayrıldı.

Sanna artık hücrelerinde değildi. Beton tavandan uçup kaybolmuştu. Atomlarına ve moleküllerine ayrılmış, kar bulutlarının üzerinden gök kubbeye çıkmıştı. Ziyareti çoktan unutmuştu. Çocukları da yoktu. Küçük bir kızdı. Ve Tanrı onun Ulu Anne’siydi. Onu kollarına alıyor ve mutlu olsun diye ışığa doğru kaldırıyordu. Ama onu bırakmıyordu. Tanrı, kızından vazgeçmiyordu. Sanna’nın korkmasına gerek yoktu. Yere düşmeyecekti.

Curt Bäckström oturma odasının duvarındaki büyük aynanın önünde, dikkatle çıplak bedenini inceliyordu. Transparan kırmızı kumaşla kaplanmış çok sayıda lambadan ve mumdan her yerine ışık vuruyordu. Kimse içeriyi görmesin diye pencereleri siyah kumaşla kapatmıştı.

Oda ferahtı. Televizyon, radyo ya da mikrodalga fırın yoktu. Yaydıkları radyasyon ya da sinyaller bir zamanlar onu hasta ediyordu. Eskiden gecenin bir yarısında elektrikli cihazlardan gelen seslerle uyanırdı. Kapalı olmalarına rağmen. Bugünlerde hiçbir şey onu bu şekilde rahatsız edemezdi. Buzdolabını ve dondurucuyu yeniden fişe takmıştı. Ama hâlâ televizyonu ya da radyosu yoktu. Zaten onlarda yalnızca işe yaramaz dinsiz zırvalıklar olurdu. Gece gündüz şeytandan mesaj verirlerdi.

Değiştğini görebiliyordu. Birkaç günde bir desimetre uzamıştı. Saçı da çok hızlı uzuyordu, yakında atkuyruğu yapabilecekti. Saçını ortadan ikiye ayırdı ve öne doğru eğildi. Korkunç derecede Viktor Strandgård'a benziyordu.

Bir an için aynada kendini bulmaya çalıştı. Eski halini. Gözlerinde görünür gibi oldu ama aniden kayboldu. Aynadaki görüntü bulanıklaştı. Tamamıyla dönüşmüştü.

Ellerini çevirdi ve aynaya doğru havaya kaldırdı. Kırmızı ışığın altında, avuçlarındaki yaralardan damlayan kanı ve yağı görebiliyordu.

Sanna Strandgård orada olmalıydı. Önünde çıplak bir şekilde diz çökmüş, avuçlarından damlayan yağı küçük bir cam şişeye dolduruyor olmalıydı.

Onu karşısında görebiliyordu. Parlayan yeşil şişenin mantarını titizlikle kapatışını izliyordu. Sanna gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyor, dudaklarından “*rabbuni*” kelimesi dökülüyordu.

Doğru, zaman zaman şüpheyne düştüğü olmuştı. Gerçekten seçilmiş kişi olduğundan şüphe etmişti. Ya da Tanrı’nın bütün gücüne sahip olduğundan. Son vaaza tahammül etmek neredeyse imkânsızdı. İnsanlar etrafında tavuk gibi gıdaklıyor ve dans ediyorlardı. O ise Tanrı’nın gittikçe daha büyük bir parçası oluyordu. Kelimeler içini titretmişti: “Bu benim BEDENİM; bu benim KANIM.” Koltuğuna yaslanmış, hiçbir şey duymamıştı. Koroyu da duymamıştı. Elleri öyle büyük bir güçle dolmuştu ki kalınlaşmışlardı. Parmaklarını kaplayan derisi bir balon gibi gerilmiş, neredeyse tamamen pürüzsüz ve parlak olmuştı. Parmaklarının tavadaki sosisler gibi ayrılacağından korkmuştu.

Ertesi gün en büyük bedende bir çift eldiven almıştı. Artık sürekli onları takması gerekecekti, insanlar olacakları görmeye hazır olana kadar.

Eldivenler için ödeme yaparken birden bir tiksinti hissetti. Kasanın arkasındaki kadın ona gülümsedi. Çok uzun süredir ruhları ayırt edebilme yeteneği vardı ve parasının üstünü alırken bu kadın gözlerinin önünde dönüşmüştü. Dişi sararmış, gözleri ters dönmüş ve buzlu cam gibi matlaşmıştı. Bozuk parayı uzatan kırmızı tırnakları büyük pençelere dönüşmüştü.

Dükkânın önünde saatlerce bekledi. Sonra onu öldürmemesini söyleyen bir mesaj aldı. Gücünü daha önemli bir şey için kullanması gerekiyordu.

Curt banyoya girdi. Mum ışığında, banyodan çıkan buhar beyaz fayansların üzerinde nem olup damlıyordu. Kanın bakırımı kokusu ve nemli yün kokusu her yanı sarmıştı.

Üzerindeki beyaz plastik çamaşır askılığında Virku'nun cansız bedeni asılıydı. Arka bacaklarından bağlanmıştı. Kanı yavaş yavaş küvete akıyordu. Başı küvetin hemen yanında, yerde duruyordu. Ağzı hâlâ bant ile bağlıydı.

Kızıl suya gömülünce, birden bedeninin bir köpeğin nitelikleriyle dolduğunu hissetti. Bacakları kıvraklaştı. Yattığı yerde kıpırdıyorlardı. Dışarı atlayıp yüz metrede dünya rekoru kırabilirdi.

Sanna'yı da hissedebiliyordu. Köpeğin kulağının yanındaki dudaklarını hissediyordu. Artık Sanna'nın dudakları onun kulaklarına dokunuyordu. "*Seni seviyorum,*" diye fısıldıyordu.

Onun tavşanını, kedisini ve hatta iki faresini çoktan almıştı zaten. Ve her seferinde Sanna'nın ona karşı sevgisi daha da çok büyümüştü.

Büyük yudumlarla kızıl sudan içti. Elleri titremeye başladı. Tanrı devreye girdiğinde, o bütün kontrolünü kaybediyordu.

Sonra Tanrı elini tuttu ve onu havaya kaldırdı. Mürekkebe batırır gibi parmaklarını kana batırdı ve fayansın üzerine bir şeyler yazmaya başladı. Önce bir isim yazdı. Ve ardından yazdığı şey:

OROSPU ÖLMELİ.

Akşam oldu, sabah oldu ve beşinci gün oluştu

Maia Söderberg gece yarısı, mutfak masasında oturuyordu. Aslında “oturmak” doğru kelime sayılmazdı. Kalçası sandalyedeydi ama üst bedeni tamamen masaya yayılmıştı ve ayakları da sandalyenin altında sallanıyordu. Yanağını bir elinin üzerine koymuş büyüyüp küçülen, gözden kaybolup sonra tekrar beliren duvar kâğıdı desenini inceliyordu. Önünde bir şişe votka duruyordu. Onun gibi deneyimsiz bir içicinin bu kadar içmesi kolay değildi. Ama o başarmıştı. Başta burnunu çeke çeke ağlamıştı ama şimdi daha iyiydi. Kibar bir ruh, dişçinin enjekte ettiği türden bir şeyi direkt beynine enjekte etmişti.

Thomas'ın merdivenleri çıktığını işitti. Mucize Konferansı'ndaki akşam vaazları uzun ve yorucu oluyordu. Geç saatlere kadar sürüyorlardı. Sonra da insanlar kafede oturup sohbet ediyorlardı. Ve tabii orada kalıp sabahın erken saatlerine kadar dua etmek isteyen birkaç hevesli ruh da oluyordu. O zaman Thomas'ın da orada olması önemliydi. Maia bunu anlayışla karşılıyordu. O her şeyi anlayışla karşılıyordu.

Komşuları rahatsız etmemek için merdivenleri sessizce çıktığını duyabiliyordu. Komşulara karşı çok düşünceliydi.

Adımları Maia'yı öfkeliyordu.

Şişt, dedi. Ama öfkesi dinmiyordu. Uyanmıştı ve zincirlerini kırmak üzereydi. Beni serbest bırak, diye çağlıyordu boğuk bir sesle. Beni serbest bırak da bitireyim şunun işini.

Ve birden mutfak masasının arkasında belirdi. Gözleri ve ağzı korkuyla açılmıştı. Çok komik görünüyordu. Deri şapkasının altında üç şaşkın delik vardı. Maja gülümsedi. Elini ağzına götürüp hissetmeye çalıştı. Evet, dudakları eğilmişti. Nasıl oldu da bu hale gelmişti?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Thomas Söderberg.

Ne mi yapıyordu? Göremiyor muydu? İçiyordu tabii ki. İçki dükkânına koşmuş ve bir haftalık ev parasını içkiye harcamıştı.

Thomas’ın birçok suçlaması ve sorusu vardı. Çocuklar neredeydi? Bu kasabanın ne kadar ufak olduğunun farkında mıydı? Karısının içki dükkânından alkol almasını nasıl açıklayacaktı?

Maja’nın ağzı açıldı ve inlemeye başladı. Ağzındaki ve başındaki donukluk birden çözüldü.

“Kapat o lanet olası çeneni!” diye bağırdı. “Rebecka geldi. Anlıyor musun? Hapsi boylayacağım.”

Thomas Söderberg ona sakinleşmesini söyledi ve komşuları hatırlattı. Bir aile olduklarını da ekledi. Bunun üstesinden birlikte geleceklerdi. Ama şimdi çılgılık atmayı kesmesi gerekiyordu. Daha önce hiç etmediği küfürler ve lanetler dudaklarından dökülüyordu. Seni piç. Seni kahrolası ikiyüzlü piç.

Epeyce zaman sonra, Maja’nın bir ölü gibi uyuduğundan emin olduğunda, Thomas telefonu alıp bir numara çevirdi.

“Rebecka,” dedi. “Rebecka’nın bu şekilde devam etmesine izin veremem.”

21 Şubat, Cuma

Kar yağışı durmuş ve yerini esintiye bırakmıştı. Dondurucu soğuktaki rüzgâr, karı da beraberinde savurarak her yeri beyaz, pürüzsüz bir örtüyle kapatıyor, ormandan ve yollardan geçiyordu. Luleå'ya giden tren saatlerce ertelenmiş ve villa sahiplerinin kenara süpürdükleri kar yığınları araba yollarına geri dönmüş, garaj kapılarının önünü yeniden tıkamıştı. Daha fazla kar savurmak için evlerin köşelerinde dört dönen rüzgâr, çareyi lanet okuyan gazeteci çocukların yakalarından içeri girmekte bulmuştu.

Rebecka Martinsson, Sivving'in evine doğru yürüyordu. Rüzgâra karşı omuzlarını düşürmüş, başını üzerine yük bindirilen bir hayvan gibi eğmişti. Rüzgârda savrulan kar görmesini engelliyordu. Lova'yı bir paket gibi kolunun altında taşıyordu. Diğer elinde ise pembe kot sırt çantası vardı.

"Kendim yürüyebilirim," diye sızlandı Lova.

"Biliyorum, tatlım," dedi Rebecka. "Ama vaktimiz yok. Seni taşırsam daha çabuk gideriz."

Sivving'in kapısını dirseğiyle iterek açtı ve Lova'yı koridora bıraktı.

"Merhaba," diye seslendi ve Bella heyecanlı bir havlamayla cevap verdi.

Bodruma açılan kapıda Sivving belirdi.

“Onu aldığın için teşekkürler,” dedi Rebecka nefes nefese. Lova’nın ayakkabılarını bağlarını çözmeden çıkarmaya çalışıyordu. “İşe yaramaz geri zekâlılar. En azından dün onu almaya gittiğimde bana haber verebilirlerdi.”

Lova ile yurda gittiğinde, personelin eğitim alacağını ve çocukların gelemeyeceğini söylemişlerdi. Bu, Sanna’nın tutuklandığını duymadan tam bir saat önce olmuştu. Şimdi gerçekten de zamanı daralmıştı. Kısa süre içinde rüzgâr arabayı tamamen kara gömecek ve çıkmasını imkânsız hale getirecekti. O zaman hiç yetişemeyecekti.

Lova’nın bağcıklarını çekti ama Sara küçük kardeşinin giyinmesine yardımcı olurken onları iki kez düğümlemişti.

“Bırak, ben yaparım,” dedi Sivving. “Senin acelen var.”

Lova’yı kucağına alıp göbeğinin altında tamamen kaybolan yeşil ahşap sandalyeye oturdu. Sabırla düğümü çözmeye çalıştı.

Rebecka ona minnetle baktı. Yurttan arabaya, arabadan Sivving’in evine yaptığı yolculuk onu terletmişti. Bluzunun tenine yapıştığını hissedebiliyordu ama duş alıp yetiştirme ihtimali sıfırdı. Yalnızca yarım saati vardı.

“Burada Sivving ile kalacaksın ve yakında gelip seni alacağım, tamam mı?” dedi Lova’ya.

Lova başını salladı ve başını yukarı kaldırarak Sivving’in çenesine baktı.

“Neden senin adın Sivving?” diye sordu. “Komik bir isim.”

“Evet, öyle,” diyerek güldü Sivving. “Gerçek adım Erik.”

Rebecka şaşkınlıkla ona baktı ve acelesi olduğunu bir an için unuttu.

“Ne?” dedi. “Adın Sivving değil mi? Neden öyle diyorlar o zaman?”

“Bilmiyor musun?” diyerek gülümsedi Sivving. “Annem yüzünden. Stockholm’de üniversiteye gidiyordum. Maden mühendisliği okuyordum. Sonra eve geri döndüm. Şu maden şirketi LKAB ile çalışmaya başlayacaktım ve annem de biraz havalara girmişti. Tabii ki benimle gurur duyuyordu. Beni okumam için gönderdiğinde

kasabadaki insanların bir sürü lafıyla uğraşmak zorunda da kalmıştı. Gerçekten de yalnızca sosyetik insanlar çocuklarını okumaya gönderiyorlardı ve annemin kendisi için böyle hayaller kurmaması gerektiğini düşünüyorlardı.”

Anılar dudaklarında buruk bir gülümseme bıraktı ve devam etti:

“Her neyse, Arent Grapekatan’da bir oda kiraladım ve annem benim adıma bir telefon aboneliği aldı. Unvanıma da havalı duyulan CIV. ENG., yani İngilizcedeki inşaat mühendisinin kısaltmasını ekleyip telefon rehberine kaydetti. Başlangıçta herkesin ne dediğini tahmin ediyorsundur: ‘Şuna bak, sırf gösteriş için mesleğini yazdırmış.’ Ama bir süre sonra insanlar bu ismin nereden geldiğini unuttu ve adım mesleğimin okunuşuna yakın olan Sivving oldu. Ben de alıştım. Maj-Lis bile bana Sivving diye sesleniyordu.”

Rebecka şaşkınlıkla gülümsedi.

“Bir yaşıma daha girdim,” dedi.

“Senin acelen yok muydu?” diye sordu Sivving.

Rebecka hemen dışarı fırladı.

“Sakın o arabanın içinde öleyim deme, duydun mu?” diye rüzgâra karşı bağırdı.

“Aklıma böyle fikirler sokma,” diye geri bağırdı Rebecka ve arabaya atladı.

Nasıl görünüyorum, diye düşündü araba dolambaçlı yolda kayarak ilerlerken. Keşke duş alacak ve üzerimi değiştirecek yarım saatim daha olsaydı.

Artık şehre giden yol ezberindeydi. Yüzde yüz yola odaklanmasına gerek kalmadan, düşüncelerin zihnini oyalamasına izin verebilirdi.

Rebecka ellerini karnına götürmüş, yatağında uzanıyor.

Çok kötü değildi, diyor kendi kendine. Artık hepsi geçti.

Yumuşak elleriyle beyazlar içindeki yabancılar. ("Merhaba, Rebecca, şimdi koluna serum takmak için bir kanül koyacağım," teninde soğuk bir hidrofıl pamuk, hemşirenin elleri de soğuk, belki de bahar güneşinde bir sigara içmek için balkona çıkmıştır, "Biraz acıyacak, işte bu kadar, bitti.")

Orada uzanmış, karın üzerine dökülen ve dünyayı neredeyse katlanılamaz derecede aydınlatan güneşe bakıyordu. Plastik bir tüpten koluna mutluluk akıyordu. Bütün endişeleri ve zorluklar bir anda kaybolmuştu. Bir süre sonra beyazlar içindeki iki kişi onu ameliyat için götürmüştü.

Bu dün sabahı. Şimdi karnında keskin bir acıyla orada yatıyor. Çok sayıda ağrı kesici içti ama faydası olmadı. Titremekten kendini alıkoyamıyor. Bir duş alabilse ısınacak. Belki karnındaki kramplar da geçecek.

Duşta yarısından damlalar halinde akan kanların bacaklarından süzülüşünü dehşet dolu gözlerle seyrediyor.

Hastaneye geri dönmesi gerekiyor. Bir serum daha takılacak ve geceyi orada geçirecek.

Rebecca'nın dudaklarındaki tedirginliği görünce, "Tehlikede değilsin," diyor hasta bakıcılardan biri. "Kürtaj bazen sonrasında enfeksiyona neden olabilir. Hijyen eksikliğiyle ya da senin yaptığın bir şeyle ilgisi yok. Antibiyotikle sorun çözülür."

Rebecca ona gülümsemeye çalışıyor ama tek yapabildiği yüzünü ekşitmek oluyor.

Bu bir ceza değil, diye düşünüyor. Böyle değil, o. Bu bir ceza değil.

Sanna Strandgârd, 21 Şubat, Cuma günü saat 10: 25'te Viktor Strandgârd'in cinayet zanlısı olarak yeterli kanıt bulunduğu gerekçesiyle tutuklandı. Basın ve televizyon kanalları bu kararı a  tilkiler gibi kemirdiler. Mahkeme salonunun önündeki koridor, Savcı Carl von Post medyaya demeç verirken kamera fla ları ile aydınlanıyordu.

Rebecka Martinsson, Sanna ile mahkemenin içindeki tutuklu odasıındaydı. Sanna'ya önce arabaya ve oradan da karakola kadar eşlik etmek için iki gardiyan bekliyordu.

"Tabii ki davayı temyiz edeceğiz," dedi Rebecka.

Sanna, ba parmağı ve işaret parmağı ile dalgın bir şekilde sa ındaki bir l leyi çeviriyordu.

"Zabıt tutan genç adam bana dik dik bakıyordu. Fark ettin mi?"

"Temyiz talebinde bulunmamı istiyorsun, değil mi?"

"Sanki birbirimizi tanıyormu uz gibi bakıyordu ama onu tanımıyorum."

Rebecka evrak çantasını kapattı.

"Sanna, sen bir cinayet zanlısısın. Mahkeme salonundaki herkes sana bakıyordu. Senin adına bir temyiz hazırlayayım mı dedim?"

"Tabii ki," dedi Sanna ve gardiyanlara baktı. "Gidelim mi?"

Onlar çıktıktan sonra Rebecka otoparka açılan kapının arkasından uzun süre süre baktı. Sonra arkasındaki mahkeme salonun kapısı açıldı. Döndüğünde Anna-Maria Mella'nın sorgulayıcı bakışlarıyla kar ıla tı.

“Nasıl gidiyor?”

“Eh işte,” dedi Rebecka yüzünü ekşiterek. “Senin?”

“Eh işte.”

Anna-Maria kendini bir sandalyeye attı. Kalın kapitone montunun fermuarını açtı ve karnının dışarıya çıkmasına izin verdi. Grimsi beyaz yün beresini de çıkardı. Sonrasında saçlarını düzeltmeye gerek duymadı.

“Dürüst olmam gerekirse, yeniden gerçek bir insan olmak için sabırsızlanıyorum.”

“Gerçek bir insan’ derken?” diye sordu Rebecka yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

“Sıradan insanlar gibi hapşırın ve kahve içebilen,” diye güldü Anna-Maria.

Yirmili yaşlarında bir delikanlı elinde bir not defteriyle kapıda görüldü.

“Rebecka Martinsson?” diye sordu. “Bir dakikanızı alabilir miyim?”

“Birazdan,” dedi Anna-Maria kibarlıkla.

Kalktı ve kapıyı kapattı.

“Sanna’nın kızlarıyla konuşacağız,” dedi Anna-Maria direkt konuya girerek.

“Hayır, sen... şaka yapıyor olmalısın,” diye söylendi Rebecka. “Onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Viktor öldürüldüğünde yataklarında uyuyorlardı. Bu... von Post şimdi de sert adam imajını biri on bir diğeri dört yaşındaki kızları sorgularken mi uygulayacak? Peki sorgudan sonra çocukların durumunun sorumluluğunu kim üstlenecek? Sen mi?”

Anna-Maria arkasına yaslandı ve sağ elini kaburgasının altına yerleştirdi.

“Sanna ile konuşma tarzına gösterdiğin tepkiyi anlayabiliyorum...” dedi.

“Hadi ama, sen de böyle hissetmedin mi?”

“...ama kızlarla görüşmesinin olabildiğince sakın geçeceğini emin ederim. Çocuk psikiyatri ekibinden biri de içeride olacak.”

“Neden?” diye sordu Rebecka. “Neden sorgulanacaklar?”

“Başka şansımız olmadığını anlamak zorundasın. Sanna’nın dairesinde bir cinayet silahı bulundu ama teknik olarak direkt onunla bağlantısı olamaz. Diğer cinayet aletini bulamadık. Bu yüzden yalnızca ikinci derecede kanıtımız var. Sanna bize Viktor’u bulduğunda Sara’nın yanında olduğunu ve Lova’nın kızakta uyuduğunu söylemişti. Kızlar önemli bir şey görmüş olabilirler.”

“Yani annelerinin Viktor’u öldürdüğünü mü?”

“En azından onlarla konuşup sorgulayacaklarımız arasından elemeliyiz,” dedi Anna-Maria soğukkanlı bir tavırla.

“Ben de orada olmak istiyorum,” dedi Rebecka.

“Tabii ki,” dedi Anna-Maria nazik bir şekilde. “Ben Sanna’yı bilgilendiririm, zaten şimdi merkeze dönüyorum. Çok sakın görünüyordu.”

“Orada bile değildi,” dedi Rebecka gönülsüzce.

“Neler yaşadığını hayal etmek bile zor. Hapsi boylamak üzere.”

“Evet,” dedi Rebecka.

Gunnar Isaksson’un evindeler. Papazlar, kilise kıdemlileri ve Rebecka. On dakika erken gelmesine rağmen, en son Rebecka giriyor. Gunnar kapıyı açtığında, oturma odasındaki konuşmanın aniden kesildiğini duyuyor.

Ne Gunnar’ın eşi Karin ne çocuklar evde. Mutfaktaki yuvarlak masanın üzerinde iki büyük termos duruyor. Birinde kahve, diğerinde ise çay için sıcak su var. Yuvarlak, gümüş rengi bir tabağın üzerinde, beyaz-sarı çizgili peçete ile kapatılmış kek ve kurabiyeler duruyor. Karin gitmeden fincanları, fincan altlıklarını ve kaşıkları çıkarmış. Küçük bir sürahinin içinde süt bile var. Ama daha sonra yiyip içecekler. İlk önce konuşmaları gerekiyor.

"Neden seni buraya çağırdığımızı merak ediyorsundur."

Tartışmayı Frans Zachrisson başlatıyor. Kıdemlilerden biri. Normalde yüzüne bile bakmaz. Sanna'dan ya da Rebecka'dan pek hoşlanmıyor. Ama şimdi bakışları endişeli ve yumuşak. Sesi hassasiyet ve kaygıyla dolu. Bu, Rebecka'yı dehşete düşürüyor. Cevap vermiyor, yalnızca komut üzerine oturuyor.

Diğer kıdemliler ona ciddiyetle bakıyorlar. Hepsi orta yaşlarda ya da üstünde. En gençleri otuzlu yaşlarında olan Vesa Larsson ve Thomas Söderberg.

Vesa Larsson masaya bakıyor. Thomas Söderberg sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirsekleri dizlerinde oturuyor. Alnını kenetlediği ellerine dayamış, gözleri kapalı.

"Thomas istifasını verdi," diyor Frans Zachrisson. "Olanlardan sonra seninle aynı kilisede papaz olarak çalışmaya devam edemeyeceğini düşünüyor, Rebecka."

Kıdemliler desteklercesine başlarını sallıyorlar ve Frans Zachrisson devam ediyor:

"Olanları fazlasıyla ciddiye alıyorum. Ama aynı zamanda affetmenin gücüne de inanıyorum. Hem Tanrı'nın hem de insanların affedişine... Tanrı'nın Thomas'ı affettiğini biliyorum. Ben de affettim. Hepimiz öyle."

Susuyor. Rebecka ile bağlantılı olarak affedilmekten bahsetmesinin iyi olup olmayacağını düşünüyor ama sonra bunun ters tepebileceği ihtimalini hesaba katıp vazgeçiyor. Thomas Söderberg'in özverili teklifine rağmen kürtaj oldu. Pişman olup tövbe etmiş de benzemiyor. Tövbe etmeden af olur mu?

Rebecka kendini zorlayıp Frans Zachrisson ile göz göze gelmeye çalışıyor. Ama yapamıyor. Çok fazlalar. Onlara boyun eğiyor.

"Thomas'ı istifasını geri çekmesi için ikna etmeye çalıştık ama yapmadı. Burada devam etmek onun için zor çünkü her zaman hatasını hatırlayacak..."

Yeniden susuyor ve Papaz Gunnar Isaksson fırsattan istifade sözü devralıyor. Rebecca onun olduğu yöne doğru bir bakış atıyor. Gunnar deri koltuğa yaslanmış, yüzünde neredeyse açgözlü bir ifade var. Sanki her an küçük şişko elini uzatıp onu tutacak ve yiyip bitirecek gibi. Thomas Söderberg'in başının belada olmasından hoşnut görünüyor. Thomas onun için fazla entelektüel kaçıyor. Yunanca konuşuyor ve sürekli orijinal metinde yazanlara dikkat çekiyor. Üniversitede ilahiyat okumuş. Gunnar ise lise mezunu. Son zamanlarda kardeşleriyle Thomas Söderberg'in "zayıflığını" konuşabildiği için mutluluktan ağzı kulaklarında olmalı.

Gunnar Isaksson kendinin de zamanında doğru yoldan çıkması için kışkırtıldığını ama böyle zamanlarda kişinin Tanrı ilişkisinin sınava tabi tutulduğunu söylüyor. Kıdemliler ona hâlâ Thomas Söderberg'e inancının olup olmadığını sorduklarında, evet demeden önce bir gün düşünmek istediğini söylüyor. Bu kararın Tanrı ile sıkı sıkıya bağlı olmasını istemiş. Rebecca'nın da böyle olduğunu anlayacağını umuyor.

"Tanrı'nın senin için Kiruna'da büyük planları olduğuna inanıyoruz," diyor başka bir kıdemli, Alf Hedman, "ve Thomas'ın da bu planlarda büyük bir rol oynadığına."

Rebecca onu neden çağırdıklarını çok iyi anlıyor. Eğer cemaat üyesi olmaya devam ederse Thomas kilisede kalmaz çünkü sürekli olarak günahını hatırlar. Ve herkes Thomas'ın kalmasını istiyor. İstedikleri şeyi hemen onlara veriyor.

"Gitmesi gerekmiyor," diyor. "Okumak için Uppsala'ya gideceğimden kiliseden çıkmayı talep edeceğim zaten."

Onu kararından dolayı tebrik ediyorlar. Uppsala da katılabileceği çok iyi bir kilise de var.

Şimdi onun için dua etmek istiyorlar. Rebecca ve Thomas'ın yan yana iki sandalyede oturması gerekiyor. Diğerleri de etrafı-

rında çember kuruyorlar ve ellerini onlara doğru kaldırarak dua ediyorlar. Kısa süre içinde sesleri pencereden çıkıp cennete ulaşıyor.

Elleri aynen bedeninde gezinen böcekler gibi. Her yerindeler. Hayır, aynen kıyafetinde ve derisinde delikler açan kızgın taşlar gibiler. Deliklerden ruhu akıyor. Kendini kötü hissediyor. Kusmak istiyor ama kusamıyor. Elleriyle bedenini saran bu adamların altında hapsolmuş durumda. Yaptığı tek bir şey var. Gözlerini kapatmayı reddediyor. Şefaatinde gözlerin kapalı olması gerekiyor. İçeriden ve dışarıdan kendini açması. Ama gözlerini açık tutuyor. Dizlerine bakarak gerçekliğe tutunuyor. Eteğinde neredeyse görünmeyen bir ize odaklanıyor.

“Kahveye kalıyorsun,” diyor Gunnar Isaksson bitirdiklerinde.

O da itaatkâr bir şekilde söyleneni yapıyor. Papazlar ve kıdemliler büyük bir zevkle Karin’in ev yapımı keklerini yalayıp yutuyorlar. Şefaatten sonra hemen oradan ayrılan Thomas dışında. Diğerleri hava ve Paskalya süresince yapılacak törenler hakkında konuşuyorlar.

Kimse Rebecka’ya bir şey söylemiyor. Sanki orada değilmiş gibi. Ağzında kuruyan çikolatalı lokumu çiğniyor. Boğazından kayıp gitmesi için kahvesinden büyük yudumlar alıyor. Kekini bitirince fincanını masaya bırakıyor, kelimeleri ağzında geveleyerek veda ediyor ve ön kapıdan sessizce çıkıyor. Aynen bir hırsız gibi.

42

Anna-Maria Mella gönülsüzce evine doğru yürüdü. Kar yığını garaj yolunu tıkamış ve arabası içeride mahsur kalmıştı.

Kapının önünde biriken karı tekmeledi ve kapıyı açtı. İçeriye doğru bağırdı.

“Robert!”

Cevap yoktu. Marcus’un üst kattaki odasından müzik sesi geliyordu. Ondan dışarı çıkıp karı temizlemesini istemenin bir anlamı yoktu. Yarım saat tartıştıktan sonra yine kendisinin yapması gerekecekti. Ama başaramıyordu. Kar kapı pervazına sıkışmıştı. Kapıyı kapatmak için çarpmak zorunda kaldı. Robert muhtemelen Jenny ve Petter ile dışarı çıkmıştı. Belki de annesine gitmişlerdi.

Marcus’un arkadaşları gelmişti. Muhtemelen hokey takımından. Spor çantaları ve ne olduklarını anlamadığı iki çanta, botlarındaki karın erimesiyle oluşan havuzun içinde yüzüyordu. Hokey sopalarının üzerinden atlayıp ıslak spor çantalarını banyoya taşıdı. Marcus’un çantasından spor kıyafetlerini çıkardı. Koridoru sildi ve ayakkabılarla sopaları kapının kenarına dizdi.

Elleri ıslak spor kıyafetleriyle dolu halde çamaşır odasına doğru yürürken mutfağın önünden geçti. Masanın üzerinde bir kutu süt ve bir O’boy çikolatası duruyordu. Bu sabahtan mı kalmıştı? Yoksa Marcus ve arkadaşları mı çıkarmışlardı? Sütü çalkaladı ve kokladı. İyi durumdaydı. Dolaba koydu. Bulaşıklıkta birikenleri görmek bile onu yormaya yetti ve bodrum katına doğru yürümeye devam etti. Noel süsleriyle dolu iki muz kutusu bodruma inen merdivenlerin

hemen girişinde duruyordu. Robert'ın onları aşağıya götürmüş olması gerekiyordu.

Kilere indi. Yürürken ailesinin aşağıya fırlattığı kirli kıyafetleri de beraberinde sürükledi. Onları çamaşır odasına taşıyıp derin bir of çekti. Sanki en son orada ütü yapıp her şeyi katlayacak gücü kendinde bulduğu zamanların üzerinden koca bir ömür geçmiş gibiydi. Çalışma tezgâhının önündeki yıkanmış kıyafet dağı neredeyse Tolpagorni kadar yüksekti. Kirli çamaşırlar ise düzensiz yığınlar halinde çamaşır makinesinin önünü işgal ediyorlardı. Her köşede bir toz öbeği, halinden gayet memnun görünüyordu. Boruların etrafında ıslak, siyah, kirli sabun köpükleri vardı.

Doğum iznine çıktığımda, diye düşündü. O zaman fırsatım olacak.

Makineye bir yığın çorap, iç çamaşırı, birkaç çarşaf ve havlu sıkıştırdı. Altmış derece, B programına ayarladı. Çamaşır makinesi büyük bir gayretle çalışmaya başladı. Anna-Maria makine başladığı zaman öten ve ardından su sesinin takip ettiği, kısa bir Mors kodunu andıran sesi duymayı bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Makine aynı monoton vızıltıyı sürdürdü.

"Ah, hadi ama!" dedi üzerine yumruğu ile vurarak.

Yeni bir makine alamazdı. Binlerce kron tutardı.

Makine acıyla uğuldadı. Anna-Maria kapatıp yeniden açmayı denedi. Başka bir program denedi. Sonunda makineyi tekmeleyip ağlamaya başladı.

Robert bir saat sonra çamaşır odasına indiğinde, çalışma tezgâhının önünde oturuyordu. Yüzünden yaş akarak deli gibi kıyafet katlıyordu.

Robert'ın hassas elleri sırtını ve saçlarını okşadı.

"Sorun ne, Mia-Mia?"

"Beni yalnız bırak!" dedi.

Ama sonra Robert onu kollarına aldı ve Anna-Maria hıçkırarak çamaşır makinesinin durumunu söyledi.

“Ve ortalık karman çorman,” diyerek burnunu çekti. “Kapıdan girer girmez tek gördüğüm yapılması gereken bir yığın iş oluyor. Şimdi de bu...” Yıkanan kıyafetlerin içinde mavi-beyaz çizgili çocuk tulumunu aradı. Mavisi solmuştu ve çok yıkanmaktan kumaş pamuklaşmıştı.

“Zavallı çocuk. Hayatı boyunca solmuş ikinci el kıyafetler giyecek ve okulda dalga konusu olacak.”

Robert gülümsedi. Sonuçta bu süre çok da fırtınalı geçmemişti. Petter’a hamileyken durum çok daha kötüydü.

“Bir de şu dava var,” diye devam etti. “Mucize Konferansı’na giden herkesin listesi var. Amaç hepsini araştırmaktı. Ama Sanna Strandgård bugün tutuklandı ve von Post bütün herkesin ona odaklanmasını istiyor. Bu yüzden Sven-Erik’e listeyi benim gözden geçireceğime söz verdim ve yasal açıdan bu soruşturmaya dâhil olma yetkim yok. Tüm bunları ne zaman yapacağım bilmiyorum.”

“Hadi,” dedi Robert. “Mutfağa gidelim ve sana biraz çay yapayım.”

Mutfak masasında karşılıklı oturdular. Anna-Maria umursamazca kaşığını çeviriyor ve balın papatya çayına karışmasını seyrediyordu. Robert bir elma soyup küçük parçalara böldü ve Anna-Maria’ya uzattı. Anna-Maria farkında bile olmadan elmaları ağzına attı.

“Her şey rayına oturacak,” dedi.

“Her şey rayına oturacak deme.”

“Öyleyse taşınalım. Sen, ben ve bebek. Bu dağınık evi bırakalım. Çocuklar bir süre idare ederler. Sonra eminim birileri müdahil olup onlara güvenilir koruyucu ebeveynler bulurlar.”

Anna-Maria yüksek sesle kahkaha attı ve burnunu mutfak havlusuna sümkürdü.

“Ya da annemden buraya taşınmasını isteyebiliriz,” dedi Robert.

“Asla.”

“Temizlik yapar.”

Anna-Maria güldü.

“Mümkün değil.”

“Bulaşık makinesini boşaltır. Çoraplarımı ütüler. Sana tavsiyelerde bulunur.”

Robert ayağa kalktı ve elma kabuklarını lavabonun içine attı.

Neden direkt çöp kovasına atmadı, diye düşündü bitkinlikle.

“Hadi, çocukları alıp pizza yemeye gidelim. Sonra seni polis merkezine bırakınız ve şu Mucize takımıyla da bu akşam ilgilenirsin.”

Sara ve Rebecka cuma öğlen, Sivving’in mutfağına girdiklerinde, Sivving ve Lova kayaklara mum sürüyorlardı. Sivving elindeki beyaz parafin mum kalıbını seyahat ütüsüne doğru tutuyor ve mumlama mengenesindeki kayakların üzerine damlatıyordu. Sonra dikkatle parafini kayanın tüm yüzeyine ütüyle yayıyordu. Ütüyü yerine bırakıp başını çevirmeden elini Lova’ya uzattı. Hastasıyla ilgilenen bir cerrah gibiydi.

“Spatula,” dedi.

Lova ona spatulayı uzattı.

“Kayakları mumluyoruz,” diye açıkladı Lova ablasına. Sivving taşan mumu kıvrık beyaz kabuklar halinde kazıyordu.

“Görebiliyorum,” dedi Sara, pencerenin karşısındaki kilimin üzerinde yatan ve salladığı kuyruğuyla radyatörün üzerinde ritim tutan Bella’yı sevmek için yere çömelerek.

“Ee,” dedi Rebecka, “mutfığa taşınmışsınız.”

“Yani,” dedi Sivving, “bu iş için geniş bir alan gerekiyor. Derisinden ayrılmadan önce Bella’ya da merhaba desen iyi olur. Kayakları devirmesin ya da parafin kalıntılarında koşturmasın diye ona olduğu yerde durmasını söyledim. Tamam, Lova, şimdi bana kayganlaştırıcı balmumunu uzatabilirsin.”

Ütüyü aldı ve kayakların üzerine biraz daha parafin damlattı.

“Tamam, yavru kuş, şimdi kayaklarını alıp bir kat mavi kayak mumu sürebilirsin.”

Rebecka, Bella’nın yanına eğildi ve çenesinin altını okşadı.

“Aç mısınız?” diye sordu Sivving. “Tarçınlı kurabiye ve süt var.”

Rebecka ve Sara birer bardak süt alıp mutfak masasına oturdular ve mikrodalga fırının ötmesini beklediler.

“Kayağa mı çıkacaksın?” diye sordu Rebecka.

“Hayır,” dedi Sivving, “sen çıkacaksın. Yarın rüzgâr durulacak. Kar aracını alıp nehir kenarından Jiekajärvi'deki kulübeye gidebiliriz diye düşündüm. Sonra biraz kayarsın. Çok uzun yıllardır oraya gitmedin.”

Rebecka tarçınlı kurabiyeleri fırından çıkardı ve direkt ahşap masanın üzerine koydu. Çok sıcaklardı ama o ve Sara kurabiyelerini parçalara ayırıp soğuk sütlerine bandırdılar. Lova kayaklarını birbirine sürtüyordu.

“Jiekajärvi'ye gitmeyi çok isterdim ama yarın da yapmam gereken işler var,” dedi Rebecka gözlerini kırıştırarak.

Başı, gözlerinin arkasından bir kalem sokulmuş gibi zonkluyordu. Başparmağı ve işaret parmağı ile burnunu kısırdı. Sivving ona ve sütünün yanında duran yarım kurabiyeye baktı. Lova'ya mantarı uzattı ve kayaklarının altındaki balmumunu nasıl yumuşatacağını gösterdi.

“Dinle,” dedi Rebecka'ya, “üst kata çık ve biraz dinlen. Biz Bella ile dışarı çıkarız. Sonra yiyecek bir şeyler ayarlarım.”

Rebecka yatak odasına gitti. Sivving ve Maj-Lis'in çift kişilik yatağı, titizlikle düzenlenmiş bir şekilde ıssız odada bomboş duruyordu. Yatak başının üzerindeki büyük tokmaklar yılların kullanımıyla kararmış ve parlamıştı. Elini birinin üzerine koymak istedi. Gri gökyüzü gün ışığını büyük ölçüde kestiği için oda karanlıktı. Rebecka yatağa uzandı ve yatağın ucunda katlı halde duran yün battaniyeyi üzerine örttü. Yorgundu, üşüyordu ve başı ağrıyordu. Huzursuzca telefonunu aldı ve mesajlarını kontrol etti. İlki Måns Wenngren'dendi.

“Çok zorlamadı ama eğer şikâyetini geri çekerse, muhabire hikâyeden ilk onun haberdar olacağına söz verdim.”

“Hangi hikâyeden?”

Başka bir şey söylemesini bekledi ama mesaj bu kadardı. Aynı duygusuz ses ona bir sonraki mesaja geçtiğini söyledi.

Ne bekliyordun ki, diye söylendi kendi kendine. Hoş sözler fısıldayıp havadan sudan konuşacağını mı?

Bir sonraki mesaj Sanna'dandı.

"Selam," dedi Sanna kısaca. "Anna-Maria'dan kızların sorgulanacağını duydum. Çocuk psikiyatri ekibinden de birini getireceklermiş. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorum. Bunu senden duymamak da beni şaşırttı. Ne yazık ki bizimle birlikte hareket ediyor gibi görünmüyorlar. Bu nedenle bu süre zarfında çocuklara annem ve babamın göz kulak olmasına karar verdim."

Rebecka diğer mesajları dinlemeden telefonunu kapattı. Kapıya vurulduğunu işitti ve Sivving kapıdan başını uzattı. Ona ve elindeki telefona baktı.

"Sanırım elindekini bir oyuncak ayıyla değiştirmeliyiz," dedi. "Jiekajärvi'ye gitmek sana iyi gelecek. Orada telefon da çekmiyor, yani elindekini burada bırakabilirsin. Yemeğin bir saate kadar hazır olduğunu söyleyecektim. Ben gelip seni uyandırırım. Şimdi biraz uyu."

Rebecka ona baktı.

"Gitme," dedi. "Bana büyükannemden bahset."

Sivving dolaba doğru yürüdü, içinden bir yün battaniye daha aldı ve Rebecka'nın üzerine serdi. Sonra elindeki telefonu alıp komodinin üzerine bıraktı.

"Buradaki insanlar büyükbaban Albert'in evlenebileceğini asla düşünmezlerdi," dedi. "Misafırlığe gittiğinde her zaman köşede, kucığında kepiyle oturur, tek kelime bile etmezdi. Kardeşlerinin içinde çiftlikte babasıyla kalan tek kişi oydu. Ve babası, yani büyük büyükbaban Emil gerçekten de katı bir adamdı. Biz delikanlılar ondan korkardık. Tanrım, bir keresinde kum havuzunda bizi poker oynarken yakaladığında, kulağımı başımdan koparacak sandım. Katı bir Laestadian'dı. Her neyse, Albert, Junosuando'da bir cenazeye gitmişti ve geri döndüğünde onda bir değişiklik olmuştu.

Hâlâ pek bir şey konuşmuyordu. Ama dudakları oynamasa bile sanki gülümsüyor gibiydi, anlarsın ya. Büyükkannenle tanışmıştı. O yaz pek çok kez Kuoksu'daki akrabalarını ziyarete gitti. Emil, hasadın ortasında gittiğinde öfkeden küplere biniyordu. Sonunda büyükkannen ziyarete geldi. Theresia'nın nasıl olduğunu bilirsin. İş söz konusu olduğunda kimse onu yenemezdi. Her neyse, nasıl oldu bilmiyorum ama bir anda Emil ile dışarıda koyunların otlağını yarı yarıya bölüşmüş, şu patates tarlasıyla nehrin arasındaki küçük çayırı buduyorlardı.. Sanki yarışıyor gibilerdi. Dün gibi hatırlıyorum. Yazın son günleriydi, Karasinekler çıkmıştı. Akşam yemeğinden hemen önceydi ve fena ısıyorlardı. Biz orada durmuş onları izliyorduk. Emil'in kardeşi Isak da oradaydı. Sen onunla hiç tanışmadın. Ne yazık. Emil ve Theresia kendi tırpanlarıyla sessizce çalışmaya devam ettiler. Biz de sessizdik. Tek duyabildiğin sineklerin sesi ve kırlangıçların akşam haykırışlarıydı."

"Kazandı mı?" diye sordu Rebecka.

"Hayır, ama Emil de kazandı sayılmaz. İlk önce o bitirdi ama büyükkannen de hemen arkasındaydı. Isak eliyle çenesindeki sakalını sıvazlayıp, 'Görünüşe göre koçları senin tarafından çıkarsak iyi olacak, Emil,' dedi. Emil tırpanla çok hızlı hareket etmişti ama çok iyi iş çıkarmamıştı. Büyükkannenin tarafı ise sanki dizlerinin üzerinde bütün çayırı elinde bir tırnak makası ile dolaşmış gibiydi. Yani artık büyük büyükbabanın gönlünü nasıl çaldığını biliyorsun."

"Biraz daha anlat," diye yalvardı Rebecka.

"Başka zaman," diyerek gülümsedi Sivving. "Şimdi biraz uyu-
man lazım."

Kapıyı arkasından kapattı.

Nasıl uyuyabilirim ki? diye düşündü Rebecka.

Anna-Maria Mella'nın ona yalan söylediğini düşündü. Belki de yalan söylememişti ama bir şeyler saklamıştı. Peki, Sanna neden kızların sorgulanmasına bu kadar öfkelenmişti böyle? Rebecka ile aynı sebeplerden ötürü mü? Von Post'a güvenmediği için mi? Yoksa işin içine bir çocuk psikiyatristi karışacağı için mi? Neden biri

Viktor'a Tanrı'nın gözünde yanlış bir şey yapmadıklarını söyleyen bir kart göndermişti? Aynı kişi neden Rebecka'yı da tehdit etmişti? Belki de bir tehdit değil uyarıydı. Tam olarak notta ne yazdığını hatırlamaya çalıştı.

Tanrım, uyumam mümkün değil, diye düşündü tavana bakarak. Fakat birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Aklında bir düşünceyle uyandı, gözlerini karanlığa açtı ve düşünceyi kaçırmamak için hareket bile etmedi.

Anna-Maria Mella'nın ona söylediği bir şeydi. "Sadece ikinci derecede kanıtımız var."

"Eğer sadece ikinci derecede kanıtınız varsa, neye ihtiyacınız olur?" diye fısıldadı tavana bakarak.

Suçta sevk eden bir neden. Peki Sanna'nın kızlarıyla görüşüp nasıl bir neden elde edebilirler?

Birden her şey kuyuya atılan bir bozuk para gibi beynine girdi. Suda battı ve en derinlere ulaştı. Yüzeydeki dalgacıklar duruldu ve her şey gün gibi ortaya çıktı.

Viktor ve kızlar. Rebecka bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı. Böyle bir şey mümkün olmazdı. Ama yine de fena halde mümkündü.

Kurravaara'ya ilk geldiğinde neler olduğunu hatırladı. Lova kendini ve köpeği sabuna bulamıştı. Ve Sanna onun sürekli böyle olduğunu söylememiş miydi? Böyle davranan çocuklar aslında tipik...

Bu düşünceyi tamamlayacak gücü kendinde bulamadı.

Birden Sanna'yı düşündü. Kışkırtıcı kıyafetlerinin içindeki Sanna'yı. Ve eli ağır, tehlikeli babasını.

Nasıl oldu da fark edemedim, diye düşündü. Bu aile. Bu aile sırrı. Doğru olmasa keşke. Ama doğru olmalı.

Yine de Sanna, Viktor'u tek başına öldürmüş olamazdı. İstese de yapamazdı.

Sanna'nın bozuk bir tost makinesi aldığı günü hatırladı.

Tek başına geri götürememişti, diye düşündü. Eğer ben iade etmeseydim, hiçbir şey yapmayacak ve durumu kabullenecekti.

Yatakta oturup düşünmeye başladı. Eğer Sanna çocuklarla konuşulmasını istemediyse, o zaman ailesi çoktan buraya doğru yola çıkmışlardı. Muhtemelen büyükannesinin evine varmış ve kapıyı açmaya çalışıyor olabilirler. Her an geri dönebilirlerdi.

Cep telefonunu alıp Anna-Maria Mella'yı aradı. İş yerindeki sabit hattında cevap verdi. Sesi yorgun geliyordu.

“Şu an sana açıklayamam,” dedi Rebecka, “ama eğer çocuklarla görüşmek istiyorsan, onları yarın getiririm. Sonraya kalırsa işin çok zor olur.”

Anna-Maria istese de soru sormadı.

“Tamam,” diyebilirdi yalnızca. “Halledelim.”

Ertesi gün için bir zaman belirlediler ve Rebecka çocukları getireceğine söz verdi.

Demek bu kadar, diye düşündü Rebecka ayağa kalkarken. Üzgünüm, Sanna, ama yarın öğlene kadar başka mesaj dinlemeyeceğim. Yani hâlâ ailenin çocukları almasını istediğini bilmiyorum.

Rebecka'nın ertesi güne kadar göz önünde olmaması gerekiyordu. Kızlarla burada kalamazlardı çünkü Sanna, Sivving'in evine gelmişti.

Anna-Maria Mella, karakolda bilgisayarın karşısında oturmuş konferansa katılanların kayıtlarını inceliyordu. Odasına çıkan koridor karanlıktı. Yarıyı yenmiş bir ton balıklı pizza, yağlı kutusunda masasının üzerinde duruyordu. Mucize Konferansı'na katılan şaşırtıcı sayıda kişinin sabıka, şüpheli ve anti sosyal davranış kaydı vardı. Çoğununki hırsızlık ve uyuşturucuya bağlı şiddetle bağlantılı suçlardı.

İyileşmiş uyuşturucu müptelaları ve sokak haydutları, diye düşündü Anna-Maria.

Takip etmeye degeceğini düşündüğü birkaç kişinin ismini ve kimlik numaralarını not aldı.

Tam Robert'i arayacaktı ki gözüne bir cinayet davası notu ilişti. Gävle'deki mahkeme tarafından suçlu olduğuna karar verilmiş birisinin davası. On iki yıl önce. Not: Güvenlikli bir psikiyatri kliniğine yerleştirildi. Başka bir kayıt bulunamamıştır.

Acaba şartlı tahliye mi aldı, yoksa serbest mi bırakıldı, diye düşündü. Bu kişiyi araştırmam lazım.

Telefonu alıp evi aradı. Marcus açtı. Annesinin sesini duyunca hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Babana geç kalacağımı söyle," dedi.

Rebecka mutfığa gitti. Sivving masayı hazırlıyordu. Küçükken hatırladığı Duralex bardakları, siyah bakalit tutacaklı çatal bıçak takımını ve üzerinde sarı çiçek desenleri olan porselen takımını çıkardı. Eskiden de burada oturur Maj-Lis ve Sivving ile sohbet ederdi.

"Köfte yaptım," dedi Sivving.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Rebecka. "Muhteşem kokuyor."

"Üçte iki geyik kıyması, üçte bir sığır eti."

"Kızlar nerede?"

Sivving büyük odayı işaret etti.

"Sivving," dedi Rebecka, "kar aracını ve kızak römorkunu ödünç alabilir miyim? Bu akşam kızlarla Jiekajärvi'deki kulübeye gideceğim."

Sivving dökme demir tavayı masaya koydu. Tencere altlığı olarak, üzerinde kırmızı çapraz dikişle Maj-Lis'in baş harflerinin işlendiği kurulama havlusunu kullandı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Rebecka başını salladı.

“Tehlikede değiliz,” dedi. “Ama burada kalamayız. Eğer Sanna’nın anne ve babası gelip bizi sorarlarsa, nerede olduğumuzu bilmiyorsun.”

“Anladım,” dedi Sivving. “Burada hem sen hem de çocuklar için kapitone kar motosikleti kıyafetleri var. Yanına yiyecek bir şeyler ve yakacak odun da vereceğim. Bella ve ben yarın sabah erken saatlerde peşinizden geleceğiz. Ama aç karna gitmene izin vermiyorum.”

Rebecka büyük odaya gitti. Lova ve Sara katlanır masaya bir gazete yaymışlar, büyük bir konsantrasyonla taşları boyuyorlardı. Masanın ortasında bir taş örnek olarak duruyordu. Bir yumruktan biraz daha büyüktü ve üzerinde koca turkuaz gözleri olan kıvrılmış bir kedi resmi vardı.

“Torunlarım geçen yaz bunları yapmaktan çok keyif almışlardı,” dedi Sivving mutfaktan. “Lova ve Sara’nın da hoşuna gideceğini düşündüm.”

Mutfaktan uyarıcı bir havlama sesi duyuldu.

“Sessiz ol!” diye homurdandı Sivving.

“Ne sorunu var anlamıyorum,” dedi. “Yarım saat önce de böyle havladı. Tilki falan var sanırım. Seni uyandırmadı, değil mi?”

Rebecka başını salladı.

“Bak Rebecka, Virku’yu çiziyorum!” diye bağırdı Lova.

“Çok güzel,” dedi Rebecka dalgınlıkla. “Taşları ve boyaları da yanınıza alabilirsiniz çünkü bu akşam bir yolculuğa çıkıyoruz, büyükannemin kulübesinde kalacağız.”

Akşam altıyı çeyrek geçe, Rebecka kar aracıyla Sivving'in evinden nehre doğru ilerliyordu. Siyah bir kar maskesi ve deri bir şapka takmıştı ama hâlâ yüzüne çarpan karı engellemek için hızla gözlerini kırptırıyordu. Savrulan karlar arabanın far ışıklarını geri yansıtıyor ve bir metreden ötesini göremiyordu. Sara ve Lova battaniye ve Ren geyiği derisinin altında, eşyalarla beraber kızak römorkunun içindelerdi. Sadece burunlarının ucu görünüyordu.

Büyükannesinin bahçesinden geçti ve evin önünde durdu. Yukarı çıkıp çocukların pijamalarını alması gerekiyordu. Ama Sanna'nın ailesi her an önlerini kesebilirlerdi. En iyisi hiç oyalanmamaktı. Ertesi güne kadar kızları gözden uzak tutmayı başarabilirse psikiyatrist onlarla konuşabilirdi. Sonra Sosyal Hizmetler ya da her ne haltsa o devreye girerdi. En azından onlar için elinden gelenin en iyisini yapmış olurdu.

Ayağını alt kısma yerleştirdi ve nehir boyunca sürmeye devam etti. Karanlık, bir perde gibi arkasında kapandı. Ve rüzgâr arka-larında bıraktıkları izleri hemen yok etti.

Curt Bäckström, Rebecka'nın büyükannesinin mutfağında bir gölge gibi bekliyordu. Pencerenin yanındaki duvara yaslandı ve far ışıklarının nehrin ilerisinde kayboluşunu izledi. Sağ elinde bir bıçak tutuyordu. İşaret parmağını dikkatle bıçağa götürüp keskinliğini

KRİSTAL KİLİSE

kontrol etti. Kar kıyafetinin ceplerinin birinde üç plastik çuval vardı. Diğerinde ise Rebecka'nın montunun cebinden çaldığı ev anahtarları duruyordu. Uzun süredir karanlıkta bekliyordu. Gözlerinin biraz kapanmasına müsaade etti. İyi hissetmişti. Gözleri kuruydu ve yanıyordu.

Tilkilerin inleri, gökteki kuşların tüneyecek yerleri var fakat insanoğlunun başını yaslayacak bir yeri yok.

Aнна-Maria Mella, arabasıyla Österleden'den Lombolo'ya doğru ilerliyordu. Saat akşam onu çeyrek geçiyordu. Çok hızlı gidiyordu. Araba yolun üzerindeki yeni düşmüş karda kayınca Sven-Erik refleks olarak torpidoya tutundu. Kalın eldivenleriyle başka bir yeri tutmasına imkân yoktu.

Sağda, penceresine yapışan kar perdesinden yalnızca birkaç iğne deliği kadar ışık yansıyan Obs süpermarketi vardı. Kavşakta durup gaza tekrar basınca tekerlekler oldukları yerde döndüler. Solda karaya oturmuş gümüş rengi bir uzay gemisine benzeyen Uzak Evi duruyordu. Levhalar kırmızı renkte parlıyordu. İnatla temizlenmiş araba yolları ve iyi korunan kuş evleriyle yerleşim alanları –Stenvägen, Klippvägen, Blockvägen– önlerinde dizilmişti.

“İsmi Curt Bäckström,” dedi Anna-Maria. “On iki yıl önce cinayetten hüküm giymiş, sonra eski adıyla güvenilir psikiyatri birimine sevk edilmiş. O zamandan beri bilgi yok.”

“Peki. Cinayetten bahset.”

“Üvey babasını bıçaklamış. Defalarca. Annesi de olayı izlemiş ve oğluna karşı şahitlik etmiş. Tanık kürsüsünde çocuktan korktuğunu kabul etmiş.”

“Çocuk?”

“Daha on dokuz yaşındaymış. Ve konferansa gelen ziyaretçilerden biri değil. Burada, Lompis'te yaşıyor. Tallplan 5B. Gävle'deki karakoldan biri mahkemeden birini tanıdığını söyledi. Oraya gidip bana her şeyi faksladı. Bazı insanlarla iş yapmak oldukça kolay.”

Arabayı otoparka çekti. Uzun garaj sıraları vardı. İki katlı ahşap binalar altmışların sonlarında inşa edilmişti. Arabadan çıkıp yürümeye başladılar. Cuma akşamı olmasına rağmen in cin top oynuyordu.

“Yerel mahkeme onu iki yıl önce serbest bırakmış,” diye devam etti Anna-Maria. “Gävle’deki toplum sağlığı birimi ile hâlâ iletişim halindeymiş. Düzenli olarak iğne oluyormuş. Bir mesleği de varmış. Ama kayıtlara göre geçen yıl ocak ayında Kiruna’ya taşınmış. Gällivare’deki psikiyatri biriminde görev yapan sorumlu doktora göre Kiruna’ya gittiğinden beri toplum sağlığı birimi hiçbir iletişimde bulunmamış.”

“Yani...”

“Yani bilmiyorum ama muhtemelen son bir yıldır ihtiyacı olan ilaçları kullanmıyor. Gerçi bunda bir tuhafılık var mı? Kiliseden aldığımız videoları gördün, ‘İlaçlarınızı atın! Tanrı sizin doktorunuz!’ vaazını veriyor.”

Kapının dışında bir süre beklediler. Dairelerden ikisi tamamen karanlıktı. Sven-Erik kapı kolunu tuttu. Anna-Maria sesini alçalttı.

“Doktora bir kişi ilaçlarını almayı bırakırsa ne olur diye sordum.”

“Ve...”

“Ve nasıl olduklarını biliyorsun... kişi özelinde yorum yapamıyorlar... bireylere göre durum farklılık gösterebiliyor... ama nihayetinde durumunun kötüleşmesinin çok olası olduğunu kabul etti. Kötü. İnsanların ilaçlarını atmalarını söyleyen bir kilise olduğunu söylediğimde ne cevap verdi biliyor musun?”

Sven-Erik başını salladı.

“Zayıf insanlar genellikle kiliseye çekilirler. Zayıf insanların üzerinde hâkimiyet kurmak isteyen güçlü insanlar da oraya çöreklenir.”

Birkaç saniye konuşmadan durdular. Anna-Maria rüzgârın girişteki ayak izlerini örtüşünü seyretti.

“Girelim mi?” dedi.

Sven-Erik kapıyı açtı ve karanlık merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Anna-Maria ışıkları yaktı. Sağdaki küçük isim levhası,

Bäckström'ün üst katta yaşadığını gösteriyordu. Merdivenleri tırmandılar. İkisi de pek çok kez, komşuların şikâyetleri üzerine bu gibi binalara gelmişlerdi. Bu tip yerler hep aynı kokardı. Merdivenlerin altındaki çiş kokusu, çamaşır suyunun keskin kokusu ve beton kokusu...

Kapıyı çaldılar ama cevap veren olmadı. İçeriye dinlediler ama duyulan tek ses karşı daireden gelen müzik sesiydi. Pencerede ışık yoktu. Anna-Maria kapının üzerindeki mektup kutusunu açıp içeriye bakmaya çalıştı. Daire tamamen karanlıktı.

“Yeniden gelmemiz gerekecek,” dedi.

Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oldu

Saat sabah dördü yirmi geçiyordu. Rebecka, Jiekajärvi'deki kulübede, küçük mutfak masasında oturmuş pencereden kendi iri gözlerine bakıyordu. Dışarıdan biri ona bakıyor bile olsa hiçbir şey göremezdi. O kişi birden yüzünü cam pencereye yapıştırır ve yüzünün görüntüsü Rebecka'nın yüzünün yansımasında kaybolurdu.

Kes artık, dedi kendi kendine. Orada hiç kimse yok. Kim böylesine bir fırtınada karanlıkta dolaşır ki?

Sobadaki odunlar çatırdıyor ve bacadaki cereyan, dışarıda uluyan rüzgâr ve hafifçe tıslayan gaz lambası eşliğinde uzun ve kasvetli bir ses çıkarıyordu. Rebecka ayağa kalktı ve sobanın içine iki odun daha attı. Bu tarz fırtınalı havalarda sobadaki ateşin sönmemesi önemliydi. Yoksa yarın sabaha kadar kulübe buz gibi olurdu.

Güçlü rüzgâr, duvardaki boşluklardan ve kapı çerçevesi ile eski, toprak sarısı aynalı kapı arasındaki boşluktan içeri sızıyordu. Bir zamanlar, daha Rebecka doğmadan önce, bu kapı domuz ahırının kapısıydı. Büyükannesi ona böyle söylemişti. Ondan önce de başka bir yerdeydi. Ahırda kalamayacak kadar güzel ve sağlam bir kapıydı. Muhtemelen eskiden, bir yerlerde yıkılan bir evin kapısıydı. Ve birileri bu kapıya bir ev bulmaya karar vermişti.

Yerde, büyükannenin kilimleri üst üste koyulmuştu. Soğuğun içeri girmesini engelliyorlardı. Rüzgârla savrulan kar da aynı görevi

üstleniyordu. Kuzeye bakan duvar ise, karı dışarıda tutmak için muşamba ile kaplanmış odun yığını sayesinde biraz daha korunaklıydı.

Sobanın yanında, uzun saplı paslanmaz çelik kepçe ile emaye su kovası ve büyük bir odun sepeti duruyordu. Onların hemen yanında da eski bir dergi yığınının üzerinde Sara ve Lova'nın kedi resimli taşları vardı. Gerçi, Lova'nın taşı tabii ki bir köpeği temsil ediyordu. Burnunu patilerinin arasına almış, gözlerini ayırmadan Rebecka'ya bakıyordu. Lova garanti olsun diye, taşın siyah renkle boyanmış arka tarafına "Virku" yazmıştı. Kızların ikisi de parmaklarında boya lekeleri ve kulaklarına kadar çekilmiş iki kat battaniye ile aynı yatakta hemencecik uykuya dalmışlardı. Yatmadan önce üçü birlikte yatak örtülerini rulo yapıp soğuk gelen yerleri kapatmışlardı. Sara ağzı açık uyuyordu ve Lova, ablasının koluna kıvrılmıştı. Yanakları al aldı. Rebecka bir battaniyeyi alıp rafa kaldırdı.

Onları korumak benim işim değil, diye düşündü. Yarından sonra onlar için yapabileceğim hiçbir şey kalmayacak.

Anna-Maria yatağın yanındaki ışığı açıp oturdu. Robert uyuyordu. Arkasına iki yastık yerleştirdi ve yatak başlığına yaslandı. Dizinin üzerinde, Kristina Strandgård'dan aldığı Viktor Strandgård ile ilgili gazete kupürleri albümü vardı. Karnındaki çocuk hareket ediyordu. Ayağıyla karnına bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Selam, baş belası," dedi derisinin altındaki ayağın neden olduğu sert şişliğe dokunarak. "Yaşlı annene tekme atmamalısın."

Viktor Strandgård'ın kışın ortasında Kristal Kilise'nin önündeki merdivenlerde oturduğu fotoğrafa baktı. Tığ ile işlenmiş, inanılmaz derecede çirkin, yeşil bir şapka takıyordu. Uzun saçları sol omzunun üzerinden dökülmüştü ve elindeki *Cennete Gidip Geldim* kitabını kameraya doğru uzatmıştı. Gülüyordu. Rahat görünüyordu.

Sanna'nın çocuklarına bir şey yapmış olabilir mi, diye düşündü Anna-Maria. O sadece bir çocuk.

Yarını ve Sanna Strandgård'ın çocuklarıyla yapacağı konuşmayı iple çekiyordu

En azından senin iyi bir baban olacak, dedi karnındaki bebeğe.

Birden çok duygulandı. İçindeki küçük hayatı düşündü. On el parmağı, on ayak parmağı ve kendine özgü karakteri ile kusursuzdu. Neden sürekli gözleri doluyor ve aşırı tepkiler veriyordu? Mutlu sondan önce zorluklarla karşılaşılın Disney filmi sahnelerinde bile gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Marcus'u karnında taşıdığından bu yana on dört yıl geçmiş miydi gerçekten? Jenney ve Petter da büyümüşlerdi. Hayat çok hızlı akıyordu. Birden büyük bir minnet duygusu içini kaplandı.

Gerçekten şikâyet edebileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü, başını evrendeki herhangi birine doğru çevirerek. Harika bir ailem ve iyi bir hayatım var. İnsanların istemeye bile haklarının olmadığını şeylerin çok daha fazlasına sahibim.

“Teşekkür ederim,” dedi sesli bir şekilde.

Robert yan döndü ve battaniyeye sarıldı. Bu haliyle bir lahana dolmasını andırıyordu.

“Rica ederim,” dedi uykusunda.

22 Şubat, Cumartesi

Rebecka termostan kahve doldurup mutfak masasının üzerine koydu.

Ya Victor, Sanna'nın kızlarına bir şey yaptıysa, diye düşündü. Sanna onu öldürecek kadar öfkelenir miydi? Belki de onunla yüzleşmek için yanına gitmişti ve...

Ve ne, diye araya girdi. Birden aklını kaçırap bir av bıçağını aldığı gibi ona sapladı, öyle mi? Birden cebinde bulduğu çok ağır bir cisimle de kafasına mı vurdu?

Hayır, mantıklı gelmiyordu.

Peki Victor'a İncil'indeki notu kim göndermişti? "Yaptığımız şey Tanrı'nın gözünde yanlış değil."

Kızların kullandığı boya tüplerini aldı ve masanın üzerine eski bir gazete serdi. Sonra Sanna'nın resmini çizdi. Uzun ve kıvrıkcık saçlarıyla, zencefilli kurabiye evindeki kadına benziyordu. Sanna'nın altına "Sara" ve "Lova" yazdı. Yanlarına da Viktor'u çizdi. Başının üzerine bir hale koydu; birazcık kaymıştı. Sonra kızların isimlerini Viktor'a bir çizgiyle birleştirdi. Viktor ve Sanna arasına da bir çizgi koydu.

Ama bu ilişki bozulmuştu, diye düşündü ve çizdiği çizgileri karaladı.

Sandalyesine yaslandı ve az sayıdaki mobilyalara, elle yapılmış yeşil yataklara, dört tuhaf sandalyesiyle mutfak masasına, içinde

kırmızı plastik kâse olan lavaboya ve kapının yanındaki köşeye cuk diye oturan küçük tabureye baktı.

Bir zamanlar, kulübe av gezilerinde kullanıldığında, Affe amca tüfeğini taburenin üzerine koyup duvara yaslardı. Büyükbabasının hoşnutsuzlukla yüzünü ekşittiğini hatırlıyordu. O her zaman tüfeğini dikkatle kılıfına koyar ve yatağın altında saklardı.

Şimdi ise taburenin üzerinde odun kesmek için kullandıkları balta duruyordu. Üzerinde de bir kancaya asılı el testeresi vardı.

Sanna, diye düşündü Rebecka ve resme baktı.

Sanna'nın başının üzerine küçük sarmallar ve yıldızlar çizdi.

Salak Sanna. Her şeyi eline yüzüne bulaştıran Sanna. Hayatı boyunca birçok enayi devreye girip onun arkasını topladı. Ben de onlardan biriyim. Buraya gelmemi talep etmesine bile gerek kalmadan lanet olası bir köpek gibi koşarak geldim zaten.

Sanna'nın kollarını ve ellerini siyaha boyayarak tahrif etti. İşte, şimdi hiçbir şey yapamazdı. Sonra da kendini çizip üzerine "ENAYİ" yazdı.

Birden zihninde bir ampul yandı. Fırçayla gazetenin üzerine çizdiği şeylerin üzerinden geçti. Sanna hiçbir şeyi kendi başına yapamaz. Orada, elleri ve kolları olmadan duruyor. Sanna'nın bir şeye ihtiyacı olduğunda, bir enayi ona yardım ediyor. Rebecka Martinsson da bunun bir örneği.

Eğer Viktor, çocuklarına bir şey yapıyorsa...

...ve onu öldürmek isteyecek kadar öfkeleniyse, o zaman ne olur?

Bir enayi çıkıp onun için Viktor'u öldürür.

Böyle olmuş olabilir miydi? Kesinlikle böyle olmuş olmalıydı.

İncil. Katil, Victor'un İncil'ini Sanna'nın mutfak çekmecesine koymuştu.

Tabii ya. Sanna'yı hedef göstermek için değil. Bu, ona bir hediye idi. Not, esnek harflerle yazılan mesaj aslında Sanna'yaydı, Viktor'a değil. "Yaptığımız şey, Tanrı'nın gözünde yanlış değil." Viktor'u öldürmek Tanrı'nın gözünden yanlış değildi.

“Kim?” dedi Rebecka kendi kendine. Sanna’nın resminin yanına boş bir kalp çizdi. Kalbin içine soru işareti koydu.

Dinledi. Fırtınada bir ses duymaya çalıştı. Buraya ait olmayan bir ses. Ve birden duydu. Bu, bir kar aracıydı.

Curt. Pencerenin altında kar aracında oturup Sanna’yı izleyen Curt Bäckström.

Ayağa kalktı ve etrafa bakındı.

Balta, diye düşündü panikle. Baltayı alacağım.

Ama aracın motorunun sesi birden kesilmişti.

Bu sadece senin hayal gücün, sakın ol, diye yatıştırmaya çalıştı kendini. Yerine otur. Tedirginsin ve korkuyorsun. Bir şey duyduğunu hayal ettin. Orada hiçbir şey yok.

Oturdu ama gözlerini kapı kolundan ayıramıyordu. Ayağa kalkıp kapıyı kilitlemesi gerekiyordu.

Başlama yine, diye düşündü. Orada hiçbir şey yok.

Bir anda kapı tokmağı dönmeye başladı. Kapı açıldı. Fırtınanın uğultusu, soğuk havayla birlikte içeri girdi. Lacivert kar tulumu giyen bir adam kendini hızla içeri attı. Kapıyı arkasından kapattı. Rebecka başta onun kim olduğunu anlayamadı. Sonra adam kar maskesini ve kapüşonunu çıkardı.

Gelen Curt Bäckström değildi. Vesa Larsson’du.

Anna-Maria Mella rüya görüyordu. Polis aracından atlamış ve meslektaşlarıyla Kiruna ve Gällivare arasında E10 boyunca koşmuştu. Anayoldan on metre uzaklıkta, kaza yaparak ters dönmüş bir araca doğru ilerliyorlardı. Zor bir durumdu. Meslektaşları çoktan arabaya ulaşmış ona bağırıyorlardı.

“Hızlan hadi! Testere sende! Onları çıkarmamız gerekiyor!”

Elinde testereyle koşmaya devam ediyordu. Bir kadının yürek parçalayıcı sesini duyuyordu.

Sonunda oraya varmıştı. Testereyi çalıştırdı ve arabanın metal yüzeyine sürttü. Baş aşağı duran çocuk koltuğunu fark etti ama içeride çocuk olup olmadığını göremiyordu. Testereden keskin bir uğultu geldi ama birden bir melodi çalmaya başladı. Bu bir telefon melodisi gibiydi.

Robert, Anna-Maria’yı dürttü ve telefonu açtığını görünce yeniden uyudu. Sven-Erik Stålnacke’nin sesi duyuldu.

“Benim,” dedi. “Dinle, dün Curt Bäckström’ün evine tekrar gittim. Ama gece boyunca evde yoktu, en azından kimse kapıyı açmadı.”

“Ee,” diye mırıldandı Anna-Maria.

Hâlâ rüyanın etkisindeydi. Yatağın yanındaki saate baktı. Beşe yirmi vardı. Yatakta doğrulup arkasına yaslandı.

“Oraya tek başına gitmedin, değil mi?”

“Dur ve sakın ol, Mella, sadece dinle. Evde yok gibiydi ya da belki de kapıyı kasten açmıyordu ya da her neyse... Sonra Kristal

Kilise'ye gidip gece boyunca devam eden bir şükür seansı olup olmadığına baktım ama yoktu. Sonra papazları aradım –sırasıyla Thomas Söderberg, Vesa Larsson ve Gunnar Isaksson'u. Belki sürülerinden haberleri vardır ve Curt Bäckström'ün gün içinde zamanını dairesi dışında nerede geçirdiğine dair bir fikirleri olabilir diye düşündüm."

"Ve?"

"Thomas Söderberg ve Vesa Larsson evde yoklardı. Eşleri konferans için kilisede oldukları konusunda ısrar ettiler ama yemin ederim, Anna-Maria, kilisede hiç kimse yoktu. Yani bir fare kadar sessiz halde ve karanlıkta saklanmıyorlarsa, ki bunun ihtimali de yoktur. Papaz Gunnar Isaksson evdeydi. Telefon on kez çaldıktan sonra cevap verdi ve saçmaladı – yatmadan önce içtiği çok belliydi."

Anna-Maria bir süre düşündü. Kafası karışmıştı.

"Arama emri çıkarabilir miyiz acaba?" diye sordu. "Curt Bäckström'ün dairesine girmek istiyorum. Von Post'u ara ve sor."

Sven-Erik telefonun diğer ucunda derin bir nefes aldı.

"O, Sanna Strandgård'a saplanmış durumda," dedi. "En ufak bir kanıtımız da yok. Ama yine de bu adamla ilgili çok kötü hislerim var. Ben içeri gireceğim."

"Dairesine mi? Orada dur bakalım."

"Çilingir Benny'yi arayacağım. Eğer faturayı polise gönderebileceğini söylersem, bana hiçbir şey sormaz."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Anna-Maria ayağını yere koydu.

"Beni bekle," dedi. "Robert arabayı çıkarabilir."

"Sakin ol, Rebecka," dedi Vesa Larsson. "Biz sadece konuşmak istiyoruz. Aptalca bir şey yapma."

Gözlerini ondan ayırmadan elini arkaya götürdü ve kapının kolunu aşağıya itirdi.

Biz, diye düşündü Rebecka. “Biz” kim?

Birden Vesa Larsson’un yalnız olmadığını fark etti. İlk önce o gelip her şeyin kontrol altında olduğundan emin olmak istemişti.

Vesa Larsson kapıyı açtı ve iki adam daha odaya girdi. Kapı arkalarından kapandı. Koyu renkte giyinmişlerdi. Tenleri görünmüyordu. Kar maskesi ve kayak gözlüğü takıyorlardı.

Rebecka sandalyeden kalkmaya çalıştı ama bacakları ona itaat etmiyorlardı. Sanki bütün bedeni uyuşmuş gibiydi. Ciğerleri artık hava almıyordu. Doğduğundan beri damarlarından akan kan durmuştu. Baraj inşa edildiğinde suyun durması gibi. Karnı kaskatı olmuştu.

Hayır, hayır, lanet olsun, lanet olsun...

Adamlardan biri kapüşonunu çıkardı ve siyah parlak bukleleri açığa çıkı. Bu, Curt Bäckström’dü. Kar kıyafeti siyah ve parlaktı. Ayaklarında çelik parmak uçlarıyla ağır motor botları vardı. Omzunda çift namlulu bir av tüfeği taşıyordu. Bir savaş atı gibi burun delikleri ve göz bebekleri büyümüşü. Rebecka gözlerinin içine baktı. İçindeki ateşi gördü.

Ona karşı çok dikkatli ol, diye düşündü.

Kızlara baktı. Uyuyorlardı.

Diğer adamın kim olduğunu daha kar maskesini ve gözlüklerini çıkarmadan fark etti. Ne giydiğinin hiçbir önemi yoktu, onu nerede görse tanırdı. Thomas Söderberg. Hareket edişi ve odada hemen egemenlik kuruşu hep aynıydı. Sanki prova yapmış gibilerdi. Curt Bäckström ve Vesa Larsson, domuz ahır kapısının iki yanındaki yerlerini aldılar.

Vesa Larsson arkasına doğru bakıyordu. Belki de direkt ona bakıyordu. Süpermarkette küçük çocuğuyla yürüyen ebeveynler gibiydi. Yüzlerindeki kaslar işlevini yitirmişti. Yorgunluklarını saklayamıyorlardı. Ölü bir ifadeleri vardı. Güçlerinin son damlasına kadar kırbaçlanan yük koşulmuş eşekler gibiydiler.

Thomas Söderberg ileriye doğru bir adım attı. İlk önce Rebecka’ya bakmadı. Endişeli ve temkinli hareketlerle deri montunun fermuarını

açtı ve gözlüklerini çıkardı. Onu en son gördüğünden beri yenilenmişti ama bu çok uzun zaman önceydi. Bilim kurgu filmindeki bir komutan gibi etrafına bakındı, her şeyi hafızasına kaydetti; çocukları, köşedeki baltayı ve masanın yanındaki Rebecka'yı. Sonra rahatladı. Omuzları düştü. Hareketleri yumuşadı. Aynen bozkırda gezinen bir aslan gibi.

Rebecka'ya döndü.

"Maja ve beni buraya davet ettiğin Paskalya'yı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi. Bir an karanlıkta ve fırtınada burayı bulamayacağımı düşündüm."

Rebecka ona baktı. Kapüşonunu ve eldivenlerini çıkarıp cebine koydu. Saçı seyrelmişti. Kahverenginin içinde tuhaf gri saç telleri görünüyordu. Onun dışında tamamen aynıydı. Sanki zaman onun için durmuş gibiydi. Belki biraz kilo da almıştı ama görüntüsüne pek yansımamıştı.

Vesa Larsson kapıya yaslandı. Ağzı açık nefes alıyordu ve başı hafif yukarı kalkıktı. Sanki yol tutmuş gibiydi. Bakışları Curt, Thomas ve Rebecka arasında gidip geliyordu. Ama çocuklara bakmıyordu.

Curt ileri geri sallanıyordu. Bakışları bazen Rebecka'ya bazen de Thomas'a sabitleniyordu.

Şimdi ne olacaktı? Curt omzundaki av tüfeğini alıp onu vuracak mıydı? Bir, iki, üç ve her şey bitti, karanlık... Rebecka zaman kazanmak zorundaydı. Konuş, kadın. Sara'yı ve Lova'yı düşün.

Rebecka destek almak için ellerini kullandı, masanın kenarına doğru eğildi ve kendini sandalyeden kaldırdı.

"Otur!" diye gürledi Thomas ve Rebecka dayak yemiş bir köpek gibi yerine oturdu.

Sara biraz kıpırdandı ama uyanmadı. Arkasını döndü ve nefesi yeniden derinleşti ve sakinleşti.

"Sen miydin?" diye sordu Rebecka. "Neden?"

"Tanrı'ydı Rebecka," dedi Thomas ciddiyetle.

Rebecka bu ciddi tonu ve tavrı hatırladı. Dinleyicilerini önemli konular hakkında etkilemek istediğinde de aynı ses tonunu ve ifadeyi kullanırdı. Bütün varlığı dönüşmüştü. Sanki yerin dibinden dünyaya itilen ve kökleri dünyanın çekirdeğine kadar uzanan bir taş blok gibiydi. Baştan aşağı güç ve kudret doluydu. Ama aynı zamanda Tanrı'nın karşısında alçak gönüllüydü.

Neden Rebecka'ya karşı böyle bir gösteri yapma gereğinde bulunmuştu? Hayır, bu Rebecka'nın iyiliği için değildi. Bu, Curt içindi. O... Curt'ü kullanıyordu.

“Peki ya çocuklar?” diye sordu Rebecka.

Thomas başını eğdi. Şimdi ses tonunda bir hassasiyet vardı. Kırılgan bir şey. Sanki kelimeler ağzından zorlukla çıkıyor gibiydi.

“Eğer sen...” diye başladı. “...beni bunu yapmak zorunda bıraktığın için seni affedebilecek miyim bilmiyorum, Rebecka.”

Sanki görünmez bir işaret almış gibi, Curt sağ eldivenini çıkardı ve cebindeki halatı aldı.

Rebecka, Curt'e döndü. Boğazını tıkayan yumrunun arasından sesini duyurmaya çalıştı.

“Ama sen Sanna'yı seviyorsun,” dedi. “Hem onu sevip hem çocuklarını nasıl öldürebilirsin?”

Curt gözlerini kapattı. Rebecka'yı duymamış gibi ileri geri sallanmaya devam etti. Cevap vermeden önce bir süre dudaklarını oynattı.

“Onlar gölge çocuklar,” dedi. “Ortadan kaldırılmalılar.”

Onu konuşturması ve biraz zaman kazanması gerekiyordu. Düşünmek zorundaydı. Açtığı konudan devam edebilirdi. Thomas konuşmasına izin veriyordu, bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

“Gölge çocuklar mı? O da ne demek?”

Aynen Sanna'nın yaptığı gibi başını yana yatırıp elini yanağının üzerine dayadı. Sesindeki sakinliği korumak için büyük çaba sarf ediyordu.

Curt, gözlerini gaz lambasına dikmiş, odada tek başınaymış gibi boşluğa konuşuyordu. Ya da sanki ışığın içinde onu dinleyen bir şey varmış gibi.

“Güneş benim arkamda,” dedi. “Gölgem önüme düşüyor. Önümde yürüyor. Ama içine girdiğimde gölge bana yol vermeli. Sanna’nın yeni çocukları olacak. Bana iki oğlan çocuğu verecek.”

Kusacağım, diye düşündü Rebecca ve geyik eti kıyması ve safra tadı ağzına geldi.

Ayağa kalktı. Yüzü kar gibi bembeyazdı. Bacakları titriyordu. Bedeni sanki tonlarca ağırlıktaydı ve bacakları kürdan gibiydi.

Birden Curt önüne atladı. Yüzü öfkeyle buruşmuştu. Ona öylesine yüksek bir sesle bağırdı ki her kelimenin arasında nefes almak zorunda kaldı.

“Sana... oturmanı... söyledik!”

Karnına o kadar kuvvetli bir darbe indirdi ki Rebecca çakı gibi ikiye kıvrıldı. Bacakları son kuvvetlerini de kaybetti ve yüzüstü yere çakıldı. Büyükannesinin kilimi yanağının altındaydı. Midesinde katlanılamaz bir acı duyuyordu. Yukarıdan, çok uzaklardan gelen telaşlı sesler duydu. Aceleci sesler.

Bir süre gözlerini kapatmak zorundaydı. Sadece bir süre. Sonra gözlerini açacaktı. Söz veriyordu. Sara ve Lova. Sara ve Lova. Kim çılglık atıyordu? Böyle çılgılık atan Lova mıydı? Sadece bir süre...

Çilingir Benny, Curt Bäckström'ün dairesinin kapısını açtı ve gözden kayboldu. Sven-Erik Stålnacke ve Anna-Maria Mella karanlık merdiven boşluğunda beklediler. İçeriye yalnızca dışarıdan gelen ışıklar aydınlatıyordu. Sessizlik hâkimdi. Birbirlerine bakıp başlarıyla onayladılar. Anna-Maria, Sig Sauer tabancasının emniyetini açmıştı.

Sven-Erik içeri girdi. Anna-Maria onun belli belirsiz seslenişini duydu. O da kapıda nöbet tutuyordu.

Aklımı kaçırmış olmalıyım, diye düşündü.

Sırtı ağrıyordu. Duvara yaslandı ve derin nefes aldı. Ya karanlıkta bekliyorsa ne olacaktı? Ölmüş de olabilirdi. Ya da pusu kurmuş bekliyordu. İçeriden hızla gelip onu merdivenlere itebilirdi.

Sven-Erik koridorun ışığını yaktı.

Anna-Maria ağır adımlarla içeri girdi. Tek odalı bir daireydi. Koridordan birleşik oturma odasını ve yatak odasını görmek mümkündü. Tuhaf bir yerdi. Gerçekten de burada biri yaşıyor muydu?

Koridorda hiç eşya yoktu. Üzerinde ıvır zıvır olan ya da mektupların bırakıldığı bir masa, paspas, şapka askılığıının altındaki askılıkta asılı herhangi bir şey, hiçbir şey. Oturma odası da boştu. Neredeyse. Zeminde duran birkaç lamba ve duvarda asılı kocaman bir ayna vardı. Pencereleler siyah çarşafıla örtülmüştü. Pencere pervazları boştu, perde yoktu. Duvara yaslanmış tek kişilik bir yatak vardı. Üzerinde makinede köpülenmiş soluk mavi naylon bir yorgan örtülüydü.

Sven-Erik mutfaktan çıktı. Şaşkınlıkla başını salladı. Göz göze geldiler. Akıllarından geçen birçok soru ve içlerinden geçen kötü bir his vardı. Banyoya gitti ve kapıyı açtı. Lamba düğmesi içerideydi. Elini uzattı. Anna-Maria düğmenin sesini duydu ama ışık açılmadı. Sven-Erik kapıdan ayrılmadı. Anna-Maria onu yandan görebiliyordu. Cebinden üzerinde küçük bir fener olan anahtarlığı çıkardı. Kapıdan içeri zayıf bir ışık huzmesi süzüldü. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı.

Anna-Maria'yı gözünün ucuyla görmüş olacak ki aniden elini kaldırıp onu durdurdu. Odaya girdi. Eşikten yalnızca bir adım attı. Anna-Maria'nın sırtı yeniden ağrımaya başlamıştı. Yumruğunu sıkıp omurgasına bastırdı.

Sven-Erik banyodan çıktı. Hızlı adımlarla yanına geldi. Ağzı açık kalmıştı. Göz bebekleri, buzdan yapılmış bir yüzdeki siyah delikler gibiydi.

"Ara," dedi boğuk bir sesle.

"Kimi arayayım?" diye sordu Anna-Maria.

"Herkesi! Lanet olası herkesi uyandır!"

Rebecka gözlerini açtı. Ne kadar zaman geçmişti? Thomas Söderberg'in yüzü tavanda süzülüyordu. Aynen bir güneş tutulması ibiydi. Yüzü gölgede kalmıştı ve başının arkasında asılı duran gaz lambası, kahverengi buklelerinin çevresinde bir hale gibi ışıldıyordu.

Karnı hâlâ ağrıyordu. Öncekinden de kötüydü. Ve acının da ötesinde, sıcak ve ıslak bir şey hissediyordu. Kan. Curt'ün ona yumruk atmadığını fark ederek dehşete kapıldı.

Onu bıçaklamıştı.

"Tam olarak böyle planlamamıştık," dedi Thomas Söderberg. "Yeniden düşünmemiz gerekiyor."

Rebecka başını çevirdi. Sara ve Lova, yatakta boylu boyunca yatıyorlardı. Elleri yatak başlığına bağlanmıştı. Ağızlarına beyaz bir kumaş tıktırılmıştı. Yatağın yanında, yerde yırtık bir çarşaf duruyordu. Ağızlarına sokulan şey bu olmalıydı. Burunlarından zorlukla nefes almaya çalışırken, göğüslerinin yukarı aşağı oynadığını görebiliyordu.

Lova üşütmüştü. Ama nefes alıyordu.

Sakin ol, nefes alıyor. Lanet olsun, lanet olsun.

"Asıl planladığımız," dedi Thomas Söderberg düşünceli bir şekilde, "asıl planladığımız kulübeyi ateşe vermekti. Sana da üzerinde tişörtün ya da geceliğinle kaçabilmen için kar aracının anahtarlarını verecektik. Sana verilen şans kullanacaktın tabii ki, kim kullanmaz ki? Fırtına ve dondurucu soğuğu hesaba katarsak, kar

aracıyla muhtemelen en fazla yüz metre kadar ilerleyebilecektin. Sonra bayılacak ve birkaç dakika içinde de donarak ölecektin. Polis raporunda yalnızca basit bir kaza olarak yer alacaktı. Kulübede yangın çıkmış, sen paniklemişsin ve çocukları bırakıp kaçmaya çalışmışsin ama yalnızca kısa bir mesafe ilerleyebilmişsin. Başka sorgu ya da sorulara yer olmayacaktı. Şimdi ise çok daha zor olacak.”

“Çocukları yakarak öldürmeyi mi planladınız?”

Thomas, Rebecca’yı duymamış gibi dudaklarını ısırды.

“Sanırım seni yanımıza almak zorunda kalacağız,” dedi. “Bedenin yansa bile bıçak izi kalabilir. Riske giremeyiz.”

Durdu ve elinde kırmızı benzin bidonuyla gelen Vesa Larsson’a baktı.

“Benzin olmaz,” dedi sinirli bir ifadeyle. “Kimyasal madde olmaz. Bu tarz şeyler teknik incelemede belli olur. Kibritle perdeleri ve çarşafı yakacağız.

Rebecca’ya dönüp başını salladı.

“Onu yanımıza alacağız,” diye devam etti. “Siz ikiniz gidin ve römorkun üzerine bir muşamba yerleştirin.”

Vesa Larsson ve Curt kapıdan çıkıp kayboldular. Kapının açılmasıyla birlikte gürleyen fırtına, kapanmasıyla yeniden sessizleşti. Rebecca artık Thomas Söderberg ile yalnızdı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Acele etmesi gerektiğini biliyordu. Yoksa bedeni onu yarı yolda bırakacaktı.

Curt tüfeği kapının yanına mı bırakmıştı? Omzunda tüfekte, fırtınanın ortasında ağır muşambayı sermek çok zor olurdu. Yaklaş bana, Thomas, diye düşündü Rebecca.

“Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum,” dedi Rebecca. “İncil’de ‘öldürmeyeceksin’ demiyor mu?”

Thomas derin bir nefes aldı. Rebecca’nın yanına çöktü.

“İncil’de Tanrı’nın can aldığı birçok örnek de var. Anlamıyor musun, Rebecca? Onun kurallarını çiğnememe izin veriyor. Ama ben bu kuralları çiğneyemem. Bunu ona söyledim. O da bana Curt’ü gönderdi. Bu bir işaretten de öteydi. Ona itaat etmek zorundaydım.”

Durdu ve burnundan akan sümüşü sildi. Yüzü, sobadan yayılan ısıyla kızarmaya başlamıştı. Kar kıyafetlerinin içi sıcacık olmalıydı.

“Senin Tanrı’nın işini bozmana izin vermeye hakkım yok. Medya, yaşadığımız ekonomik zorlukları şişirip bir skandal haline getirirdi ve sonra her şey son bulurdu. Kiruna’da olanlar bir mucize. Ve Tanrı anlamamı sağladı ki bu, sadece bir başlangıç.”

“Viktor seni tehdit mi etti?”

“Sonuçta herkes için bir tehdit oluşturunuyordu. Özellikle de kendi için. Ama biliyorum ki şu an Tanrı ile birlikte.”

“Neler olduğunu anlat bana.”

Thomas sabırsızlıkla başını salladı.

“Bunu yapmak için ne zamanımız ne de nedenimiz var, Rebecka.”

“Peki kızlar ne olacak?”

“İnsanlara dayılarıyla aralarında geçenleri anlatabilirler... Viktor’a hâlâ ihtiyacımız var. İsmi karalanmamalı. Her yıl kaç kişinin ilaçlardan kurtulmasına yardımcı oluyoruz biliyor musun? Kaç çocuk kayıp anneleri ve babalarına kavuştu? Kaç kişi imana geldi? İş fırsatları yakaladı? Ahlaklı bir yaşam elde etti? Kaç evlilik kurtuldu? Geceleri, Tanrı bana bunları tekrar tekrar hatırlattı.”

Sustu ve elini Rebecka’ya doğru uzattı. Parmaklarını dudaklarında ve boğazında gezdirdi.

“Seni kendi kızımı sevdiğim kadar sevmiştim. Ve sen...”

“Biliyorum,” dedi Rebecka tiz bir sesle. “Affet beni.”

Yaklaş bana.

“Peki ya şimdi,” dedi Rebecka hıçkırarak. “Şimdi seviyor musun?”

Thomas’ın yüzü taş gibi oldu.

“Sen benim çocuğumu öldürdün.”

Sadece iki kızı olan adam. Bir erkek istiyordu.

“Biliyorum. Oğlumuzu her gün düşünüyorum. Ama o...”

Başını yana döndürdü ve elini karnına bastırarak öksürdü. Sonra yeniden Thomas’a baktı.

İşte oradaydı. Görebiliyordu. Başının otuz santim yukansındaydı. Lova'nın üzerine Virku'yu çizdiği taş. Yeteri kadar yakınlaşıncı, diye düşündü. Taşı al ve ona vur. Düşünme. Tereddüt etme. Al ve vur.

“Bir başkası daha vardı. O...”

Sesi bitkin bir fısıldamaya dönüşmüştü. Thomas ona doğru eğildi. “Karın altındaki tarla farelerini dinleyen bir tilki gibiydi.”

Rebecka'nın ağzından dökülen kelimeler duyulmuyordu.

Thomas sonunda Rebecka'nın üzerine eğildi. Tereddüt etme, üçe kadar say.

“Benim için dua et...” diye fısıldadı Rebecka kulağına.

Bir...

“...sen tek kişi değildin...”

İki...

“...o senin çocuğun değildi.”

Üç!

Thomas bir anda kaskatı kesildi. Bu kadar yeterdi. Rebecka kolunu saldırıya geçen bir kobra gibi savurdu ve taşı aldı. Gözlerini kapattı ve bütün gücüyle Thomas'a vurdu. Tam şakağına. Hayalinde, elindeki taşın bir mermi gibi kafasından geçip duvara çarptığını canlandırdı. Ama gözlerini açtığıında taş hâlâ elindeydi. Thomas yanında yatıyordu. Başını korumak için eliyle siper alıyor gibiydi. Tam olarak anlayamadı. Rebecka çoktan dizlerinin üzerine kalkmıştı. Ona tekrar tekrar vurdu. Her seferinde tam başına doğru.

Bu kadar yeter, diye düşündü. Acele etmesi gerekiyordu.

Taşı bıraktı ve ayağa kalkmayı denedi ama bacakları ağırlığını taşıyamıyordu. Yerde sürünerek kapıya doğru ilerledi. Curt'ün av tüfeği baltanın yanındaydı. Sağ elini kullanarak dizlerinin üzerinde kendini çekti. Sol eliyle karnına bastırıyordu.

Zamanında başarması gerekiyordu. Eğer şimdi gelirlerse, her şey biterdi.

Tüfeği aldı. Dizlerinin üzerine kalktı. Elleri titriyordu ve telaştan birbirine dolanmıştı. Sürgüyü çekti, tüfeği kırdı. İçi doluydu. Geri kapattı ve emniyetini açtı. Kapının ortasına gelecek şekilde

geriye doğru süründü. Kilimler kan olmuştu. Kendinden akan kan damlaları neredeyse bir kron büyüklüğündeydi. Bir de sağ elinden gelen belirsiz şekiller vardı. Taşı tuttuğu elinden.

Eğer evin etrafını dolaşırlarsa, onu pencereden görebilirlerdi. Ama böyle bir şey yapmazlardı. Oraya yürümeleri için hiçbir neden yoktu. Rebecka'nın midesi bulanıyordu. Kusmaması gerekiyordu. Silahı tutmayı nasıl becerecekti?

Eli karnında, biraz daha geriye kayıp yarı oturur bir pozisyon aldı. Diğer elini masaya uzattı ve ayaklarıyla kendini ittirdi. Tüfeği de yanında sürükledi. Masanın bacağına sırtına destek alarak oturdu. Bacaklarını hafif kendine doğru çekti. Tüfeği uyluk kemiğine yasladı. Artık kapıya nişan almıştı. Bekledi.

“Sakin olun,” dedi Lova ve Sara'ya, gözlerini kapıdan ayırmadan. “Gözlerinizi kapatın ve sakın olun.”

Kapıya ilk gelen Curt oldu. Arkasında Vesa'yı da görebiliyordu. Curt onun silahlı olduğunu fark etti. Üzerine doğrultulan iki siyah deliği hafızasına aldı. Bir an için yüzü değişir gibi oldu. Soğuk, rüzgâr ve sert muşambadan kaynaklı bir sinirden, korkuya değil başka bir şeye dönüştü. Yüzünde önce Rebecka'yı engelleyemeyeceğinin farkındalığı belirdi. Sonra bunun yerini donuk bir ifade aldı. Boş ve kayıtsız.

Rebecka tüfeği yeteri kadar yukarıya kaldırmadığı için, Curt'ün karnında bir delik açarken geri tepme ile altı kaburgası çatladı. Curt kapıya doğru devrildi. Kapı aralığından içeri kar giriyordu.

Vesa olduğu yerde donakaldı. Tüm bedeni feryat ediyordu.

“İçeri,” dedi Rebecka ve silahı ona doğrulttu. “Onu da içeri çek. Otur!”

Vesa söylenileni yaptı ve kapının yanına çömeldi.

“Tamamen otur!” diye buyurdu Rebecka.

Vesa aşağıya doğru kaydı. Tulumu çok ağırdı. Bu şekilde otursa ayağa kalkması zor daha zor olurdu. Rebecka söylemeden, ellerini başının arkasına koydu. Curt ortalarında yatıyordu. Kapı

kapandıktan sonra fırtınanın sesinin kesilmesiyle, nefesi duyulmaya başlamıştı: kısa ve kesik bir ıslık sesi gibiydi.

Rebecka başını arkaya yasladı. Yorgundu. Çok yorgundu.

“Şimdi,” dedi, “bana her şeyi anlatacaksın. Konuşmaya ve bana doğruları anlatmaya devam ettiğin sürece hayatta kalabilirsin.”

“Sanna Strandgård bana geldi,” dedi Vesa Larsson boğuk bir sesle. “O... iki gözü iki çeşme ağılıyordu. Bunun komik bir ifade olduğunu biliyorum. Ama onu görmem gerekirdi.”

Evet, görebiliyorum, diye düşündü Rebecka. Bir karahindiba çiçeği gibi dağılmış saçlarıyla, hiç kimse Sanna’dan iyi gözyaşı dökemezdi.

“Viktor’un kızları taciz ettiğini söyledi.”

Rebecka kızlara baktı, hâlâ ağızlarında bezle yatağa bağlılardı. Eğer onlara doğru sürünürse bayılacağından korktu. Ve eğer Vesa’dan onları çözmesini isterse, rahatlıkla üzerine gelip tüfeği ondan alabilirdi. Biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Nefes alıyorlardı. Hayattalardı. Birazdan ne yapacağına karar verirdi.

“Taciz derken?”

“Bilmiyorum, Sara’nın söylediği bir şey onu böyle düşündürmüş. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Ama Viktor ile konuşacağıma söz verdim. Ben...”

Kafası karışmış gibiydi.

Sanna insanların kafasını karıştırır, diye düşündü Rebecka. Onları ormana sürükler ve pusulasız bırakır.

“Evet?”

“Tam bir aptalım,” diye sızlandı. “Ona polise ya da yetkililere gitmemesini söyledim. Patrik Mattson ile konuşmuştu. Onu aradım ve Sanna’nın bir hata yaptığını söyledim. Eğer etrafta konuşursa onu kiliseden atmakla tehdit ettim.”

“Hızlı ol,” dedi Rebecka sabırsızlıkla. “Viktor ile konuştun mu?”
Bacağındaki tüfek gitgide ağırlaşıyordu.

“Beni dinlemedi. Konuştuk bile denilemez. Masama doğru eğildi ve beni tehdit etti – bu kilisede papaz olarak günlerimin sayılı olduğunu söyledi. Papazların yaptıkları işle kendi ceplerini doldurduklarını söylemekten çekinmeyeceğini belirtti.”

“Ticari şirket mi?”

“Evet. Victory Matbaacılık’ı kurduğumuzda bunun tamamen yasal olduğunu düşünmüştüm. Belki de üzerinde çok düşünmediğimdendir. Bu akıllı bize kilisenin, kendi şirketi olan bir üyesi verdi. Bunun tamamen yasal olduğunu söyledi. Fiyatları düşük tuttuk ve devletten KDV iadesi istedik. Tabii ki yatırımları gizlice yapmak için kilise bize para verdi ama sonuçta şirketin kazandığı para da bizim gözümüzde tamamen kiliseye aitti. Bana kalırsa, kimseyi dolandırmıyorduk. Sessizlik yeminimi bozdum ve Thomas’a Sanna’nın şüphelerinden bahsettim. Viktor’un beni tehdit ettiğini, başımızın belada olduğunu söyledim. Thomas korktu. Anlıyor musun? Yalnızca üç saat içinde bütün dünyamız altüst oldu. Viktor öfkeliydi ve çocuklara zarar verebilirdi. Onları daima seven, pazar okulunda yardımcı olan Viktor. Bunlar midemi bulandırmıştı. Thomas da korkuyordu. Her zaman bir kaya kadar güçlü olan Thomas. Ve ben de bir suçluydum. Ellerimi boynumdan indirebilir miyim? Başım ve omuzlarım acıyor.”

Rebecka başıyla onayladı.

“Onunla hep birlikte konuşmaya karar verdik,” diye devam etti. “Thomas, Viktor’un yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve bu yardımı ancak kilisede alabilirdi. Böylece o akşam...”

Sustu ve ikisi birden, aralarında, yerde yatan Curt’e baktılar. Altındaki kilim kıpkırmızı olmuştu. Nefesi artık sessiz bir hırıltıya dönüşmüştü. Sonra nefes almayı bıraktı. Sessizlik oldu.

Vesa Larsson, korkudan büyüyen göz bebekleriyle onu izledi. Sonra Rebecka’ya ve dizlerindeki av tüfeğine baktı.

Rebecka gözlerini kırptırdı. Kendini uyuşmuş ve ilgisini kaybetmiş hissediyordu. Sanki Vesa’nın hikâyesi artık umurunda

değildi. Ama Vesa'nın artık bu konuda dürtülmesine gerek yoktu. Birden kelimeler son hızda ağzından dökülmeye başladı.

"Viktor bizi dinlemedi. Oruç tuttuğunu, dua ettiğini, şimdi de kiliseyi bizden temizleme vaktinin geldiğini söyledi. Bir anda suçlu biz olmuştuk. Kiliseden sürülmesi gereken sokak satıcıları olduğumuzu, bunun Tanrı'nın işi olduğunu ama bizim Mamon'a taptığımızı söyledi. Ve sonra... ah, Tanrım... sonra bir anda Curt ortaya çıktı. Konuşmanın başından beri orada mıydı, yoksa kiliseye yeni mi gelmişti bilmiyorum."

Vesa yüzünü buruşturdu.

"Viktor, Thomas'ı işaret etti ve bağırarak bir şeyler söyledi. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Curt'ün elinde açılmamış bir şişe şarap vardı. Törende cemaati kutlamıştık. Viktor'a başının arkasından vurdu. Viktor dizlerinin üzerine çöktü. Curt'ün üzerinde büyük bir kapitone mont vardı. Şişeyi iç cebine koydu. Sonra kemerindeki bıçağı çıkarıp onu bıçakladı. İki ya da üç kez. Viktor sırtüstü düştü. Hareketsiz bir şekilde yatıyordu."

"Siz de orada durup izlediniz mi?"

"Ben müdahale etmeye çalıştım ama Thomas beni durdurdu."

Ellerini yumruk yapıp gözlerine götürdü.

"Hayır, bu doğru değil," diye devam etti. "Sanırım ileri doğru bir adım attım. Thomas da eliyle küçük bir hareket yaptı. Ve durdum. Aynen iyi eğitilmiş bir köpek gibi. Sonra Curt döndü ve yanımıza geldi. Birden beni de öldüreceğini düşünerek dehşete kapıldım. Thomas hâlâ yüzünde hiçbir ifade olmadan olduğu yerde duruyordu. Onun yüzüne bakıp, kuduz bir köpeğin saldırısına uğrayınca böyle yapmak gerekiyor demek ki, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kaçma, çığlık atma, sakın ol ve hareketsiz kal. Orada öyle durduk. Curt de bir şey söylemedi. Elinde bıçakla bize baktı. Sonra arkasını dönüp yeniden Viktor'a doğru yürüdü. Onu..."

Vesa dişlerinin arasından feryat eder gibi bir ses çıkardı.

"Onu tekrar bıçakladı. Arka arkaya. Bıçakla gözlerini oydu. Sonra göz yuvalarına parmaklarını soktu ve parmağındaki kanı kendi

gözlerine sürdü. 'Onun gördüğü her şeyi artık ben görüyorum,' diye haykırdı. Bıçağı bir... bir hayvan gibi yaladı! Sanırım dilini kesti çünkü ağzından kan damlıyordu. Sonra da Viktor'un ellerini kesti. Doğradı ve kıvırdı. Ellerden birini cebine koydu ama diğerine yer kalmamıştı, bu yüzden onu yere fırlattı. Ve... ve sonrasını gerçekten hatırlamıyorum. Thomas beni arabasıyla Norgevägen'den çıkardı. Gecenin bir yarısı dondurucu soğuya çıkıp kustum. Aklımda sürekli Thomas'ın söyledikleri vardı. Ailelerimiz ve kilise hakkında. Şu an yapabileceğimiz en iyi şeyin sessiz kalmak olduğunu söylemişti. Sonra acaba Curt'ün orada olduğunu biliyor muydu diye merak ettim. Ya da onu kilisede beklerken görüp görmediğini."

"Peki Gunnar Isaksson?"

"O hiçbir şey bilmiyordu. İşe yaramaz herifin teki."

"Seni ödleğ puşt," dedi Rebecka bitkinlikle.

"Çocuklarım var," diye inledi Vesa. "Her şey artık daha farklı olacak. Göreceksin."

"Kendini boşa yorma," dedi Rebecka. "Sanna sana geldiğinde. O gün polisi ve Sosyal Hizmetler'i araman gerekiyordu. Ama hayır, skandal çıksın istemedin. Güzel evini ve bol kazançlı mesleğini kaybetmek istemedin."

Kısa süre sonra sağ bacağını yukarıda tutamayacak hale gelecekti. Eğer tüfeğı yere bırakırsa, yeniden ateş alma pozisyonuna geçmeden, Vesa ayağı kalkar ve başına vurup onu devirirdi. Görüşü bulanıklaşmıştı. Siyah noktalar netliğı bozuyordu. Sanki biri bir mağaza vitrinine boya fırlatmış gibiydi.

Bayılacaktı. Daha fazla dayanamıyordu.

Silahı Vesa'ya doğrulttu.

"Yapma, Rebecka," dedi. "Bununla baş edemezsin. Böyle olsun istemedim, Rebecka. Artık her şey bitti."

Keşke bir hamle yapsa, diye düşündü. Ayağı kalkmaya çalışsa. Baltaya uzansa.

Belki de ona güvenebilirdi. Belki onu ve çocukları kızığa koyar ve evlerine götürürdü. Kendi de polise teslim olurdu.

Belki de yapmazdı. Birde gözünün önünde alevler belirdi. Ellerindeki ve ayaklarındaki halatları çekiştirirken kızların gözlerindeki korkuyu ve kemiklerindeki deriyi eriten alevleri düşündü. Eğer Vesa burayı ateşe verse, kimsenin haberi olmazdı. Suç Thomas ve Curt'e kalırdı ve o, özgürce yürüyüp giderdi.

Buraya bizi öldürmek için geldi, dedi kendi kendine. Bunu sakın unutma.

Vesa Larsson ağlıyordu. Rebecka'nın on altı yaşında, Pentakostal kilisesinde Vesa'nın boya tüplerinin arasında oturup Tanrı'dan, hayattan, sevgiden ve sanattan bahsedişi daha dün gibiydi.

"Çocuklarımı düşün, Rebecka."

O mu, kızlar mı?

Rebecka gözlerini kapattı ve tetiği çekti. Ses sağır ediciydi. Gözlerini açtığı anda, Vesa Larsson aynı pozisyonda oturuyordu. Ama artık bir suratu yoktu. Bir saniye sonra, bedeni yana devrildi.

Bakma. Bakma. Sara ve Lova.

Rebecka tüfeği bıraktı ve dört ayağının üzerinde sürünmeye başladı. Adım adım yatağa yaklaşırken, bütün vücudu titriyordu. Kulağına bir uğultu geliyordu.

Sara'nın eli. Bir el yeterdi. Eğer bir elini serbest bırakabilirse...

Curt'ün cansız bedeninin üzerinden geçti. Eliyle kemerini ve bedeninin altını yokladı. Bıçak oradaydı. Kılıfını açtı ve bıçağı çıkardı. Sanki elini kanın içine daldırmış gibi görünüyordu. Yatağa ulaştı.

Elin artık titremesin. Sara'yı kesme.

Kenevir halatı kesti ve Sara'nın bileğini serbest bıraktı. Bıçağı Sara'nın serbest kalan eline bıraktı ve parmaklarının bıçağın sapını kavradığını gördü.

Artık dinlenebilirdi.

Yere yığıldı.

Bir süre sonra Lova'nın ve Sara'nın yüzü üzerinde belirdi. Sara'nın yakasını tuttu.

“Unutma,” diye inledi. “Kulübenin içinde kalacaksınız. Kapı kapalı dursun. Kar tulumlarınızı ve bütün battaniyeleri üzerinize alın. Sivving ve Bella sabah burada olacaklar. Onları bekleyin. Dinliyor musun, Sara? Ben sadece biraz dinleneceğim.”

Artık canı acı mıyordu. Ama elleri buz gibi olmuştu. Sara’nın yakasını bıraktı. Yüzleri gözünün önünden kayboldu. Bir kuyuya batıyor gibiydi; onlar güneşin altında en tepede duruyor, ona bakıyorlardı. Ve gitgide daha karanlık ve soğuk oluyordu.

Sara ve Lova, Rebecka’nın iki yanına çömeldiler. Lova ablasına döndü.

“Ne dedi?” diye sordu.

“Sanırım ‘Beni kaldırır mısınız?’ gibi bir şeydi,” diye cevap verdi Sara.

Kış rüzgârı, Kiruna hastanesinin dışındaki huş ağaçlarını deli gibi savuruyordu. Mavi siyah gökyüzüne uzanan budaklı dallarını çekiştiriyor, çelimsiz, donmuş parmaklarını şıklatıyordu.

Mâns Wenngren, yoğun bakım resepsiyonunu hızla geçti. Floresan lambalarından gelen soğuk ışık, cilalı zeminde ve koridordaki şarap kırmızısı rengine çirkin desenleri olan donuk krem rengi duvarlarda yansıyor. Bu görüntü midesini bulandırdı. Dezenfektan ve çamaşır suyu kokusu, parçalanan bedenlerin bayat, ürpertici kokusu ile birleşmişti. Yemek, numune ya da Tanrı bilir ne getiren metal el arabalarından sürekli bir takırtı geliyordu.

En azından Noel değil, diye düşündü.

Babası son kalp krizini Noel'de geçirmişti. Üzerinden çok yıl geçmişti ama Mâns hastane çalışanlarının koğuştaki talihsiz ve başarısız bir şekilde bir festival havası yaratmaya çalıştıklarını hâlâ hatırlıyordu. Öğlen çayıyla birlikte kâğıt tabaklarda üzerinde Noel motifleri olan zencefilli kurabiyeler dağıtılmıştı. Koridorun ucunda plastik bir Noel ağacı vardı. Dalları yanlışı yöne bakıyordu ve bir yıldır depoda, kutusunda beklediği için düzleşmişti. Dallarından ipele tutturulmuş tuhaf süsler sarkıyordu. Altındaki dallarının altında ise, içinin boş olduğunu bildiğiniz gösterişli hediye paketleri vardı.

Ailesini hatırlamaya başlamadan önce anılardan kurtulup kendine gelmeye çalıştı. Hiç durmadan ilerliyor, yün kabanı arkasında bir pelerin gibi onu takip ediyordu.

“Rebecka Martinsson’u arıyorum,” diye kükredi. “Burada çalışan kimse yok mu?”

O sabah çalan telefonla uyanmıştı. Kiruna polisi, ona Rebecka Martinsson’un patronu olup olmadığını sormuştu. Evet, öyleydi. Yakın akrabalarına ait hiçbir kayıt bulamamışlardı. Belki de şirkette bir partneri ya da erkek arkadaşı olup olmadığını bilebilirdi. Hayır, şirketin bundan haberi yoktu. Ne olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Polis sonunda Rebecka’nın bir ameliyat geçireceğini söylemiş ama başka bir bilgi vermemişti.

Kiruna’daki hastaneyi aramıştı ama hastane, onun yatırıldığını söylemeye bile hazır değildi. Ağızlarından çıkan tek kelime “gizli bilgi” idi.

Ardından şirketin iki kadın ortağından birini aramıştı.

“Mâns, tatlım,” demişti, “Rebecka senin asistanın.”

Sonunda bir taksiye atlayıp Arlanda’daki havaalanına gitmişti.

Koridorun ortasında bir hemşire onu gördü ve arkasından takip etti. Mâns kapıları açıp içeri baktıkça, hemşirenin ağzından ardı ardına kelimeler dökülüyordu. Mâns çok azını anlıyordu. Gizli. Yetki dışı. Güvenlik.

Kapıları açıp içeri bakmaya devam ederken, “Ben onun erkek arkadaşım,” gibi bir şeyler geveledi.

Rebecka’yı dört kişilik bir odada tek başına buldu. Yatağın yanında yarısı dolu bir serum vardı. Gözleri kapalıydı. Yüzü, hatta dudakları ölü gibi bembeyazdı.

Yatağın yanına bir sandalye çekti ama oturmadı. Onun yerine döndü ve onu takip eden kadına homurdandı. Kadın, ayağındaki Birkenstock terlikleri koridorda takırdatarak gözden kayboldu.

Bir süre sonra beyaz pantolon ve önlük giyen başka bir kadın içeri girdi. Mâns iki büyük adımda kadının yanına gitti ve önlüğüne takılı isim kartını okudu.

“Peki, Hemşire Frida,” dedi öfkeli bir şekilde, hemşire daha ağzını açmaya bile fırsat bulamadan, “bunları bana açıklama nezaketi gösterecek misiniz?”

Rebecka'nın ellerini işaret etti. İki eli de yatağın iki yanına gazlı bezle sıkıca bağlanmıştı.

Hemşire Frida cevap vermeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Benimle gelin,” dedi yumuşak bir tavrıla. “Belki biraz sakinleşip sohbet edebiliriz.”

Mâns hemşireye bir sineği kovarcasına elini salladı.

“Ondan sorumlu olan doktorla görüşmek istiyorum,” dedi sinirli bir ifadeyle.

Hemşire Frida etkileyici bir kadındı. Doğal sarışındı. Çıkık elmacık kemikleri vardı ve dudaklarını pembe dudak parlaticısı ile boyamıştı. İnsanların yumuşak tavrına itaat etmelerine alışkındı. Bu özelliği ile tanınırdı. Daha önce hiç sinek muamelesi görmemişti. Aklından güvenliği aramayı geçirdi. Ya da olanları göz önüne aldığına, belki de polisi aramalıydı. Ama sonra Mâns Wenngren'e baktı. Onu beklenmedik bir şekilde muntazam ütülenmiş gömlek yakasından, gri ve siyah çizgili kravatına, siyah takımından, titizlikle cilalanmış ayakkabılarına kadar baştan aşağıya süzdü.

“Peki, benimle gelin, sizi doktora götüreyim,” dedi. Topuklarının üzerinde döndü ve arkasında Mâns ile dışarı çıktı.

Doktor, gür ve gri-sarı saçlı, kısa boylu bir adamdı. Yüzü güneş yanığı olmuştu ve burnu soyulmaya başlamıştı. Muhtemelen yakın zamanda yurtdışında küçük bir tatil yapmıştı. Turkuaz tişörtünün ve kot pantolonunun üzerindeki beyaz önlüğünün düğmeleri açık

bırakılmıştı. Önlüğün cebine birkaç kalem, bir not defteri ve gözlük sıkıştırmıştı.

Hippi sendromu izleri taşıyan bir orta yaş krizi, diye düşündü Mâns. El sıkışırken biraz fazla yakınlaştığı için doktor bir yıldız gözlemcisi gibi yukarı bakmak zorunda kaldı.

Birlikte muayenehaneye gittiler.

“Kendi iyiliği için böyle yaptık,” diye açıkladı doktor. Uyandığında kolundaki kanülü çıkardı. Ona hafif bir sakinleştirici verdik ama...”

“Sorgu için mi tutuluyor?” diye sordu Mâns. “Yoksa tutuklandı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Gözetimde mi tutuluyor? Böyle bir emir var mı?”

“Hayır.”

“Lanet olsun, burası aynen Vahşi Batı gibi,” dedi Mâns aşağılayıcı bir tavırla. “Hiçbir polis, savcı ya da kamu kuruluşu emri olmadan onu burada yatırıp bağlıyorsunuz. Bunun için yetkililer sizi dava edebilir, para cezası verebilir ya da elinize kelepçeyi geçirebilir. Ama sorun çıkarmak için gelmedim. Bana ne olduğunu anlatın, polis size söylemiş olmalı. Onu çözün ve bana bir fincan kahve getirin. Buna karşılık olarak ben de sessizce odasında oturayım ve uyandığında aptalca bir şey yapmayacağını garanti edeyim. Hastane için de sorun çıkarmayacağım.”

“Ama polis bana bunun gizli bilgi olduğunu söyledi,” dedi doktor gönülsüzce.

“Yardım et ki ben de sana yardımcı olayım,” dedi Mâns.

Mâns, bir süre sonra Rebecka'nın yatağının yanındaki rahatsız bir sandalyede oturuyordu. Sol eliyle Rebecka'nın parmaklarını

kavramıştı. Sağ elinde de kahverengi bir tutucunun içine koyulan plastik bardaktaki kahvesi duruyordu.

“Aptal kız,” diye söylendi. “Uyan da ağzının payını vereyim.”

Karanlık. Karanlık ve acı. Rebecka dikkatle gözlerini açtı. Kapının üzerindeki duvarda büyük bir saat vardı. Yelkovan her bir hareketiyle titreşiyordu. Gözlerini kırptırdı ama ne yazdığını okuyamadı. Sabah mı gece mi olduğunu da bilmiyordu. Işık, bir bıçak gibi gözlerine saplanıyor, başında kuvvetli bir sızlamaya neden oluyordu. Sanki binlerce parçaya ayrılıyor gibiydi. Aldığı her nefes ona acı veriyordu. Dili damağına yapışmıştı. Yeniden gözlerini kapadı ve Vesa Larsson'un dehşet içindeki yüzünü gördü. "Yapma, Rebecka. Bununla baş edemezsin."

Yeniden karanlığa gömüldü. Gittikçe daha da derine iniyor, gitgide uzaklaşıyordu. Mavi gökyüzünde güneş parıldıyordu. Yabanarıları, çiçeklerin ve civanperçemlerinin üzerinde cirit atıyordu. Büyükannesi nehrin yanındaki iskelede diz çökmüş, kilimleri yıkıyordu. Sabunu çözelti ve yağdan kendisi yapmıştı. Fırça, kilimin üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Nehirden gelen meltem, sivrisinekleri uzak tutuyordu. İskelenin ucunda, ayaklarını suya sarkıtmış bir çocuk oturuyordu. Kapağında delik olan cam bir kavanozun içinde yakaladığı sandal böceği vardı. Büyülenmiş gözlerle büyük böceğin kavanozun içindeki suda yüzüşünü seyrediyordu. Rebecka nehre doğru yürümeye başladı. Garip bir şekilde rüya gördüğünün farkındaydı ve kendi kendine mırıldanıyordu: "Yüzüne bakmama izin ver. Nasıl göründüğünü görmeme izin ver." Sonra, Johanna döndü ve Rebecka'yı gördü. Elindeki kavanozu gururla ona doğru uzatırken, dudağından "Anne" kelimesi döküldü.

Bir Noel kartına benziyordu. Ama öyle değildi. Üç bilge, uyuyan bir çocuğa bakıyorlardı. Ama çocuk Rebecka Martinsson'du, bilgeler ise Savcı Carl von Post, Avukat Måns Wenngren ve Komiser Sven-Erik Stålnacke idi.

“Üç kişiyi öldürdü,” dedi von Post. “Onu öylece bırakamam.”

“Bu direkt nefsi müdafaa,” dedi Måns Wenngren. “Bunun farkındasınızdır herhalde? Ayrıca, o şu anda günün kahramanı. İnanın bana, gazeteler daha şimdiden gerçek bir Modesty Blaise hikâyesi yazmakla meşguller. İki çocuğu kurtardı ve bütün kötü adamları öldürdü... Siz hangi rolü oynamak istediğinizi düşünün. Onu hapse tıkmaya çalışan pislik mi? Yoksa onun yanında durup zaferini paylaşan kişi mi?”

Savcı, Sven-Erik'e baktı ama orada da tutunabileceği en ufak bir destek dahi göremedi. Bakışlarını yeniden Rebecka'nın döşesinin altına sıkıştırılmış olan sarı hastane battaniyesine çevirdi.

“Medyayı bu işten uzak tutarız diye düşünmüştük,” dedi tereddütle. “Yani ölen papazların da aileleri var. Biraz düşünceli...”

Sven-Erik Stålnacke, bıyığının altından derin bir nefes aldı.

“Medyayı ve televizyonu uzak tutmak oldukça zor olacaktır,” dedi Måns. “Gerçekler bir şekilde sızacaktır.”

Van Post kabanını ilikledi.

“Tamam ama sorguya alınacak. O zamana kadar hiçbir yere gitmiyor.”

KRİSTAL KİLİSE

“Tabii ki. Doktorlar hazır olduğunu söyledikleri an uygundur. Başka bir şey var mı?”

“Hazır olduğunda beni ara,” dedi Sven-Erik’e ve kapıdan çıktı. Sven-Erik Stålnacke kapitone montunu çıkardı.

“Gidip koridorda oturacağım,” dedi. “Uyanınca bana haber ver. Ona söylemek istediğim bir şey var. Gidip makineden kahve alacağım. Sen bir şey ister misin?”

Rebecka gözlerini açtı. Hiç zaman geçmeden doktor ona doğru eğildi. Büyük bir burnu, büyük elleri ve geniş bir sırtı vardı. Beyaz önlüğünün içinde, kılık değiştirmiş bir demirciye benziyordu. Ona kendini nasıl hissettiğini sordu. Rebecka cevap vermedi. Doktorun arkasında, yüzünde duyarlı ama çok büyük olmayan bir gülümsemeyle bir hemşire duruyordu. Mâns pencerenin yanındaydı. Dışarı bakıyor ama muhtemelen yalnızca kendi yansımasını ve odayı görüyordu. Perdeyle oynuyor, açıp kapıyordu.

“Çok çetin bir sınavdan geçtin,” dedi doktor. “Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Hemşire Marie sana sakinleştirici bir şeyler verecek. Eğer ihtiyaç duyarsan biraz daha ağrı kesici de verebilir.”

Son cümlesi bir soru niteliğindeydi ama Rebecka cevap vermedi. Doktor hemşireye başıyla işaret vererek ayağa kalktı.

İğne, biraz zaman geçtikten sonra etkisini gösterdi. Artık canı acımadan nefes alabiliyordu.

Mâns yatağın kenarına oturdu ve hiçbir şey söylemeden Rebecka'ya baktı.

“Susadım,” diye fısıldadı Rebecka.

“Henüz bir şey içmene izin verilmiyor. İhtiyacın olan sıvıyı serumdan alacaksın. Ama biraz bekle.”

Ayağa kalktı. Rebecka elini tuttu.

“Kızma,” diye mırıldandı.

“Başlama,” dedi Mâns kapıya yürürken. “Sinirden kuduruyorum.”

Bir süre sonra elinde iki plastik bardakla geri döndü. Birinde ağzını çalkalaması için su vardı. Diğerinde ise iki buz küpü duruyordu.

“Bunları emmene izin veriyorlar,” dedi buz küplerini sallayarak. “Seninle konuşmak isteyen bir polis memuru var. Kendini hazır hissediyor musun?”

Rebecka başını salladı.

Mâns eliyle Sven-Erik’i içeri çağırdı. Sven-Erik yatağın yanına oturdu.

“Kızlar?” diye sordu Rebecka.

“İyiler,” dedi Sven-Erik. “Çok geçmeden kulübeye vardık... her şey bittikten sonra.”

“Nasıl?”

“Curt Bäckström’ün dairesine girdik ve hemen seni bulmamız gerektiğini anladık. Bunları sonra konuşuruz ama evinde hoş olmayan birçok şey bulduk. Dolabında, dondurucusunda ve başka yerlerde. Bu yüzden polise adresini verdiği Kurravaara’daki eve gittik. Ama evde kimseyi bulamadık. En yakın komşunun kapısını çaldık.”

“Sivving.”

“Kulübeye kadar bize eşlik etti. Büyük kız bize olanları anlattı.”

“Ama kızlar iyiler, değil mi?”

“Kesinlikle. Sara’nın yanağı soğuktan donmuş. Dışarıda kar aracını çalıştırmaya uğraşmış.”

Rebecka söylendi. “Ama ona söylemiştim.”

“Ciddi bir şey yok. Anneleriyle hastanedeler.”

Rebecka gözlerini kapattı.

“Kızları görmek istiyorum.”

Sven-Erik çenesini ovuşturdu ve Mâns’a baktı. Mâns omzunu silkti.

“Sonuçta onların hayatını kurtardı.”

“Tamam,” dedi Sven-Erik. “Kibar doktorumuzla konuşur bir çaresine bakarız, kibar savcımızla konuşma zahmetine girmeye gerek yok.”

Sven-Erik Stålnacke, Rebecka'nın yatağını koridor boyunca ittirdi. Måns elinde serumla bir adım arkalarından geliyordu.

“Saldırı şikâyetini geri çeken muhabir sülük gibi yapıştı,” dedi Rebecka'ya.

Sanna ve kızların olduğu odaya çıkan koridor neredeyse tamamen boştu. Saat akşam on buçuktu. Uzaktaki sosyal faaliyet odasından televizyonun ışığı görünüyor ama ses gelmiyordu. Sven-Erik kapıyı çaldı ve Måns'ın yanına doğru birkaç metre geriledi.

Kapıyı Olof Strandgård açtı. Rebecka'yı görünce yüzünde bir hoşnutsuzluk belirdi. Olof'un arkasında Kristina ve Sanna'yı gördüler. Çocuklar görünmüyordu. Belki de uyuyorlardı.

“Sorun yok, baba,” dedi Sanna odadan çıkarak. “Sen burada annem ve kızlarla kal.”

Kapıyı kapattı ve Rebecka'nın yanına gitti. Kapının arkasından Olof Strandgård'ın sesi duyuluyordu:

“Sonuçta kızları tehlikeye attı. Şimdi de görmeye mi geliyor?” dedi. “Bir anda kahraman mı oldu?”

Ardından Kristina Strandgård'ı işittiler. Net bir şey söylemiyor, sadece ağzında bir şeyler geveliyordu.

“Ne?” dedi Olof Strandgård. “Yani birini buzdan bir çukurun içine sokup geri çekince hayatını mı kurtarmış oluyor?”

Sanna, Rebecka'ya baktı. Bakışlarından, onu kafana takma, hepimiz biraz sarsıldık ve yorulduk, dediği belli oluyordu.

“Sara,” dedi Rebecka. “Ve Lova.”

“Uyuyorlar, onları uyandırmak istemedim. Geldiğini onlara söyleyeceğim.”

Onları görmeme izin vermeyecek, diye düşündü Rebecka dudaklarını ısırarak.

Sanna elini uzattı ve Rebecka'nın yanağını okşadı.

"Sana kızgın değilim," dedi. "Onlar için en iyi olanı yapmaya çalıştığımı biliyorum."

Rebecka, yorganın altından yumruklarını sıktı. Sonra birden elini uzatıp bir ağaçsarsarının kar tavuğunu boynundan yakaladığı gibi Sanna'yı bileğinden yakaladı.

"Sen..." dedi öfkeyle.

Sanna elini çekmeye çalıştı ama Rebecka bırakmadı.

"Ne var?" diye sordu Sanna. "Ne yaptım?"

Måns ve Sven-Erik koridorun ilerisinde sohbetlerine devam ediyorlardı ama tamamen dikkatlerinin dağıldığı belliydi. Rebecka ve Sanna'ya odaklanmışlardı.

Sanna olduğu yerde kıvrandı.

"Ne yaptım?" diye sızlandı yeniden.

"Bilmiyorum," dedi Rebecka. Sanna'nın bileğini tüm kuvvetiyle sıkıyordu. "Ne yaptığını sen söyle. Curt seni seviyordu, değil mi? Kendi iğrenç tarzıyla. Belki de Viktor hakkındaki şüphelerini ona anlatmışsındır? Belki çaresiz-küçük-kız maskeni takıp ona ne yapacağını bilmediğinden dert yanmışsındır? Belki biraz ağlayıp Viktor'un hayatından çıkmasını istediğini söylemişsindir?"

Sanna tokat yemiş gibi geriye fırladı. Bir an için gözlerinde karanlık ve yabancı bir şey belirdi. Öfke. Tırnaklarının bir pençeye dönüşmesini ve Rebecka'nın iç organlarını çıkarmak istedi. Sonra bu his geçti ve alt dudakları titremeye başladı. Gözleri iri gözyaşı damlalarıyla doldu.

"Gerçekten bilmiyordum..." diye kekeleydi. "Curt'ün ne yapacağını nereden bilebilirdim... bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Sorun Viktor muydu ondan bile emin değilim," dedi Rebecka. "Olof da olabilir. Eskiden beri. Ama onu alt edemezsin. Şimdi de kızları yeniden ona veriyorsun. Bir şikâyet oluşturacağım. Sosyal Hizmetler'den araştırma yapmasını talep edeceğim."

Bir bahar buzunun üzerinde bir araya gelmişlerdi. Artık var olmayan bir şeyin kalıntısı olan bir buz kütesinin üzerinde. Ve şimdi buz çatlıyor, ikiye ayrılıyordu. Farklı yönlerle doğru sürükleniyorlardı, geri dönülemez bir şekilde.

Rebecka başını çevirdi ve Sanna'nın beyaz kolunu neredeyse fırlatarak bıraktı.

“Yorgunum,” dedi.

Måns ve Sven-Erik bir anda yatağın yanında belirdiler. İkisi de Sanna ile sessizce vedalaştılar. Måns başını eğdi. Sven-Erik ise başını eğip gülümsedi. Yer değiştirdiler. Yatağı Måns, serumu da Sven-Erik aldı. Tek kelime bile etmeden Rebecka'yı koridorda ittirdiler.

Sanna Strandgård, onları gözden kaybolana dek izledi. Kapalı kapıya yaslandı.

Yazın, diye düşündü Sanna, kızları bir bisiklet tatiline çıkaracağım. Lova'ya bir römork alacağım. Sara da kendi bisikletini sürecektir. Tornedalen boyunca gidebiliriz. Bu hoşlarına gider.

Sven-Erik vedalaşıp ters istikamete yöneldi. Måns asansör düğmesine bastı. Bir ses ile birlikte kapı açıldı. Yatağı duvarlardan birine çarpınca küfretti. Serumu almak için elini uzattı. Bir yandan da kapı kapanmasın diye bir bacağına kapıda tutmaya çalışıyordu. Alışkın olmadığı bu esneklik onu nefes nefese bırakmıştı. Bir Scotch içmek için can atıyordu. Rebecka'ya baktı. Gözleri kapalıydı. Belki de uykuya dalmıştı.

“Buna katlanabilecek misin?” diye sordu buruk bir gülümsemeyle. “Yaşlı bir adam tarafından itilmeye?”

Tavandaki hoparlörden metalik bir ses “Üçüncü kat,” dedi ve asansör kapısı açıldı.

Rebecka gözlerini açmadı. İtmeye devam et, dedi içinden. Başka seçeneğim yok. Elimdekiyle yetineceğim.

Akşam oldu, sabah oldu ve yedinci gün oldu

Anna-Maria Mella, doğumhanedeki yatağında dizlerinin üzerinde duruyordu. Yatak başındaki çelik çubuklara öyle sıkı asılmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Yüzünü maskesine doğru bastırdı ve derin nefes aldı. Robert terden sıırılsıklam olmuş saçlarını okşuyordu.

“Şimdi,” diye haykırdı. “Şimdi geliyor!”

Doğum sancıları dağdan aşağıya yuvarlanan bir çığ gibiydi. Tek yapabildiği onlara teslim olmaktı. İkındı ve tüm gücüyle bastırdı.

Arkasında iki ebe vardı. Sanki atları yarışta kazanıyormuşçasına bağırıyor, tezahürat yapıyorlardı.

“Hadi, Anna-Maria! Bir kez daha! Yalnızca bir kez daha! Sen çok akıllı bir kızsın!”

Çocuğun başı kendini gösterince alev alev yanmaya başladı. Kafanın tamamı çıktıktan sonra, bedeninin geri kalanı akıntıdaki kaygan bir somon balığı gibi bir anda çıkıverdi.

Başını çevirmeye mecali kalmamıştı ama hiddetli ve ısrarcı ağlama sesini işitebiliyordu.

Robert, Anna-Maria’nın başını elleriyle tuttu ve yüzünün tam ortasına bir öpücük kondurdu. Ağlıyordu.

“Başardın!” diye güldü gözyaşlarının içinde. “Küçük bir oğlan!”

TEŞEKKÜR

Rebecka Martinsson geri gelecek, ondan kurtulmak bu kadar kolay değil. Ona yalnızca biraz zaman verin.

Bu hikâyenin ve karakterlerin uydurma olduğunu unutmayın. Ayrıca bazı mekânlar da tamamen hayali: örneğin, Kristal Kilise ve Söderberg ailesinin evindeki merdiven boşluğu.

Teşekkür etmem gereken birçok insan var ve bazılarından bahsetmek istiyorum. Eskiden bir polis memuru olan ve Kritan olarak bilinen LL. M. Karina Lundström. Örneğin, silah ya da polis veri tabanı ile ilgili bilgileri ondan aldım. Milletvekili Magistrate Viktoria Lindgren ve Meclis Üyesi Maria Widebäck. Cesetlerin ve otopsi odasının betimlenmesine katkıda bulunan Başhekim Jan Lindberg ve otopsi teknisyeni Kjell Edh. Kiruna'daki psikiyatri ünitesi hakkında bilgi için Birgitta Holmgren. Mantarlar, maden ocağı ve kaybolan adam hakkındaki bilgiler için şitaki mantar üreticisi Sven-Ivan Mella.

Kitapta bir hata varsa bunun sorumlusu tamamen benim. Yukarıda adı geçen insanlara sormadığım, onların dediklerini yanlış anladığım ve bazen de kafama göre gitmeye karar verdiğim şeyler olmuştur. Benim için önemli olan yalanlarımın güvenilir görünmesini ve hikâye ve gerçeklik arasında bir çatışma olduğu anda, her seferinde hikâyenin kazanmasıydı.

Ayrıca: edebî cerrahi ekip Hans-Olov Öberg, Marcus Tull ve Sören Bondeson (of çektiler, sızlandılar, başlarını salladılar ve nadiren onaylarcasına homurdandılar). Fikirleri için, editör Gunnar Nirstedt. Elisabeth Ohlson-Wallin ve John Eyre. Annem ve başımda “Daha hızlı yaz,” diye hiç durmadan bağırان, HER ŞEYİN MUHTEŞEM olduğunu düşünen Eva Jensen. Kiruna'ya her gidişimde arkadaşlıkları ve misafirperverlikleri için Lena Andersson ve Thomas Karlsen Andersson. Teşekkürler.

Son olarak da: Per, kaplanı serbest bırak.